

L FRANK BAUM

vrăjitorul din oz

L. FRANK BAUM

vrăjitorul din oz

Traducerea: Ioszeфина și Camil BALTAZAR

Ilustrația: Maria Ruxandra MATIA

© C E D C

© *Centrul pentru Educație și Dezvoltarea Creativității, 1991*

ISBN 973-9082-00-9

*Această carte este dedicată
bunei mele prietene și camarade,
soției mele.*

L. Frank Baum

Folclorul, legendele, miturile și poveștile au însoțit copilăria de-a lungul epocilor căci fiecare copil are o dragoste instinctivă și firească pentru poveștile fantastice, minunate și evident ireale. Zînele înaripate ale lui Grimm și Andersen au adus mai multă fericire copiilor decît oricare alte creații umane. Totuși, basmele de altădată, care au slujit generații întregi, trebuie să fie acum clasificate drept „istorice” în bibliotecile copiilor; a sosit vremea unei „povești-minune” cu totul noi în care bine cunoscutele duhuri, pitici și zîne dispar cu totul, împreună cu întâmplările oribile și înfricoșătoare pe care le inventează autorii lor pentru a scoate în evidență morala la fiecare poveste. Educația de azi include și latura morală; prin urmare, copilul modern nu caută decît amuzament în poveștile sale minune și este încîntat să se debaraseze de orice întâmplări neplăcute . Cu acest gînd am scris povestea „Vrăjitorului din Oz” cu care nu doresc decît să fiu pe placul copiilor din zilele noastre. Nădăjduiesc că este un basm modern, în care bucuria și „minunea” rămîn în suflet, izgonind orice urmă de supărare sau vis urît.

L. Frank Baum

Chicago, Aprilie 1900

orothea trăia în mijlocul câmpiilor întinse din Kansas, cu unchiul ei Henry, care era fermier și cu mătușa Em, care era nevasta fermierului. Casa în care locuiau era mică, pentru că materialul trebuincios pentru ridicarea

ei fusese adus cu căruța de la mare depărtare. Casa avea patru pereți, o podea și un tavan care închipuiau o odaie. Această odaie conținea și o mașină de gătit ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau patul lor mare, într-un colț și, în alt colț, se afla patul cel mic al Dorotheii. Casa n-avea pod, nici pivniță... doar o gaură mică, săpată în pământ și numită... «pivnița pentru ciclon», unde familia putea să se adăpostească în cazul când se ridica unul din cele mai mari vârtejuri de vânt, care era

destul de puternic pentru a sfărîma orice așezare omenească din calea lui. În mijlocul podelei se afla un chepeng pe care, dacă îl ridikai, vedeai o scară ce te ducea într-o gaură mică și întunecoasă.

Cînd Dorothea stătea în pragul casei și rotea privirea în jurul ei, cît cuprindea cu vederea era numai o cîmpie vastă și cenușie. Nici un pom și nici o casă nu întrerupea întinderea șesului care, pretutindeni, se apropia parcă de cer. Soarele pîrjolise pămîntul arat, prefăcîndu-l într-o masă cenușie prin care se vedeau mici crăpături. Nici măcar iarba nu era verde, pentru că soarele uscase creștetul firelor ei lungi, pînă cînd căpătase aceeași culoare cenușie care se vedea pretutindeni în jur. Casa fusese și ea odată zugrăvită, dar soarele coșcovise tencuiala, iar ploile o spălaseră și acum casa se înfățișa la fel de posomorîtă și de cenușie ca orice lucru de aici.

Cînd mătușa Em venise să locuiască în locurile acestea fusese o femeie tînără și drăguță. Soarele și vîntul au schimbat-o însă și pe ea. I-au furat sclipirea ochilor, lăsîndu-le o culoare posacă și cenușie; i-au furat și roșeața obrazilor și a buzelor, care acum erau și ele cenușii. Era slabă și prăpădită și nu zîmbea nicicînd. Prima dată cînd Dorothea, care era orfană, sosise aici, mătușa Em tresărise așa de tare la rîsul copilului, încît era cît p-aci să țipe. Își apăsa pieptul cu mîna ori de cîte ori îi ajungea vocea veselă a fetei la ureche. Și acum încă privea cu mare mirare la acest copil care mai putea găsi un lucru care să-l îmbie să rîdă.

Ţunchiul Henry nu rîdea niciodată. Lucra sînguincios de dimineată pînă în noapte și nu știa ce înseamnă bucuria. Și el era cenușiu. De la barba sa lungă pînă la cizmele butucănoase, avea și el o înfățișare aspră și gravă și vorbea, de obicei, foarte puțin.

Numai Toto o făcea pe Dorothea să rîdă, ajutîndu-o astfel să nu devină și ea la fel de cenușie ca tot ce o înconjura. Toto nu era cenușiu; era un cîine mic și negru, cu părul lung și mătăsos, și cu ochii mici și negri, care străluceau veseli de fiecare parte a nasului său micuț și caraghios. Toto se juca toată ziulica și Dorothea se juca și ea cu cățelușul și îl iubea nespus

de mult.

Astăzi, însă, nu se jucau. Unchiul Henry ședea pe pragul casei și privea cu îngrijorare către cer, care era, de astă dată, mai cenușiu ca de obicei. Dorothea stătea în ușă cu Toto în brațe, și privea și ea spre cer. Mătușa Em spăla vasele.

Dinspre miazănoapte auziră înceata și greaua jelanie a vîntului și unchiul Henry și cu Dorothea putură vedea cum firele lungi de iarbă se unduiau frămîntate, presimțind apropierea furtunii. Deodată se auzi, dinspre miazăzi, un șuier ascuțit în aer și cînd își întoarseră privirea într-acolo, văzură iarba mișcîndu-se, frămîntată și în partea aceea.

Unchiul Henry se ridică și strigă către nevastă-sa:

— Vine ciclonul, Em! Mă duc să văd de vite.

Apoi fugi către șopronul unde se adăposteau vacile și caii.

Mătușa Em încetă lucrul și sta în ușă. Un singur fulger o făcu să întrevadă primejdia care îi păștea.

— Repede, Dorothea! strigă mătușa. Fugi în pivniță!

Toto o zbughi din brațele Dorotheii și zdup! se băgă sub pat, iar fata se căznea să-l scoată de acolo. Mătușa Em, grozav de speriată, deschise chepengul din podea și coborî scara care ducea în gaura mică și întunecoasă. Dorothea, reuși, în sfîrșit, să-l prindă pe Toto și voi s-o urmeze pe mătușa Em în pivniță. Cînd fu la jumătatea drumului, se auzi deodată urletul îngrozitor al vîntului și casa se zgudui atît de tare încît fata își pierdu echilibrul și căzu pe neașteptate pe podea.

Apoi se întîmplă un lucru ciudat.

Casa fu învîrtită de cîteva ori pe loc, apoi se ridică încet, încet, în aer. Dorothea simțea că parcă s-ar înălța cu un balon.

Vînturile potrivnice din miazănoapte și miazăzi se întîlniseră pe locul unde se afla casa și făcură din ea tocmai centrul ciclonului. În mijlocul unui ciclon aerul este de obicei mai liniștit, dar marea presiune a vînturilor o ridica din ce în ce mai sus, pînă cînd casa ajunse în vîrful vârtejului ciclonului. Rămase în creștetul acestei înălțimi și fu purtată kilometri întregi mai departe, tot așa de ușor, cum ai purta un fulg.

Era tare întuneric și vîntul urla groaznic, dar Dorothea se simțea de parcă era plimbată ușurel, călare. După primele

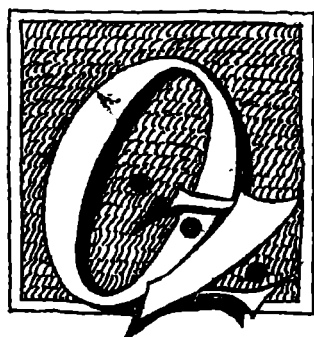
învîrtituri ale casei, și apoi cînd aceasta se aplecase nițeluș mai tare, fetița se simțea ca și cum ar fi fost ușor legănată, ca un prunc în leagănul său.

Lui Toto însă nu-i plăcea treaba asta. Alerga dintr-un colț în altul al odăii, lătrînd cu putere. Dorothea însă ședea foarte cuminte pe podea, așteptînd să vadă ce o să se mai întîmple.

Deodată Toto se apropie de chepengul deschis și alunecă afară. În prima clipă Dorothea crezu că l-a pierdut, dar îndată zări o ureche care se întrevedea din gaură, pentru că apăsarea puternică a aerului, ținîndu-l sus, cățelul nu putea să cadă. Fata se tîrî pe brînci pînă la gaură, îl înșfăcă pe Toto de urechi și-l trase înapoi, în odaie, după care închise chepengul ca să nu se mai poată întîmpla alt accident.

Ceasuri întregi trecură și, încetul cu încetul, spaima îi pieri, dar se simțea foarte singură și vîntul urla atît de groaznic împrejurul ei că aproape o asurzea. În prima clipă își închipuise că, atunci cînd va cădea casa, aceasta va fi sfărîmată în bucăți; dar cum orele treceau și nu se întîmpla nimic groaznic, Dorothea încetă de a se mai necăji și se hotărî să aștepte cuminte să vadă ce îi va aduce ziua de mîine. Se sui în pat, iar Toto o urmă și se culcă lîngă ea.

Cu toate că încăperea se legăna și vîntul urla, fata închise ochii și adormi îndată.

orothea fu trezită de o zguditură atît de puternică încît, dacă nu s-ar fi aflat întinsă pe patul moale, s-ar fi lovit. Aşa, însă, pîrîitul o făcu să-şi ţie respiraţia, zicîndu-şi cu uimire: «Ce s-o fi întîmplat?»

Toto îşi puse nasul mic şi rece pe obrazul fetei şi scheună, înspăimîntat. Dorothea privi în jurul ei şi-şi dădu seama că odaia nu se mai mişca; nici nu mai era întuneric, pentru că razele soarelui intrau pe fereastră şi inundau toată odaia. Sări din pat şi, cu Toto încurcîndu-i-se printre picioare, alergă şi deschise uşa.

Privind înaintea ei, fetiţa scoase un ţipăt de înmărmurire şi ochii i se măriră din ce în ce mai mult la vederea priveliştii din faţa ei.

Cicloul depusese casa pe pământ foarte ușurel – așa de ușurel, precum e în stare un ciclon s-o facă – în mijlocul unui ținut de o frumusețe fără seamăn. Se aflau în jurul lor pajiști verzi, cu copaci ce purtau fructe bogate și dulci. Flori strălucitoare erau răspândite pretutindeni și păsări, cu pene frumos colorate, cântau și zburau prin pomi și tufișuri. Puțin mai încolo, printre malurile înverzite, curgea un pârâias și murmură cu un sunet de-a dreptul fermecător pentru fetița care trăise atîta timp în cîmpiile uscate și cenușii.

Stînd așa și privind cu luare-aminte la priveliștea din jurul ei, observă venind spre ea un grup de oameni atît de ciudați, cum nu mai văzuse pînă atunci. Nu erau atît de înalți ca oamenii mari, dar nu erau nici prea mici; de fapt păreau să fie tot atît de înalți ca și Dorothea, care era o fetiță înaltă pentru vîrsta ei; oricum, erau, atît pe cît își putea da seama, mult mai bătrîni ca ea.

Erau trei bărbați și o femeie, toți îmbrăcați foarte curios. Purtau pălării rotunde, cu calota înaltă și țuguiată, iar în jurul borului aveau clopoței mici, care sunau melodios la orice mișcare. Pălăriile bărbaților erau albastre; pălăria femeii era albă. Aceasta purta o rochie care cădea în falduri, de la umeri în jos, presărată cu mici stelute scînteietoare ce străluceau în soare ca diamantele. Bărbații erau îmbrăcați în haine albastre, de aceeași culoare ca pălăriile lor, și purtau pantofi frumos lustruiți, cu vîrful albastru.

Dorothea se gîndea că bărbații trebuie să fie cam tot atît de bătrîni cît și unchiul Henry, pentru că doi din ei purtau bărbi, dar femeia era, fără îndoială, mult mai bătrînă: fața îi era zbîrcită și părul îl avea aproape alb, iar umbletul îi era foarte țeapăn.

Cînd oamenii aceștia se apropiară de casa pe al cărei prag stătea Dorothea, ei se opriră și șușotiră între ei, de parcă s-ar fi temut să meargă mai departe. Dar bătrînica făcu cîtiva pași spre Dorothea și, după o plecăciune, spuse cu glas blînd:

— Fii binevenită, nobilă domniță plină de vrajă, în țara altinezilor. Îți sîntem adînc recunoscători, pentru că ai omorît pe ticăloasa de vrăjitoare din Răsărit și ai scăpat norodul nostru

de robie.

Dorothea ascultă uimită această rostire. Oare ce voia să spună bătrînica atunci cînd o numea pe ea «domnița plină de vrajă» și cînd spunea că a omorît pe ticăloasa vrăjitoare a Răsăritului? Dorothea era o fetiță inocentă, nevinovată, care fusese adusă aici, la mii de kilometri depărtare de casă, de un ciclon și nu omorîse niciodată nici un fel de vietate.

Dar, pesemne că băbuța asta aștepta un răspuns de la fetiță, așa că Dorothea grăi cu sfială:

— Sînteți foarte bună, dar trebuie să fie o greșeală; știu că n-am omorît pe nimeni.

— Oricum, atunci casa ta a făcut-o, răspunse bătrîna, rîzînd. Și asta însemnează același lucru. Și continuă, arătînd spre un colț al casei: Privește, aici sînt două picioare... sub bucata asta de lemn.

Dorothea privi într-acolo. Într-adevăr, într-un colț al casei rămăseseră lipite două picioare încălțate în pantofi de argint, cu vîrfurile ascuțite.

— Vai, doamne, strigă fetița, frămîntîndu-și mîinile în spaima ei; pesemne că a căzut casa pe vrăjitoare. Ce ne facem acum?

— Nu-i nimic de făcut, spuse bătrînica foarte liniștită.

— Dar cine era? întrebă Dorothea.

— A fost vrăjitoarea ticăloasă din Răsărit, după cum ți-am mai spus. De ani de zile ne ține pe toți altinezii în robie, făcîndu-ne sclavii ei din zi și pînă în noapte. Acum sînt cu toții liberi și îți sînt recunoscători pentru fapta ta.

— Cine sînt altinezii? a mai întreat Dorothea.

— Poporul din țara asta, a Răsăritului, unde a domnit pînă acum vrăjitoarea cea rea.

— Dumneata ești o altineză?

— Nu, răspunse bătrîna. Dar sînt prietena lor, cu toate că trăiesc în țara de la Miazănoapte. Cînd altinezii au văzut că vrăjitoarea lor e moartă, au trimis un sol la mine și am venit numaidecît. Sînt vrăjitoarea de la Miazănoapte.

— Oh, strigă Dorothea, dumneata ești o vrăjitoare adevărată?

—Da, firește, răspunse băbuța. Dar sînt o vrăjitoare bună și poporul meu mă iubește. Nu sînt atît de puternică cît a fost vrăjitoarea cea rea, care a domnit aici, pentru că eu am slobozit singură poporul meu.

—Bine, dar știam că toate vrăjitoarele sînt rele, spuse fetița, care mai era încă speriată că se află în fața unei vrăjitoare adevărate.

—Oh, nu, greșești. Au fost numai patru vrăjitoare în țara Oz. Două din ele, cele care locuiesc la Miazănoapte și Miazăzi, sînt vrăjitoare bune. Știu că acest lucru este adevărat, pentru că eu însămi sînt una din ele și de aceea nu pot greși. Cele care locuiesc la Răsărit și la Apus sînt într-adevăr vrăjitoare rele; dar acum, dacă tu ai omorît pe una din acestea, nu mai există decît o singură vrăjitoare răutăcioasă în țara Oz... și asta este cea care locuiește la Apus.

—Dar... spuse Dorothea, după o mică chibzuire, mătușa Em mi-a spus că toate vrăjitoarele au murit... de ani de zile.

—Cine-i mătușa Em?

—E mătușa mea, care locuiește în Kansas, de unde am venit și eu.

Vrăjitoarea de la Miazănoapte păru că stă o clipă pe gînduri, cu privirea ațintită spre pămînt. Apoi ridică privirea și spuse:

—Nu știu unde se află Kansas, pentru că nu am auzit niciodată de acest ținut. Dar, spune-mi, rogu-te, Kansas este o țară civilizată?

—Oh, da, răspunse Dorothea.

—Atunci înțeleg, cred că în țările civilizate nu se găsesc vrăjitoare, nici vrăjitori, nici scamatori, nici magicieni. Dar, vezi, țara Oz nu a fost niciodată civilizată, fiindcă noi trăim despărțiți de restul lumii, de aceea mai avem încă vrăjitori și vrăjitoare între noi.

—Dar cine sînt vrăjitorii?

—Oz însuși este Marele Vrăjitor, răspunse bătrînica cu un glas abia șoptit și plin de respect. E mai puternic decît toți împreună și locuiește în Orașul Smaragdelor.

Dorothea era cît pe aci să pună o nouă întrebare, dar toc-

mai atunci altinezii, care stătuseră pînă în clipa aceea tăcuți și nemișcați deoparte, scoaseră un strigăt, privind spre colțul casei, unde căzuse păcătoasa de vrăjitoare.

— Ce s-a întîmplat? întrebă băbuța. Privind într-acolo începu să rîdă. Picioarele vrăjitoarei moarte dispăruseră și nu mai rămăseseră acolo decît pantofii de argint.

— Era atît de bătrînă, explică vrăjitoarea de la Miazănoapte fetiței, încît picioarele i s-au uscat de soare. Țasta e sfîrșitul ei. Dar pantofii de argint sînt ai tăi și poți să-i porți. Întinse mîna și luă pantofii, iar după ce îi scutură de praf, îi dădu Dorotheii.

— Vrăjitoarea de la Răsărit a fost foarte mîndră de pantofii ei de argint, spuse un altinez, și încălțărilor au o putere pe care noi nu o cunoaștem.

Dorothea se duse cu pantofii în casă și îi așeză pe masă. Apoi ieși din nou afară și zise:

— Mă gîndesc, îngrijorată, cum să mă întorc la mătușa și la unchiul meu. Sînt încredințată că ei mă caută. Puteți voi să-mi ajutați să găsesc drumul într-acolo?

Altinezii și vrăjitoarea schimbă o privire, apoi dădură din cap.

— La Răsărit, nu departe de aici, spuse unul, se află un pustiu mare, pe care nu-l poate străbate nici o ființă omenească.

— Același pustiu este și la Miazăzi. Eu am fost acolo și am văzut. Sudul este țara Quandlingilor, spuse altul.

— Mie mi s-au spus, grăi al treilea bărbat, cam aceleași lucruri și despre Apus. Această țară unde trăiesc Winkiezii, care sînt stăpîniți de răutăcioasa vrăjitoare a Apusului, care te-ar face sclava ei, dacă ai trece pe acolo, este deci și ea primejdioasă.

— Miazănoapte este țara mea de baștină și la capetele ei se află aceleași mari pustii care înconjoară și țara Oz, spuse vrăjitoarea. Mă tem, draga mea, că vei fi nevoită să rămîi aici și să trăiești laolaltă cu noi.

Dorothea izbucni într-un hohot de plîns, căci se simțea prea singură printre oamenii ăștia străini și ciudați. Lacrimile ei mișcară pe inimoșii altinezi care își scoaseră batistele și înce-

pură să plîngă și ei. Cît privește pe bătrîna vrăjitoare, își scoase pălăria și trecînd borul ei pe lîngă nas, numără cu o voce gravă: «Una, două, trei». În clipa asta, pălăria i se prefăcu într-o placă de ardezie pe care scria cu cretă (cu litere mari):

„DOROTHEA SĂ SE DUCĂ ÎN ORAȘUL SMARAGDELOR.“

După ce citi placa, bătrîna întrebă:

— Te cheamă Dorothea, drăguța mea?

— Da, răspunse fetița, ștergîndu-și lacrimile cu batista.

— Atunci trebuie să te duci în Orașul Smaragdelor, pesemne că Oz vrea să te ajute.

— Unde se află acest oraș? întrebă Dorothea.

— Se află drept în mijlocul țării și este stăpînit de Oz, Marele Vrăjitor, după cum ți-am mai povestit.

— E un om bun? întrebă fetița nițeluș speriată.

— El e un vrăjitor bun. Dacă o fi bărbat sau femeie, asta nu pot să-ți spun, fiindcă nu l-am văzut niciodată.

— Cum pot să ajung acolo?

— Trebuie s-o iei zdravăn la picior. Ai un drum lung de făcut printr-o țară care uneori este plăcută, iar alteori este morîtoră și groaznică. Oricum, mă voi folosi de dibăcia mea vrăjitorească pentru a te apăra de vreun rău sau de vreo supărare.

— Dumneata nu m-ai putea însoți? se rugă fetița, care începuse să vadă în bătrînică o prietenă.

— Nu, asta nu pot face, dar îți voi da sărutarea mea, și nimeni nu va mai cuteza a pricinui un neajuns unei ființe care a fost sărutată de vrăjitoarea de la Miazănoapte.

Se apropie de Dorothea și o sărută domol pe frunte. Acolo unde o atinseră buzele, rămase un semn luminos pe care Dorothea avea să-l zărească ceva mai tîrziu.

— Calea spre Orașul Smaragdelor este pietruită cu cărămizi galbene, spuse vrăjitoarea, așa că nu te poți rătăci. Cînd vei ajunge la Oz, să nu te sperii de el, ci spune-i povestea ta și roagă-l să te ajute. Bun rămas, draga mea.

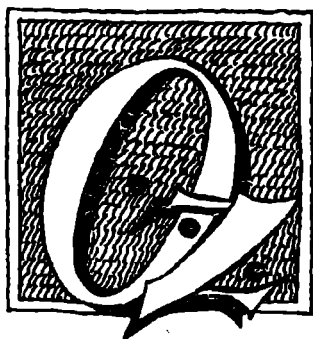
Cei trei altinezi se înclinară în fața Dorotheii și îi urară călătorie plăcută, după care își croiră drum printre copaci.

Vrăjitoarea îi făcu semn din cap, prietenește, apoi se învîrti

de trei ori în jurul călcîiului stîng și pieri, mai mult spre surprinderea micului Toto, care lătra tare în urma ei, pentru că fusese prea speriat să mîrîie, cînd aceasta fusese de față.

Însă, Dorothea, care știa că au de a face cu o vrăjitoare, se aștepta să dispară în felul acesta și nu era de loc uimită.

Înd Dorothea rămase singură, simți că i se face foame, așa că se duse la dulap și își tăie câteva felii de pâine și le unse cu unt. Îi dădu și lui Toto să mănânce și luînd o găleată din raft, coborî spre

pîrîiaș și umplu găleata cu apă limpede și strălucitoare.

Toto alergă printre copaci, lătrînd către păsările care zburau pe crăci. Dorothea se duse să-l prindă și văzu niște fructe plăcute, atîrnînd pe crengi, așa că luă și ea câteva, găsind că tocmai poamele îi lipsiseră ca să-și întregească gustarea de dimineață. Apoi se înapoie în casă și bău, atît ea cît și Toto, o înghițitură bună de apă proaspătă și rece. După aceea, se pregăti pentru călătoria spre orașul Smaragdelor.

Dorothea nu mai avea decît încă o rochie și se întîmplase ca această rochie să fie curată, ea atîrna pe un cui în spatele pa-

tului ei. Rochia era de pînză cadrilată cu alb și albastru, și deoarece albastru este o culoare care rezistă la spălat, rochița mai era încă frumoasă. Fetița se spală cu îngrijire, îmbracă rochia curată și își puse boneta de soare pe cap. Luă un coșuleț, pe care-l umplu cu pîine din dulap, și puse deasupra un șervet alb. Apoi se uită la picioare și își dădu seama cît de vechi și purtate îi erau ghetuțele.

— De bună seamă că nu sînt bune pentru o călătorie atît de lungă. Așa-i, Toto? îl întrebă fata pe cățel. Toto o privi drept în față, cu ochisorii lui negri, și dădu din coadă ca să-i arate despre ce e vorba.

În clipa aceea Dorothea zări pe masă pantofii de argint care aparținuseră vrăjitoarei de la Răsărit.

— Ce bine ar fi dacă mi s-ar potrivi pantofii! Ar fi tocmai ce mi-ar trebui pentru o călătorie atît de lungă, fiindcă aceștia nu se pot strica.

Își descălță ghetetele vechi de piele și încercă pantofii de argint, care i se potriveau de minune, de parcă ar fi fost croiți anume pentru ea.

În sfîrșit, își anină coșulețul de braț.

— Haide, Toto, trebuie să ne ducem pînă la orașul Smaragdelor și să-l întrebăm pe Marele Oz cum să facem ca să ne putem înapoia în Kansas.

Trase ușa, încuie și puse cheia cu grijă în buzunarul rochiței. Și astfel, cu Toto pășind bucuros în urma ei, Dorothea purcese la drum.

La început văzu mai multe răscruci înaintea ei, dar după puțin timp găsi poteca cea pietruită cu cărămizi galbene. O luă sprintenă înainte; pantofii de argint sunau voios pe caldarîmul galben, soarele strălucea, păsările ciripeau dulce și Dorothea nici nu se simțea atît de rău precum v-ați putea închipui că ar trebui să fie o fetiță aruncată din propria-i țară în mijlocul unei țări străine.

Tot umblînd, era încîntată, observînd cît de plăcut era ținutul. Trecea de-a lungul unor garduri curate, vopsite în culoare albastră și, dincolo de ele, se aflau cîmpuri îmbelșugate de grîne și legume.

Neîndoios, altinezii erau gospodari buni, în stare să producă o recoltă bogată.

Cînd trecu prin dreptul unei case, oamenii ieșiră afară să o privească și se înclinară respectuoși în fața-i, știind că ea e fata care a omorît pe vrăjitoarea cea rea și i-a slobozit din robie. Casele altinezilor erau niște locuințe cu înfățișare veche, de formă rotundă, cu acoperișul ca o cupolă mare. Toate erau vopsite în albastru, fiindcă în ținutul de la Răsărit, albastrul era culoarea preferată.

Spre seară, cînd Dorothea se simți obosită de plimbarea ei îndelungată și se gîdea la un loc unde să-și petreacă noaptea, ajunse în dreptul unei case mai arătoase decît celelalte. În fața ei, pe o pajiște verde, dănuiau bărbați și femei. Cinci vioriști mici cîntau pe cît puteau de tare și norodul strîns în jurul lor rîdea și chiuia, în timp ce în apropiere era întinsă o masă mare, încărcată cu fructe gustoase, nuci, plăcinte, prăjituri și multe alte bunătăți.

Oamenii o salutară cu drăgălășenie, o poftiră la cină și o rugară să petreacă noaptea cu ei, pentru că asta era casa unuia dintre cei mai avuți altinezi, și prietenii lui se adunaseră la omul acesta ca să sărbătorească eliberarea lor din robie.

Dorothea se bucură de masa îmbelșugată și fu ospătată de însuși bogatul altinez, al cărui nume era Boq. Apoi se așază pe o bancă și privi la cei care dănuiau.

Cînd Boq zări pantofii ei de argint, grăi:

— Trebuie să fii o mare vrăjitoare!

— De ce? întrebă fata.

— Pentru că porți pantofi de argint și ai omorît pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit. Afară de asta, văd culoarea albă pe rochia ta și numai vrăjitoarele poartă alb.

— Rochia mea are pătrățele albe și pătrățele albastre, spuse Dorothea, netezindu-și cu mîinile cutele rochiei.

— E foarte drăguț din partea ta că porți rochia asta, zise Boq. Culoarea albastră este culoarea altinezilor și culoarea albă este culoarea vrăjitoarelor; în felul ăsta știm că ești o vrăjitoare care ne este prietenă.

Dorothea nu știa ce putea răspunde la aceste vorbe, pentru

că toți păreau să o creadă o vrăjitoare, dar ea știa foarte bine că nu era decît o fetiță obișnuită pe care o adusese un ciclon într-o țară străină.

Cînd obosi privind la cei ce dănuiau, Boq o pofti în casă unde îi dădu o odaie cu un pat mic. Așternutul era și el albastru și Dorothea dormi înfășurată în cearșaf un somn adînc, pînă dimineața, cu Toto încolăcit pe un covoraș albastru lîngă pat.

Dimineața, își luă mica gustare, privind la un copilăș altinez care se juca cu Toto; îl trăgea de coadă, striga și rîdea într-un fel care o înveselea foarte mult pe Dorothea. Toto era, de altfel, o curiozitate pentru oamenii aceștia care nu mai văzuseră pînă atunci un cîine.

—Cam cît de departe de aici se află orașul Smaragdelor? întrebă Dorothea pe Boq.

—Nu știu, răspunse acesta grav, deoarece n-am fost nicio dată acolo. E mai sănătos pentru popor să stea cît mai departe de Oz, atît timp cît n-au treburi cu el. Dar este un drum lung și o să-ți trebuiască mai multe zile pînă ajungi acolo. Ținutul de aici este bogat și plăcut, dar vei fi nevoită să treci prin locuri aspre și primejdioase, înainte de a ajunge la sfîrșitul călătoriei tale.

Vorbele acestea o cam înspăimîntaseră pe Dorothea, însă, știa că numai Marele Oz era în stare să-i ajute să se întoarcă în Kansas, așa că, însuflețită de mult curaj, se hotărî să-și continue călătoria. Își luă rămas bun de la prieteni și purcese din nou pe cărăruia cu cărămizi galbene. După ce mai umblase cîtiva kilometri, își zise că ar fi bine să facă un mic popas, așa că se cățăără pe o ulucă din marginea drumului, unde se așeză. Dincolo de gard se întindea un ogor mare de grîu și puțin mai încolo zări o sperietoare de păsări, proțăpită sus de tot, pe o prăjină, ca păsările să nu se apropie de grîul copt.

Dorothea își propti obrazul în palme și privi țintă și gînditoare la sperietoare. Împăiatul avea un cap mic, de sac, umplut cu paie, pe care erau desenați ochii, nasul și gura, ce trebuiau să înfățișeze un chip. O pălărie veche, țuguată, albastră, care aparținuse cîndva unui altinez, era vîrîtă pe acest creștet. Res-

tul trupului era îmbrăcat în haine albastre, uzate și pălite de soare, umplute și ele cu paie. În picioare, sperietoarea purta niște ghetе vechi, cu vîrfuri albastre, așa cum purtau toți oamenii din ținutul ăsta. Figura asta ieșea cu un cap mai sus de înălțimea grîului și era proptită în spate de o prăjină.

În timp ce Dorothea se uita la fața caraghios vopsită a sperietoarei, fu surprinsă, văzînd că unul din ochi îi făcea un semn. La început crezu că e numai o părere a ei, pentru că acasă, în Kansas, sperietoarele nu făceau cu ochiul. Dar iată că sperietoarea dădu apoi și prietenos din cap. Dorothea sări jos de pe gard și o luă spre sperietoare, în timp ce Toto alerga în jurul prăjinii și lătra.

— Bună ziua, îi spuse sperietoarea cu o voce răgușită.

— Ce, tu vorbești? întrebă fetița, foarte surprinsă.

— Da, firește, răspunse sperietoarea. Ce mai faci?

— Eu, mulțumesc, bine, răspunse Dorothea, plină de curiozitate. Și dumneata, ce mai faci?

— Nu mă simt atît de bine, răspunse sperietoarea cu un zîmbet; e foarte plicticos să stai cocoțat în lan zi și noapte, ca să sperii ciorile.

— Și nu te poți da jos? întrebă Dorothea.

— Nu, pentru că prăjina asta e înfiptă în spatele meu. Dacă ai fi bună, să-mi scoți prăjina, ți-aș fi foarte recunoscător.

Dorothea își ridică brațele și trase sperietoarea din prăjină. Fu foarte ușor s-o facă, căci sperietoarea, îmbrăcată în straie bărbătești, era umplută cu paie.

— Îți mulțumesc din toată inima. Acum mă simt ca un om nou.

Dorothea era ca zăpăcită, pentru că i se părea foarte curios să audă vorbind un om împăiat și să-l vadă aplecîndu-se și pășind lîngă ea.

— Cine ești? întrebă împăiatul, după ce se întinsese și căscase, și încotro te duci?

— Numele meu este Dorothea. Am pornit spre orașul Smaragdelor să rog pe Marele Oz să mă trimită înapoi în Kansas.

— Unde se află orașul Smaragdelor și cine e Oz? întrebă omul de paie.

—Cum, nu știi? întrebă Dorothea surprinsă.

—Nu, firește că nu știu, nu știu nimic. După cum vezi, sînt un împăiat așa că n-am minte de loc, răspunse acesta mîhnit.

—Oh, îmi pare grozav de rău.

—Nu crezi că dacă m-aș duce cu tine, în orașul Smaragdelor, să mă rog de Oz, mi-ar da și mie puțin creier?

—Asta nu aș putea să-ți spun, răspunse fata, dar oricum, dacă vrei, poți să mă însoțești. Chiar dacă Oz n-o să-ți dea cumva nici un pic de creier, tot n-o să te simți mai rău ca acum.

—Asta e adevărat, spuse Sperie Ciori. Cum vezi, urmă sperietoarea cu sinceritate, mie nu-mi pasă că brațele și picioarele mele sînt umplute cu paie; ele nu mă dor cînd mă lovesc. Dacă cineva m-ar călca pe bătătură, sau ar înfige un ac în brațele mele, n-aș simți-o. Dar nu-mi place ca oamenii să-mi zică: «un om fără minte», și dacă craniul meu e umplut cu paie, în loc de creier cum ai tu, înseamnă că nu pot să știu nimic.

—Eu te înțeleg, grăi fetița, care se simțea cu adevărat întristată din pricina lui. Dacă vii cu mine, am să-l rog și eu pe Oz să facă tot ce o putea pentru tine.

—Îți mulțumesc, răspunse împăiatul, plin de recunoștință.

O luară înapoi și Dorothea îl ajută să sară gardul, apoi porniră înaintea, pe cărarea pietruită cu cărămizi galbene.

La început, lui Toto nu-i plăcu noul tovarăș de drum. Adulmeca pe Sperie Ciori, de parcă ar fi bănuț că în paiele lui se află un cuib de șobolani, se purta neprietenos cu sperietoarea și mîrîia.

—Nu-ți fie frică de Toto, nu mușcă niciodată, îl liniști Dorothea.

—Nu mă sperie, răspunse împăiatul, îmi poate vătăma cel mult paie. Lasă-mă pe mine să-ți duc coșulețul, eu nu obolesc. Să-ți spun un secret, continuă. Există un singur lucru ce m-ar putea speria.

—Și ce anume? întrebă Dorothea. Fermierul altinez, care te-a întocmit?

—Nu, răspunse Sperie Ciori... ci un chibrit aprins.

upă cîteva ore, drumul pe cărare fiind anevoios, mersul le deveni din ce în ce mai greu, așa că Sperie Ciori se împiedica adesea de cărămizile care, fie că nu erau bine potrivite, fie că

lipseau cu totul, lăsînd găuri. Toto sărea pe deasupra lor, Dorothea le înconjura, dar bietul Sperie Ciori, neavînd minte, o lua drept înainte și cădea, lovindu-se de cărămizi. Dar nu-l dură. Dorothea trebuia să-l ridice și să-l așeze din nou în picioare, și acesta rîdea, înveselit de pățania lui.

Fermele pe lîngă care treceau nu mai erau atît de bine îngrijite ca cele dinainte, casele se împuținau și grădinile asemenea. Și cu cît mergeau mai departe, ținutul devenea mai pustiu și mai posomorît.

Cînd ieși luna, se așezară pe marginea drumului, lîngă un

mic pîrîu. Dorothea scoase puțină pîine. Îi întinse împăiatului o bucată, dar sperietoarea i-o înapoie, zicîndu-i:

— Mie nu-mi este niciodată foame, și ăsta e un lucru foarte bun. Gura mea e numai desenată, și dacă mi-aș face o găurică în ea, aș putea mânca, dar paiele cu care sînt umplut ar țîșni afară, și atunci mi-ar strica forma capului.

Dorothea recunoscuse și de astă dată că era adevărat ceea ce spunea sperietoarea, astfel că dădu numai din cap și continuă să îmbuce.

— Povestește-mi ceva despre tine și spune-mi ceva despre țara ta de baștină, o rugă Sperie Ciori pe fetiță după ce aceasta isprăvisese să mănînce.

Fata îi istorisi totul despre Kansas și cît de cenușii erau toate pe acolo, cînd și cum o luase ciclonul și o adusese în țara ciudată a lui Oz.

Sperie Ciori, care ascultase cu luare aminte, spuse:

— Nu pot înțelege de ce dorești atît de mult să părăsești ținutul ăsta așa de frumos, ca să te înapoiezi într-un ținut uscat și cenușiu, pe care îl numești Kansas.

— Vorbești așa pentru că n-ai minte, răspunse fata. N-are a face cît de pustiu și cenușiu este ținutul în care trăim noi, oamenii din carne și sînge; dorim însă mai degrabă să locuim pe meleagurile noastre, decît în orice altă țară, oricît de frumoasă ar fi ea. Nu se află loc mai drag pe lume ca acasă.

Sperie Ciori oftă și spuse:

— Firește, eu nu pot înțelege. Dacă și capetele voastre ar fi umplute cu paie ca al meu, poate că voi ați locui cu toții în ținuturi frumoase și atunci Kansasul n-ar mai fi plin de locuitori. E un noroc pentru Kansas că aveți minte.

— În timp ce ne odihnim, nu vrei să-mi spui o poveste? întrebă Dorothea.

Sperie Ciori privi la fetiță cu dojană, apoi răspunse:

— Viața mea este atît de scurtă, încît nu știu nimic despre nimeni. Am fost zămislit abia alaltăieri. Ce s-a întîmplat în lume înainte de a mă naște, mi-e cu totul necunoscut. Din fericire, atunci cînd plugarul mi-a făcut capul, primul lucru pe care mi l-a desenat au fost urechile, așa că am putut auzi ce se

întîmplă. Cu el se mai afla și un alt altinez și întîiul lucru pe care l-am auzit au fost vorbele fermierului:

— Cum îți plac urechile astea?

— Nu au ieșit tocmai drepte, răspunse celălalt.

— Nu face nimic, spuse fermierul, sînt și alții care au urechi neasemănătoare (ceea ce era adevărat). Acum, vreau să-i fac ochii, zise acesta apoi. Și astfel, desenă ochiul meu drept. De cum isprăvi, mă pomenii privind la plugar și la tot ce mă înconjura, cu o mare curiozitate, căci asta era prima mea licărire de viață în lumea asta.

— Îmi pare cam mic ochiul ăsta, fu de părere celălalt, culoarea albastră e tocmai culoarea nimerită pentru ochi.

— Cred că am să-i croiesc ochiul celălalt mai mare, zise fermierul. Și cînd al doilea ochi îmi fu gata, am putut vedea mult mai bine ca înainte. Pe urmă mi-a făcut nasul și gura, dar încă nu vorbeam, fiindcă pe vremea aceea nu știam la ce e bună gura. Făceam haz, privind cum îmi croia trupul, brațele și picioarele. Și cînd, în sfîrșit, îmi înțepeniră capul, m-am simțit foarte mîndru, căci gîndeam că arăt ca orice alt bărbat.

— Prietenul ăsta o să sperie ciorile destul de repede, spuse fermierul. Arătam întocmai ca un bărbat.

— Păi bine, e un bărbat, zise celălalt și în sinea mea gîndeam la fel.

Fermierul mă luă sub braț, mă trase spre lanul de grîu și mă cocoță pe prăjina cea înaltă, unde m-ai găsit tu. Numaidecît, după aceea, plugarul și cu prietenul lui plecară și mă lăsară singur.

Nu mi-a plăcut că m-au părăsit în felul ăsta, așa că am încercat să mă duc după ei, dar picioarele mele nu puteau atinge pămîntul și am fost silit să rămîn înfipt în prăjina aceea. Eram menit să duc o viață singuratică, fiindcă nu aveam la ce gîndi, fusesem doar zămislit numai de cîteva clipe. Ciori și alte păsări zburau peste ogorul de grîu, dar de cum mă văzură, se întoarseră, crezînd că sînt un altinez. Asta mi-a plăcut și mă făcea să mă simt o ființă de mare însemnătate. Încetul cu încetul, însă, o cioară bătrînă, zburînd, se apropie de mine, și după ce mă privi cu de-amănuntul, se cocoță pe umărul meu și

spuse: «Tare mă mir cum și-a închipuit fermierul că o să mă prostească pe mine în felul ăsta, atît de stîngaci! Oricare cioară isteată ar putea să vadă că tu ești plin doar cu paie.» Apoi sări jos, la picioarele mele, și mîncă grîu cît îi plăcu. Celelalte păsări, văzînd că nu li se întîmplă nici un rău lîngă mine, se îmbulziră și ele să ciugulească grînele; așa că în scurt timp se adunase în jurul meu un stol mare.

Văzînd cele ce se întîmplă, m-am întristat, fiindcă mi-am dat seama că nu sînt, mai la urma urmei, bun nici de sperietoare, dar cioara mi-a dat curaj spunîndu-mi: «Dacă ai avea creier, în capul tău, ai fi la fel de bun la toate ca orice alt bărbat și poate chiar mai bun la treabă ca unii din ei. Creierul este singurul lucru de preț pe lumea asta, fie că e vorba de o cioară, fie că e vorba de un bărbat.»

După plecarea ciorilor m-am gîndit mult la aceste vorbe și m-am hotărît să fac totul spre a dobîndi puțin creier. Spre fericirea mea ai trecut tu pe acolo, m-ai luat jos, și din toate din cîte mi-ai vorbit, sînt încredințat că marele Oz îmi va da creier îndată ce vom ajunge în orașul Smaragdelor.

— Așa nădăjduiesc și eu, spuse Dorothea serioasă, deoarece dorești atît de mult să-l ai.

— Da, de bună seamă, doresc, spuse Sperie Ciori, este un simțămînt foarte chinuitor să te știi prost.

— Bine... dar acum hai s-o luăm din loc, zise fata și-i înmîină coșulețul.

Nu se vedeau de loc uluci în marginea drumului și pămîntul se arăta aspru și nelucrat. Spre seară, ajunseră într-o pădure mare, unde pomii crescuseră atît de înalți încît crengile se împreunau deasupra potecii de cărămizi galbene. Era cam întuneric sub deasa boltă, căci crengile nu lăsau să se strecoare lumina zilei. Dar călătorii noștri nu se opriră și pătrunseră în pădure.

— Dacă drumul ăsta are un început, trebuie să aibă și un sfîrșit, spuse împăiatul; și cum orașul Smaragdelor se află la celălalt capăt al drumului, noi trebuie să mergem pe unde ne poartă cărarea.

— Oricine ar presupune asta, îi răspunse fetița.

—Negreșit, de aia o știu și eu. Dacă ar fi fost nevoie de minte pentru asta, n-aș fi putut s-o spun.

După vreun ceas de umblat se pomeniră orbecăind prin întuneric. Dorothea nu mai vedea de loc, Toto, însă, putea umbla, deoarece cîinii văd, de obicei, foarte bine și pe întuneric. Cum Sperie Ciori vedea la fel de bine ca și ziua, fata îl luă de braț și astfel izbutiră să-și continue drumul.

—Dacă zărești vreo casă sau vreun loc unde am putea să ne adăpostim peste noapte, spune-mi, pentru că nu-i plăcut să umbli prin întuneric.

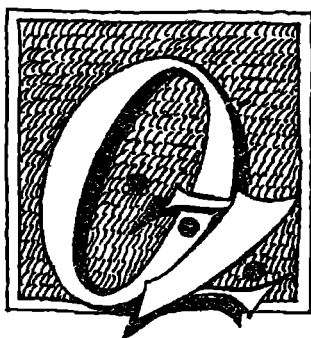
Puțin după aceea, Sperie Ciori rămase locului, grăind:

—La dreapta noastră văd o colibă mică, făcută din butuci și crăci. Ne adăpostim acolo?

—Da, de bună seamă, răspunse fetița. Sînt grozav de obosită.

Sperie Ciori îi duse printre pomi, pînă ajunseră la colibă. Dorothea intră și găsi acolo, într-un colț, un pat, întocmit din frunze uscate. Se culcă îndată într-un colț, cu Toto lîngă ea, și căzu numaidecît într-un somn adînc și plăcut.

Sperie Ciori, care nu era niciodată obosit, rămase într-un colț al colibei și așteptă cu răbdare pînă se iviră zorile.

înd se trezi Dorothea, soarele strălucea printre pomi și Toto de mult ieșise din colibă și alerga după păsări. Sperie Ciori mai stătea încă răbdător în colțul său și o aștepta.

—Trebuie să mergem să căutăm apă, îi spuse Dorothea.

—La ce-ți trebuie apă?

—Ca să-mi spăl fața de tot praful pe care l-am adunat pe drum, și să beau, ca să nu-mi rămână pâinea uscată în gât.

—Trebuie să fie un mare neajuns să fii făcut din carne, spuse împăiatul, căci trebuie să dormi, să mănânci, să bei. Cu toate că voi aveți minte și că asta e de mare preț, tot aveți destule încurcături.

Părăsiră coliba și o luară printre copaci, pînă găsiră un mic izvor cu apă limpede unde Dorothea bău, se spală și își mîncă

drobul de pîine. Văzu că i s-a îpuținat merindea din coșuleț și fu foarte recunoscătoare lui Sperie Ciori că nu mănîncă nimic; pîinea abia de le mai ajungea, ei și lui Toto.

După ce mîncă, și tocmai era gata să se îndrepte spre cărăruia de cărămizi galbene, Dorothea se înfioră, auzind un geamăt adînc ce venea din apropiere.

— Ce-o mai fi și asta? întrebă cu sfială.

— Nu pot să-mi închipui ce-o fi, dar ne putem duce să vedem, zise Sperie Ciori.

Tocmai atunci le ajunse la ureche alt geamăt și sunetul părea că vine din spatele lor. Făcură cîțiva pași, cînd Dorothea descoperi ceva care strălucea sub razele soarelui ce răzbătuseră printre pomi. Alergă către locul acela și se opri deodată, scoțînd un țipăt de uimire.

Unul din copacii cei mari fusese spintecat în parte și, reze-mat de trunchi, stătea un om făcut din tinichea, care ținea în mîna ridicată un topor. Capul și brațele îi erau legate de trup, dar omul stătea nemișcat. Dorothea îl privi uluită; același lucru îl făcea și împăiatul, în timp ce Toto lătra ascuțit și mușca dintr-un picior de tinichea, lovindu-se la dinți.

— Dumneata te-ai văitat? îl întrebă Dorothea.

— Da, răspunse Omul de Tinichea. Eu am gemut. Gem aici de mai bine de un an și nimeni nu m-a auzit pînă azi și n-a venit să-mi dea o mîină de ajutor.

— Ce pot să fac pentru tine? întrebă Dorothea cu blîndețe, căci fusese mișcată de vocea tristă cu care vorbise Omul de Tinichea.

— Adu un bidon cu ulei și unge-mi încheieturile, răspunse acesta. Au ruginit atît de tare, încît nu le pot mișca; dacă sînt bine uns, am să mă simt îndată altul. Găsești bidonul cu ulei pe poliță, în coliba mea.

Dorothea fugi numaidecît la colibă și se întoarse cu bidonul.

— Unde sînt încheieturile tale?

— Unge-mi mai întîi ceafa, răspunse Omul de Tinichea.

Fata turnă ulei și pentru că ceafa Omului de Tinichea era foarte ruginită, Sperie Ciori îi luă capul în mîini și îl mișcă cu

băgare de seamă, dintr-o parte într-alta, pînă ce stăpînul ei putu să-l întoarcă singur.

—Acum, încheieturile brațelor, se rugă Omul de Tinichea.

Dorothea turnă uleiul peste încheieturi și Sperie Ciori întinse și răsuci brațele pînă scăpară și ele de rugină și erau la fel ca noi.

Omul de Tinichea făcu un semn de părere de bine și, lăsînd jos toporul, îl rezemă de un copac.

—Asta e o mare plăcere, spuse. Am ținut acest topor în sus fiindcă eram ruginit și sînt foarte bucuros că-l pot pune, în sfîrșit, jos. Acum, fii bună și unge-mi și încheieturile picioarelor și atunci voi fi cu desăvîrșire teafăr.

Și astfel, cei doi îi unseră și picioarele, pînă putu să le miște în voie. Omul de Tinichea nu mai contenea să le mulțumească pentru scăparea lui și părea să fie un ins plin de cuviință și foarte recunoscător.

—Aș fi putut să stau aici de-a pururi, dacă n-ai fi trecut prin locurile astea, așa că mi-ai scăpat viața. Cum se face că te afli prin locurile acestea?

—Sîntem în drum spre orașul Smaragdelor. Ne ducem la Marele Oz și am făcut un popas de o noapte în coliba ta.

—Pentru ce vreți să-l vedeți pe Oz?

—Eu doresc să mă trimită înapoi în Kansas, iar Sperie Ciori dorește să i se pună puțin creier în cap.

Omul de Tinichea păru că rămîne o clipă pe gînduri, apoi grăi:

—Nu crezi că Oz ar putea să-mi dea și mie o inimă?

—De ce nu? Ar fi tot atît de ușor precum i-ar da lui Sperie Ciori creier.

—Foarte adevărat, fu de părere Omul de Tinichea. Așadar, dacă îmi îngăduiți o să mă alătur și eu vouă; m-aș duce în orașul Smaragdelor, să-l rog pe Oz să mă ajute.

—Hai cu noi, zise Sperie Ciori, inimos, iar Dorothea adăugă că tovarășia Omului de Tinichea i-ar face plăcere.

Așa că Omul de Tinichea își puse toporul la umăr și străbătură cu toții pădurea pînă ajunseră la cărarea pietruită cu cărămizi galbene.

Omul de tinichea o rugase pe Dorothea să pună bidonul cu ulei în coșulețul ei, pentru că, spunea el:

— Dacă o să mă apuce o ploaie, ruginesc din nou și atunci am mare nevoie de ulei.

Într-un fel, noul tovarăș era și un noroc fiindcă după oarecare vreme trecură printr-un loc unde arborii și crăcile lor crescuseră atât de aproape de potecă, încât drumeții noștri nu puteau răzbate. Dar Omul de Tinichea știa să mânuiască toporul cu atîta dibăcie, că despică trunchiurile și le croi potecă spre lumină. Mergînd, Dorothea chibzui atât de adînc, încît nu băgă de seamă că Sperie Ciori se împiedicase de o groapă și se rostogolise în marginea drumului. Fu nevoit să ceară iar ajutorul fetii...

— De ce nu ocolești gropile? întrebă Omul de Tinichea.

— Nu prea știu multe, răspunse acesta voios, capul meu este umplut cu paie, precum se vede, și de aceea mă duc la Oz, să-l rog să-mi dea puțină minte.

— A... așa, înțeleg, spuse Omul de Tinichea, dar la urma urmei, mintea nu-i chiar cel mai bun lucru din lume.

— Dar tu ai ceva minte? întrebă Sperie Ciori.

— Nu, răspunse Omul de Tinichea. Capul meu e gol cu totul, dar am avut și eu odată creier și am avut și inimă; deoa-rece le-am încercat pe amîndouă, aș dori acum mai mult să am o inimă.

— Și pentru ce asta?

— Am să-ți spun povestea mea și atunci vei afla.

Și, în timp ce treceau prin pădure, Omul de Tinichea le istorisi cele ce urmează:

— M-am născut ca fiu al unui tăietor de lemne și, după moartea tatălui meu, am avut grijă de bătrîna mea mamă, cît timp a trăit. După ce a murit și mama, m-am gîndit că, în loc să trăiesc singur, ar fi mai bine să mă însor.

Trăia pe vremea aceea o fată de altinez, nespus de frumoasă, pe care am iubit-o din toată inima. Ea mi-a făgăduit să se mărite cu mine de îndată ce voi cîștiga destui bani pentru a putea clădi pentru ea o casă mai bună. Și am purces la lucru mai vîrtos ca oricînd. Dar fata locuia împreună cu o femeie

bătrână care nu o lăsa să se mărite, pentru că băbuța era le-neșă și voia ca fata să rămână cu ea, să-i gătească și să-i strângă în casă. De aceea bătrîna se duse la vrăjitoarea cea rea de la Răsărit și îi făgădui două oi și o vacă, dacă va împiedica căsătoria noastră. Atunci, vrăjitoarea cea rea îmi descîntă toporul și într-o bună zi, pe cînd tăiam lemne, toporul alunecă deodată și îmi tăie piciorul stîng.

În prima clipă mi s-a părut că a dat peste mine o mare nenorocire, pentru că știam că un tăietor de lemne șchiop nu poate munci și cîștiga atît de bine, așa că mă dusei la un tinichigiu să-mi întocmească un picior de tinichea. Piciorul acesta își făcea foarte bine treaba și munceam de zor pentru ca să mă pot însura cît mai curînd. Dar fapta mea o mînie pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit, deoarece ea îi făgăduise bătrînei că eu n-am să pot să mă mai însor.

Într-o zi, pe cînd tăiam lemne, toporul îmi alunecă din nou din mînă și îmi tăie piciorul drept. Iar m-am dus la tinichigiu și acesta mi-a făcut încă un picior de tinichea. După aceea, toporul descîntat mi-a tăiat brațele, unul după celălalt, dar nimic nu m-a putut descuraja; le-am înlocuit cu altele de tinichea. Atunci vrăjitoarea cea rea făcu ca toporul să-mi cadă în cap. Mi-am zis: ăsta e sfîrșitul meu. Dar se întîmplă ca tinichigiul să treacă tocmai pe acolo și îmi făcu un cap de tinichea. Crezui, în sfîrșit, că am învins-o pe vrăjitoare și lucram cu și mai multă rîvnă, cu toate că știam acum cît de crudă îmi era dușmana. Vrăjitoarea se gîndi la un chip nou de a-mi omorî dragostea ce o purtam frumoasei altineze. Făcu în așa fel ca toporul să alunece din nou și de data asta să cadă pe trupul meu, spintecîndu-l în două bucăți. Încă o dată veni tinichigiul să mă ajute și îmi întocmi un trup de tinichea, adăugîndu-i brațele, picioarele și capul de tinichea prin niște încheieturi, așa că pot să mă mișc la fel ca înainte. Dar... vai! acum nu mai am inimă, așa că am pierdut și dragostea pentru fată și nu-mi mai pasă dacă mă însor cu ea sau nu. Cred că mai locuiește și acum cu femeia aceea bătrînă, așteptîndu-mă pe mine să vin să o iau.

Trupul meu strălucea așa de frumos, în soare, încît am fost

mîndru de el și nu-mi mai păsa dacă-mi alunecă toporul, căci nu mă mai putea tăia. Mă păștea o singură primejdie... că-mi vor rugini încheieturile. Dar am păstrat un bidon de ulei în coliba mea și aveam grijă să-mi ung la timp încheieturile.

Cu toate acestea, într-o bună zi, am uitat s-o fac și m-a surprins tocmai atunci o ploaie ca un potop. Pînă să mă gîndesc eu bine, mi-au ruginit încheieturile. Astfel am fost nevoit să zăbovesc în pădure pînă ați venit voi să-mi ajutați. A fost un lucru greu de îndurat, dar în timpul acestui an, cît am stat nevolnic aici, am avut timp să mă gîndesc că pierderea cea mai mare pe care am suferit-o a fost atunci cînd mi-am pierdut inima. În răstimpul cît am iubit, am fost omul cel mai fericit de pe pămînt. Și cum, cine n-are inimă nu poate iubi, m-am hotărît să-l rog pe Oz să-mi dea o inimă. Dacă o face, atunci mă întorc la fata altineză și mă însor cu ea. Amîndoi, și Dorothea și Sperie Ciori, fură mișcați de povestea tăietorului de lemne, aflînd astfel de ce își dorea atît de mult o nouă inimă.

—Cu toate astea, spuse Sperie Ciori, eu am să cer creier în loc de inimă, pentru că un prost n-ar ști ce să facă cu inima, chiar dacă ar avea-o.

—Eu inimă voi cere, răspunse Omul de Tinichea, pentru că mintea nu face pe nimeni fericit și fericirea este lucrul cel mai de preț pe lume.

Dorothea nu zise nimic, fiind prea uluită ca să-și dea seama care din cei doi prieteni avea dreptate, de aceea hotărî că, dacă se va înapoia în Kansas, să nu-i mai pese dacă Omul de Tinichea n-avea inimă și Sperie Ciori n-avea creier, sau dacă fiecare avea ceea ce-și dorea.

Cel mai mult o necăjea faptul că pîinea era pe sfîrșite și nu avea alte merinde pentru ea și Toto. De fapt nici Omul de Tinichea și nici Sperie Ciori nu mîncau vreodată, dar Dorothea nu era făcută nici din tinichea și nici din paie și nu putea trăi fără hrană.

n timpul acesta, Dorothea și tovarășii ei străbăteau pădurea deasă. Drumul era tot pietruit cu cărămizi galbene, dar ele erau acoperite de crengi uscate și de frunze veștede, și mersul le era tot mai anevoios.

Prin locurile pe unde mergeau se aflau puține păsări, fiindcă acestora le plac ținuturile mai însorite. Din cînd în cînd se auzea un mîrîit adînc al unui animal sălbatic, ascuns între pomi. Aceste sunete făceau ca inima fetei să bată mai repede, căci nu știa de cine erau scoase; dar Toto știa, și de aceea își urma drumul strîns lipit de Dorothea și nu răspundea, ca de obicei, cu un lătrat.

—Cît o să mai dureze pînă o să ieșim din pădure? întrebă fetița pe Omul de Tinichea, iar acesta răspunse:

—Nu pot să-ți spun, n-am fost niciodată în orașul Smarag-

delor, dar tatăl meu a fost, pe vremuri, când era copil, și mi-a spus că a făcut o călătorie lungă, printr-o țară plină de primejdii; cu toate că, atunci când te apropii de orașul unde locuiește Oz, ținutul e foarte frumos. Mie nu mi-e frică atîta timp cît am bidonul de ulei cu mine, pe Sperie Ciori nu-l poate speria nimic, iar tu, atîta timp cît porți pe frunte pecetea sărutării vrăjitoarei celei bune, n-ai de ce să te temi, fiindcă semnul ăsta te apără de orice rău.

— Dar Toto? grăi fata, îngrijorată. Cine anume o să apere cățelușul meu?

— Dacă va fi în primejdie, îl vom apăra noi.

Nu isprăvise bine vorba că se auzi un răget îngrozitor și imediat după aceea sări în drumul lor un leu mare. Cu o singură lovitură a labei sale îl făcu pe Sperie Ciori să se învîrtească, asemenea unei sfîrleze, pînă la marginea drumului, apoi îl izbi pe Omul de tinichea cu ghiarele lui ascuțite. Dar spre surprinderea Leului, atacul nu făcu nici o impresie asupra tinichelei, cu toate că Omul de Tinichea căzuse în drum și zăcea liniștit acolo.

Micul Toto, acum, când își vedea dușmanul în față, alergă, lătrînd spre leu și fiara deschise gura să muște cățelul. În clipa asta Dorothea, temîndu-se că Toto va fi omorît, și fără să țină seama de primejdie, se repezi înaintea leului, îi trase o palmă peste bot, cît putu mai tare, și-i strigă:

— Să nu îndrăznești să-l muști pe Toto! Ar trebui să-ți fie rușine, cogeamitea dihanie ca tine să te pui cu un sărman cățeluș ca Toto!

— Nu l-am mușcat, răspunse Leul, în timp ce își freca cu laba botul în locul unde fusese lovit.

— Nu, dar ai încercat s-o faci! se răsti fata la el. Nu ești decît un mare laș.

— Asta o știu și eu, spuse Leul, lăsînd capul în jos, rușinat. Asta am știut-o dintotdeauna. Dar ce pot să fac?...

— Nu știu... Ce tare l-ai izbit pe bietul Sperie Ciori, care nu e decît un om de paie.

— Cum, e om de paie? întrebă Leul uimit, în timp ce privea cum Dorothea îl ridica pe Sperie Ciori, lovindu-l ușor ca să-i

dea forma pe care o avusese înainte.

— Firește că e om de paie, se oțărî Dorothea, care mai era încă supărată.

— De aceea s-a rostogolit așa de ușor, făcu Leul; mă miram eu cînd îl priveam cum se rostogolește. Și celălalt, e și acela de paie?

— Nu, răspunse fata. Acela e făcut din tinichea. Și îi ajută Omului de Tinichea să se ridice în picioare.

— Aha, de aceea aproape că mi-am tocit ghearele. Cînd am atins tinicheaua m-a trecut un fior rece pe spate. Ce-i animalul ăsta mic pe care îl iubești atît de mult?

— E cățelușul meu, Toto.

— E de tinichea sau e de paie? întrebă Leul.

— Nici una, nici alta, răspunse Dorothea. E un cîine făcut din carne și oase.

— Oh, oh! Ce curios animal!... Și-mi pare grozav de mititel; acum, cînd stau și-l privesc, îmi zic: nimeni nu s-ar fi gîndit să muște o făptură atît de neînsemnată, numai un leu laș ca mine a putut face una ca asta, adăugă Leul, întristat.

— Ce te face să fii laș? zise fetița, privind mirată la fiara uriașă.

— Țsta e un mister. Îmi închipui că așa m-am născut; toate animalele celelalte din pădure presupun că sînt viteaz, pentru că leul pretutindeni e recunoscut drept regele animalelor. Asta am aflat-o văzînd că de cîte ori rag mai tare, orice vietate se înspăimîntă și o șterge din drumul meu. De cîte ori am întîlnit vreun om, am fost grozav de speriat, dar îmi ajungea să urlu o singură dată la el, și o lua la fugă. Dacă elefanții, tigrii și urșii ar fi încercat vreodată să lupte cu mine, eu aș fi fost acela care ar fi fugit primul. Așa sînt de laș! Dar ei, de cum îmi auzeau urletul, căutau să se ascundă din calea mea și eu, bineînțeles, îi lăsam să o șteargă.

— Asta nu e drept; regele fiarelor n-ar trebui să fie laș, spuse Sperie Ciori.

— Știu, răspunse Leul, ștergîndu-și o lacrimă cu vîrfurile cozii, asta este marea mea durere și-mi face viața nesuferită, dar, ori de cîte ori presimt o primejdie, inima începe să-mi bată cu

mare repeziciune.

— Poate că suferi de o boală de inimă? spuse Omul de Tinichea.

— Se poate și asta, răspunse Leul.

— În caz că suferi, adăugă Omul de Tinichea, ar trebui să fii bucuros, căci asta dovedește că ai inimă. În ce mă privește, eu n-am inimă, așa că, nu pot suferi de boala asta.

— Poate, spuse Leul, gânditor, dacă n-aș avea inimă, n-aș putea fi nici laș.

— Creier ai? întrebă Sperie Ciori.

— Așa cred, dar n-am putut niciodată să mă uit înăuntru, în cap, să văd.

— Eu mă duc la Marele Oz, să-l rog să-mi dea puțin creier, căci capul meu este plin cu paie.

— Și eu mă duc să-l rog să-mi dea o inimă, spuse Omul de Tinichea.

— Și eu vreau să-l rog să ne trimită, pe mine și pe Toto, înapoi, în Kansas, îl informă Dorothea.

— Credeți că Oz ar putea să-mi dea curaj? întrebă Leul cel Laș.

— La fel de ușor cum mi-ar da mie creier, zise Sperie Ciori.

— Ori mie inimă, intră în vorbă și Omul de Tinichea.

— Sau pe mine să mă trimită înapoi în Kansas.

— Atunci, dacă n-aveți nimic împotriva, merg și eu cu voi, căci mi-e silă de viața asta fără curaj.

— Ești bine venit, pentru că tu vei îndepărta de noi celelalte fiare sălbatice. Cred că acestea trebuie să fie și mai lașe ca tine, dacă îți îngăduie să le sperii atât de ușor.

— Ele sînt întradevăr lașe, dar asta nu mă face pe mine mai viteaz. Și atîta timp cît eu mă voi ști un laș, voi fi nenorocit.

Și, din nou, micul grup o porni la drum. Leul umbla cu pași mari, alături de Dorothea. Toto nu încuviință, la început, noua tovărășie, pentru că nu putea uita că era cît pe aci să fie sfărîmat în fălcile mari ale Leului. După o bucată de vreme, însă, se simți la largul său și în scurt timp cățelul și Leul cel Laș deveniră cei mai buni prieteni.

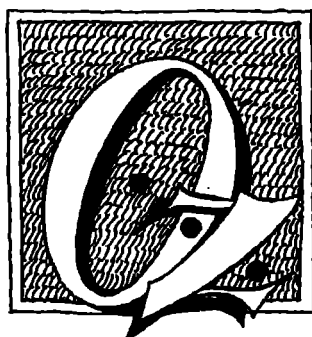
În restul zilei nu se mai ivi nici o întîmplare care să le strice

liniștea călătoriei. Doar odată, cînd Omul de Tinichea călcă un cărăbuș ce se tîra de-a lungul drumului și-l omorî, ceea ce-l făcu să fie foarte nenorocit, pentru că era totdeauna cu luare aminte ca să nu lovească vreo insectă. Vărsă chiar lacrimi de supărare și de părere de rău. Lacrimile curseră încetișor de pe față peste balamalele încheieturilor, făcîndu-le să ruginescă! Și cînd Dorothea îl întrebă ceva, Omul de Tinichea nu putu deschide gura. Încheieturile îi erau ruginite. Văzînd asta, se sperie foarte tare și-i făcu semn Dorotheii să-i ajute să scape de necaz. Dorothea însă nu-l înțelegea. Leul se zăpăcise și el, neștiind ce necaz avea Omul de Tinichea, dar Sperie Ciori apucă bidonul cu ulei din coșulețul Dorotheii și unse încheieturile feței Omului de Tinichea. După cîteva clipe acesta putu să vorbească la fel ca și înainte.

—Asta o să-mi fie învățătură și altă dată o să privesc pe unde calc, căci dacă mai omor vreun cărăbuș sau vreo altă gînganie, voi plînge iarăși și plînsul îmi va rugini din nou încheieturile.

De aici înainte Omul de Tinichea pășea cu multă băgare de seamă, cu ochii ațintiți pe drum și cînd zărea o furnică micuță, trudindu-se pe cărare, o ocolea ca să nu-i facă vreun rău. Omul de Tinichea știind foarte bine că el nu are inimă, avea mare grijă să nu fie niciodată crud sau aspru cu nimeni.

—Voi, oamenii care aveți inimă, aveți ceva care vă îndeamnă să nu faceți rău, dar eu nu am inimă și de aceea trebuie să fiu cu luare-aminte.

rumetii fură siliți să poposească peste noapte sub copacii mari din pădure, pentru că nu era nici un sălaș omenesc prin apropiere. Copacii închipuiau un acoperământ bun și des ca să te

ferească de orice primejdie; Omul de Tinichea sparse cu toporul un braț de lemne, iar Dorothea aprinse un foc strașnic care o încălzi și o făcu să nu se mai simtă atît de singură. Fetița și Toto mîncară restul de pîine ce îl mai aveau.

—Dacă dorești, spuse Leul, intru în pădure și-ți omor o ciută. Poți s-o frigi pe loc, deși gusturile voastre sînt foarte ciudate, că vouă vă place mai mult mîncarea gătită.

—O, nu, te rog, nu face una ca asta, se rugă Omul de Tinichea. Fără îndoială că am să plîng cînd ai să omori sărmana ciută și încheieturile mele vor rugini din nou.

Dar Leul se duse în pădure și își făcu rost de cină. Ce a mâncat, n-a aflat nimeni, pentru că n-a pomenit nimic. Sperie Ciori găsi un copac plin de nuci și umplu coșul Dorotheii cu ele, așa că fetița nu avea să sufere de foame cîtva timp. Se gîndi că Sperie Ciori este bun și plin de grijă pentru ea. Dar trebui să rîdă din toată inima de felul neîndemînatic în care bietul împăiat culegea nucile. Mîinile sale căptușite cu paie erau atît de stîngace și nucile erau atît de mici, încît scăpa pe jos tot atîtea cîte puneă în coș. Dar lui Sperie Ciori nu-i păsa cît de mult timp îi lua umplerea coșului, pentru că asta îi dădea prilejul să stea cît mai mult departe de foc, deoarece se temea să nu sară vreo scînteie în paiele sale și să-l aprindă. Așa că rămăsese la o oarecare distanță de flăcări și nu se apropie decît atunci cînd Dorothea se culcă, spre a o acoperi cu frunze uscate. El îi făcu culcușul mai moale și mai cald și fetița adormi zdravăn și dormi pînă dimineața.

Cînd se luminează de ziuă, Dorothea își spală obrazii într-un pîrîiaș ce clipea încetișor și, puțin după aceea, călătorii porniră din nou spre Orașul Smaragdelor.

Această zi avea să fie o zi grea și plină de întîmplări pentru drumeții noștri. După vreo oră de mers temeinic zăriră în fața lor o adîncitură mare, care tăia drumul și atît pe cît puteau cuprinde cu ochii, împărțea pădurea în două. Era un șanț foarte lat și după ce se cățără sus, pe o muchie, și priviră înlăuntrul lui, văzură că era foarte adînc, iar fundul era plin de stînci mari și ascuțite. Povîrnișurile erau atît de rîpoase, încît nici unul din drumeți n-ar fi putut să coboare. Pentru o clipă toți avură simțămîntul că se isprăvisc călătoria lor.

— Ce să ne facem? întrebă Dorothea, deznădăjduită.

— Nu prea știu nici eu, spuse Omul de Tinichea, iar Leul își scutură coama zbîrlită și privi gînditor. Dar Sperie Ciori intră în vorbă:

— Noi nu putem zbura, asta e neîndoios, nici nu putem să ne lăsăm în jos, în prăpastia asta. De aceea, dacă nu putem sări peste prăpastie, trebuie să rămînem unde sîntem.

— Cred că eu aș putea să sar peste ea, spuse Leul cel Laș, după ce măsurase cu luare -aminte lățimea adînciturii.

— Atunci e bine, răspunse Sperie Ciori, fiindcă poți să ne duci în spate unul cîte unul.

— Bine, hai să încercăm, făcu Leul. Cine vrea să fie primul?

— Eu, răspunse Sperie Ciori, pentru că dacă nu vei putea sări peste adîncitură, Dorothea nu va fi omorîată sau Omul de Tinichea nu va căpăta prea multe cucuie acolo, jos, sub stînci. Dar dacă pic eu, de pe spatele tău, nu are așa de mare însemnătate, pentru că în cădere, nu mă pot lovi.

— Dar eu mă tem grozav să nu cad, spuse Leul cel Laș. Însă altceva tot nu ne rămîne de făcut; așa că, urcă-te pe spatele meu și să facem încercarea.

Sperie Ciori se aburcă pe spatele Leului și lighioana păși pe muchia prăpastiei unde se ghemui jos.

— De ce nu alergi mai întîi, ca apoi să sari?

— Pentru că noi, leii, nu sărim în felul ăsta.

Apoi, printr-o săritură avîntată, Leul străbătu văzduhul și ajunse nevătămat de cealaltă parte.

Prietenii săi, care priveau spectacolul, fură încîntați văzînd cît de ușor a făcut Leul isprava asta și, după ce Sperie Ciori se dădu jos de pe spatele lui, Leul sări înapoi peste prăpastie.

Dorothea voia să fie ea următoarea, așa că îl luă pe Toto în brațe și se urcă pe spatele Leului, ținîndu-se cu mîna de coama lui. În clipa următoare i se păru că zboară prin aer și pînă să se gîndească bine, se afla, neatinsă, de cealaltă parte a prăpastiei.

Leul se întoarse pentru a treia oară și luă pe Omul de Tinichea. Apoi stătură locului cu toții, cîteva clipe ca să-i dea timp prietenului lor să se odihnească; obosise și gîfîia ca un cîine hăituit.

De cealaltă parte a prăpastiei, găsiră o pădure foarte deasă, întunecoasă și mohorîță. După ce se mai odihni puțin Leul, purceseră iar pe cărarea cu cărămizi galbene și fiecare se întreba în sinea lui dacă vor scăpa vreodată de pădurile stufoase și dacă vor mai ieși cîndva la soare. Ca să le mărească parcă supărarea, se auzi îndată un zgomot ciudat în adîncul pădurii și Leul le șopti că în partea aceasta a ținutului trăiau kalidahii.

— Ce sînt kalidahii? întrebă fetița.

— Sînt niște fiare monstruoase, cu trup de urs și cap de tigr, răspunse Leul. Au ghiare atît de lungi și de ascuțite, încît ar putea tot atît de ușor să mă sfîșie în două, pe cît aș fi putut eu adineauri să-l omor pe Toto. Mi-e grozav de frică de acești kalidahi.

— Nu mă mir că ți-e teamă, zise Dorothea, trebuie să fie niște lighioane înspăimîntătoare.

Leul era cît pe-aci să-i răspundă, cînd, deodată, băgară de seamă că se aflau în fața altei prăpăstii, dar aceasta era mult mai largă și mult mai adîncă, așa că Leul își dădu numaidecît seama că peste ea nu va mai putea sări.

Și astfel, rămaseră cîtva timp pe gînduri, pînă cînd Sperie Ciori spuse:

— Văd un copac mare ce stă lipit de rîpă. Dacă Omul de Tinichea poate să-l taie, așa fel ca să cadă cu coroana de cealaltă parte a șanțului, am putea trece ușor peste prăpastie.

— Țsta este primul gînd prețios, spuse Leul; s-ar putea crede că ai creier în cap în loc de paie.

Omul de Tinichea se așternu pe lucru și toporul îi era atît de ascuțit, încît într-o clipă copacul fu aproape retezat de la rădăcină. Atunci Leul se opinti pe picioarele sale puternice și împinse copacul atît de tare, că se răsturnă și căzu cu un trosnet mare peste rîpă, ajungînd cu crăcile de partea cealaltă a prăpastiei.

Abia trecuseră de această punte curioasă, cînd un muget ascuțit îi făcu pe toți să tresară și, spre groaza lor, zăriră ieșindu-le înaintea două fiare uriașe cu trup de urs și cap de tigr.

— Țștia sînt kalidahi, spuse Leul, începînd să tremure.

— Repede! strigă Sperie Ciori, să o luăm înapoi, astfel că Dorothea trecu repede puntea, ținînd pe Toto în brațe, Omul de Tinichea o urmă și, apoi Sperie Ciori. Leul, cu toate că era cuprins de teamă, se întoarse către kalidahi și scoase un urlet atît de furios, încît Dorothea dădu un țipăt, iar Sperie Ciori căzu pe spate. O vreme, chiar lighioanele cele sălbatice se opriră locului și priviră surprinse la Leu.

Dar, constatînd că sînt mai mari ca el, și gîndindu-se că erau doi și Leul unul singur, kalidahii se repeziră din nou

înainte și Leul trecu peste punte, întorcându-se apoi să vadă ce vor face urmăritorii săi. Fără să zăbovească o clipă, lighioanele sălbatice făcură și ele primii pași pe punte, iar Leul îi spuse Dorotheii:

— Sîntem pierduți, ăștia, cu siguranță, ne vor sfîșia în bucăți, cu ghiarele lor ascuțite. Dar stați strînși lîngă mine și voi lupta cu ei atîta timp cît mă vor ține puterile.

— Așteaptă o clipă, strigă Sperie Ciori. Se gîndise tot timpul care ar fi lucrul cel mai nimerit de făcut și spuse acum Omului de Tinichea să taie cu desăvîrșire copacul de la rădăcină. Omul de Tinichea se puse din nou, zorit, pe lucru, și tocmai în clipa cînd cei doi kalidahi erau la jumătatea copacului acesta căzu bubuind, în prăpastie, trăgînd după el fiarele urîte și rele. Izbindu-se de vîrfurile stîncilor ascuțite, din fundul prăpastiei, ele se făcură bucăți-bucăți.

— Hm! făcu Leul cel Laș, respirînd ușurat. Văd că ne-a fost hărăzit să mai trăim și zău, îmi pare bine, pentru că trebuie să fie foarte neplăcut să ți se ia viața. Aceste lighioane m-au speriat atît de cumplit, încît simt, încă și acum, cum îmi bate inima.

— Ah, oftă Omul de Tinichea, tare aș dori să am și eu o inimă care să bată.

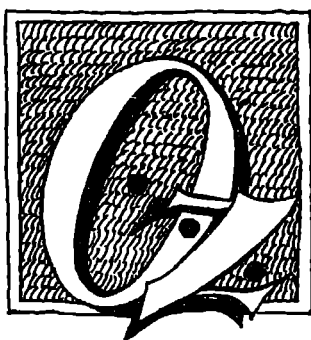
Pățania asta avu darul să-i îngrijoreze pe drumeții noștri, care doriră să iasă cît mai repede din pădure, astfel că o luară la picior cît putură de iute. Dorothea, fiind obosită, fu nevoită să se urce în spatele Leului. Spre bucuria lor, cu cît înaintau, cu atît copacii se răreau și, în după amiaza aceleiași zile, ajunseră în fața unui rîu larg, care curgea cu vuiet în fața lor. De partea cealaltă a apei se putea deosebi cărarea de cărămizi galbene care șerpuia printr-un ținut frumos, cu pajiști verzi, smălțate cu flori strălucitoare și avea de-o parte și de alta pomi plini de fructe. Erau foarte mulțumiți văzînd ținutul asta minunat în fața lor.

— Cum trecem rîul? întrebă Dorothea.

— O! Foarte ușor! zise Sperie Ciori. Omul de Tinichea trebuie să ne întocmească o plută, cu ea vom putea pluti pînă de partea cealaltă a rîului.

Omul de Tinichea își luă toporul și tăie niște copaci mai mici, ca să întocmească o plută din lemnul lor și, în timpul ăsta, Sperie Ciori găsi la malul apei un pom plin de fructe răcoritoare. Dorothea, care nu mîncase toată ziua decît nuci, se desfătă, mîncînd fructele coapte.

Chiar cînd ești atît de sîrguincios la lucru, cum era Omul de Tinichea, o plută nu se întocmește prea repede, și cînd se lăsă noaptea treaba nu era încă gata. Găsiră un loc mai ferit, la poalele unor copaci, și dormiră acolo pînă dimineața. Și Dorothea visă Orașul Smaragdelor și pe Marele Vrăjitor Oz, care o va trimite acasă.

ălătorii noștri se sculară a doua zi dis-de-dimineată, cu puterile împrăpătate și plini de nădejde. Dorothea se ospătă ca o prințesă, cu piersici și prune luate din pomii ce creșteau pe malul apei. În spatele lor se afla

pădurea întunecoasă, prin care trecuseră nevătămați, iar în față se întindeau meleaguri zîmbitoare și însozite ce păreau că-i îmbie spre Orașul Smaragdelor.

La drept vorbind, rîul lat le tăia calea spre ținutul frumos, dar pluta era aproape gata și, după ce Omul de Tinichea îi mai adăugă cîtiva butuci și îi înțepeni cu cuie de lemn, era gata să poarte ambarcația în partea cealaltă. Dorothea se așeză în mijlocul plutei, ținînd pe Toto în brațe. Cînd Leul cel Laș păși pe plută, aceasta se clătină tare sub greutatea lui, dar Sperie

Ciori și Omul de Tinichea se așezară de partea cealaltă și-i restabiliră echilibrul cu ajutorul prăjinii lungi, care folosea și la împinsul plutei.

La început, au mers bine, însă când ajunseră în mijlocul râului, curentul puternic al apei îi trase la vale, și îi îndepărtă de calea pietruită cu cărămizi galbene. Apa deveni atît de adîncă încît prăjinile nu-i mai puteau atinge fundul.

—Asta e foarte rău, spuse Omul de Tinichea, fiindcă dacă nu ajungem la ținta noastră, vom fi duși de apă în țara vrăjitoarei celei rele, de la Apus, care ne va fermeca și ne va face robii ei.

—Și atunci nu mai capăt creier, spuse Sperie Ciori.

—Și eu nu mai capăt curaj, se văită Leul.

—Și eu nu mai capăt inimă, spuse Omul de Tinichea.

—Iar eu nu mă mai înapoiez niciodată la Kansas, strigă Dorothea.

—Trebuie neapărat să ajungem în Orașul Smaragdelor, spuse Sperie Ciori, și împinse atît de vîrtos prăjina lui lungă, încît aceasta se întepenî în nămolul din fundul apei și, înainte ca el s-o poate scoate sau s-o lase din mîini, pluta fu trasă de curent și sărmanul Sperie Ciori rămase atîrnat de prăjină în mijlocul râului.

—Adio! strigă el după ceilalți care erau foarte mîhnîți că-l lăsau acolo.

Într-adevăr, Omul de Tinichea începu să plîngă. Dar, din fericire, amintindu-și că ar putea să ruginească, își șterse lacrimile de șorțulețul Dorotheii.

Fără îndoială, această întîmplare era o nenorocire pentru bietul Sperie Ciori. «Stau prost acum, mai prost decît atunci cînd m-am întîlnit pentru prima oară cu Dorothea, gîndi el. Atunci eram înfîpt într-o prăjină în mijlocul unui lan de grîu, unde, oricum, puteam să fac să se creadă că sînt în stare să sperii ciorile. Nici nu știu dacă se obișnuiește ca o sperietoare să stea înfîptă într-o prăjină, în mijlocul unui râu. Tare mă tem că pînă la urmă n-am să mai capăt creier!»

Pluta se legăna în josul apei. Leul spuse:

—Totuși trebuie să facem ceva ca să ne salvăm. Cred că aș

putea înota pînă la țărm și să trag pluta după mine. Voi trebuie numai să mă țineți de vîrfurile cozii.

Așa că sări în apă, și Omul de Tinichea îi apucă coada și o ținu strîns în mîini, iar Leul începu să înoate cu toată puterea spre mal. Era o treabă foarte obositoare, cu toate că Leul era foarte puternic, dar încetul cu încetul drumeții fură scoși din vârtejul curentului apei. Atunci Dorothea apucă prăjina Omului de Tinichea și dădu și ea un ajutor, împingînd pluta spre mal.

Cînd ajunseră la țărm se simțiră foarte obosiți, așa că se întinseră pe iarba verde. Își dădeau foarte bine seama că puterea apei îi dusesese mult prea departe de cărarea pietruită cu cărămizi galbene ce mergea spre Orașul Smaragdelor.

— Ce ne facem acum? întrebă Omul de Tinichea, în timp ce Leul stătea întins pe iarbă și lăsa soarele să-i usuce blana udă.

— Trebuie, într-un fel sau altul, să ne întoarcem la drumul cunoscut.

— Planul cel mai bun ar fi s-o luăm de-a lungul țărmului, pînă ajungem din nou la cărarea noastră, fu de părere Leul.

Așa că după ce se mai odihniră puțin, o luară de-a lungul țărmului înverzit, înapoi la drumul de la care îi abătuse rîul. Era un ținut vesel, atrăgător, plin de flori, pomi fructiferi și raze strălucitoare de soare. Dacă nu s-ar fi simțit atît de întristați din pricina bietului Sperie Ciori, ar fi fost de-a dreptul fericiți.

Merseră atît cît putură de repede. Dorothea se opri o singură dată să culeagă o floare frumoasă. Omul de Tinichea strigă deodată:

— Privește!

Priviră cu toții spre rîu și văzură pe Sperie Ciori cocoțat pe prăjină în mijlocul apei. Era singur și foarte trist.

— Ce putem face ca să-l scăpăm? întrebă Dorothea.

Leul și Omul de Tinichea clătinară amîndoi din cap, neștiind ce să facă. Se așezară pe țărmul apei; de acolo priveau țintă spre Sperie Ciori, pînă ce o barză, ce zbura pe lîngă ei, se opri și-i întrebă:

— Cine sînteți și unde vă duceți?

— Sînt Dorothea și ei sînt prietenii mei, Omul de Tinichea și Leul cel Laș. Mergem în Orașul Smaragdelor.

— Păi nu-i 'asta drumul, răspuse barza, răsucindu-și gîtul lung și privind curios spre dîșii.

— Știu asta, răspuse Dorothea, dar noi l-am pierdut pe Sperie Ciori, și acum ne gîndim cum să-l ajutăm fiindcă... l-am regăsit.

— Unde-i? întrebă barza.

— Colo, în mijlocul rîului, răspuse fetița.

— Dacă n-ar fi atît de mare și greu, vi l-aș aduce.

— O, dar nu e greu de loc, o asigură Dorothea, doar e umplut cu paie. Și dacă ni-l aduci înapoi, îți vom mulțumi din toată inima.

— Bine, voi încerca, spuse barza, dar dacă o să mi se pară prea greu, să știți că îi dau drumul în apă.

Acestea zicînd, pasărea zbură peste apă, pînă ajunse la Sperie Ciori, ce sta cocoțat pe prăjina lui și, cu ghearele ei mari, îl prinse de brațe și îl sui sus, în văzduh, apoi zbughi cu el spre țarm, unde îl așteptau ceilalți.

Cînd Sperie Ciori se văzu din nou printre prietenii lui, fu atît de fericit, încît îi îmbrățișă pe toți. Cum o porniră din nou la drum — la fiecare pas pe care îl făcea, le cînta: «Tolde-ride-oh», atît de vesel se simțea.

— Mă temeam că voi fi nevoit să stau de-a pururi cocoțat deasupra apei, dar m-a scăpat drăguța de barză și dacă vreodată voi avea creier, voi ști să o răsplătesc precum i se cuvine, făcîndu-i și eu un serviciu prietenesc.

— Foarte bine, spuse barza, care zbura chiar deasupra lor, mie îmi place totdeauna să ajut pe cel care se află la nevoie; dar acum trebuie să vă părăsesc pentru că puii mei mă așteaptă în cuib. Trag nădejde că veți găsi Orașul Smaragdelor și că Oz o să vă ajute.

— Mulțumim, zise Dorothea, și barza se înalță în văzduh și în curînd nu se mai văzu.

Își continuară drumul, ascultînd ciripitul păsărelelor cu aripile smălțuite în culori luminoase și privind florile drăgălașe care, prin bogăția, și mulțimea, și felurimea lor, acopereau to-

tul ca un covor. Se găseau în aceste locuri flori galbene, albe și albastre, pe lângă mănunchiuri mari de maci roșii, care erau atît de strălucitori că parcă îi luau Dorotheii ochii.

—Nu-i așa că sînt frumoase? întrebă fetița, respirînd adînc mireasma florilor.

—Așa mi se pare... răspunse Sperie Ciori, poate că dacă aș avea creier, mi-ar plăcea mai mult.

—Ei, dacă aș avea inimă, le-aș iubi și eu, adăugă Omul de Tinichea.

—Mie totdeauna mi-au plăcut florile. Par atît de neputincioase și gingașe, însă, în pădure, florile nu sînt atît de frumoase.

În drumul lor se iveau, printre alte soiuri de flori, din ce în ce mai mulți maci roșii și, la un moment dat, se găsiră în mijlocul unei pajiști întinse, plină numai de maci. După cum se știe, atunci cînd aceste flori cresc în grămezi mari, mireasma lor e atît de puternică și îmbătătoare, încît oricine trece pe lângă ei adoarme îmbătat pe loc și dacă cel ce doarme nu e grabnic scos dintre flori, adoarme pentru totdeauna. Dar Dorothea nu știa lucrul ăsta, nici nu putea pleca din puzderia de flori roșii ce răsăreau pretutindeni, așa că pleoapele i se împreunară și simți că trebuie numaidecît să se culce și să doarmă. Omul de Tinichea nu o lăsă însă să facă una ca asta.

—Trebuie să ne grăbim ca să ajungem la căraruia de cărămizi galbene înainte să se înnopteze, o rugă el, și Sperie Ciori fu de aceeași părere.

Își continuară drumul, dar de la o vreme Dorothea nu mai fu în stare să se ție pe picioare. Ochii i se închiseră fără să vrea, uită unde se află și căzu în mijlocul macilor, unde adormi adînc.

—Ce ne facem acum? întrebă Omul de Tinichea.

—Dacă o lăsăm aici moare negreșit, spuse Leul. În ce mă privește, abia de mai pot ține ochii deschiși, iar cățelușul, iată-l, a și adormit.

Într-adevăr, Toto căzuse lângă mica lui stăpînă. Pe Sperie Ciori și pe Omul de Tinichea, nefiind făcuți din carne și oase, nu-i supăra mireasmă vătămătoare a florilor.

— Aleargă repede înainte, spuse Sperie Ciori către Leu și caută să ieși cât mai repede din această pajiște de flori ucigătoare. Noi o vom aduce pe fetiță. Dacă și tu ai cădea biruit de somn, ai fi prea mare ca să te putem trage.

Leul se strădui să se trezească și o luă la fugă atît de repede că într-o clipă pieri din fața celor doi.

— Hai să facem scaun din mîinile noastre, ca s-o ducem mai ușor.

Ridică pe Toto și-l puseră în poala Dorotheii și apoi făcură din mîinile lor împletite un scaun și o așezară pe fată, adormită, în brațele lor. Astfel merșeră și merșeră și părea că marele covor de flori ucigătoare, care îi împrejmua, nu se mai sfîrșește. Urmară șerpuirea rîului și ajunseră, în sfîrșit, lîngă prietenul lor, Leul, care zăcea, domînd adînc, printre maci. Florile fuseseră atît de puternice încît uriașa fiară se lăsase învinsă de mireasma lor și căzuse, cînd nu mai avea de făcut decît puțini pași pînă la cîmpul de iarbă verde, din apropiere.

— Nu putem face nimic pentru el, spuse mîhnit Omul de Tinichea, pentru că e prea greu ca să-l putem ridica. Trebuie să îl lăsăm locului, să doarmă pentru totdeauna și poate că va vi-sa că și-a găsit, în sfîrșit, curajul.

— Îmi pare foarte rău, spuse Sperie Ciori, Leul a fost un to-varăș prea bun pentru o vietate care se socoate lașă. Dar s-o luăm înainte.

Duseră fetița adormită și o așezară pe o pajiște lîngă rîu, destul de departe de cîmpul cu maci, ca s-o ferească să mai respire mireasma otrăvitoare a florilor.

O întinseră binișor jos, pe iarba moale, și așteptau ca adierea proaspătă a aerului s-o trezească din somn.

red că nu sîntem departe de poteca pietruită cu cărămizi galbene, spuse Sperie Ciori, care stătea lîngă fetiță, pentru că am găsit drumul pierdut.

Omul de Tinichea era gata să răspundă dar auzi un mîrîit slab și cînd întoarse capul (care se mișca foarte bine în balamale) văzu o fiară ciudată, sărind prin iarbă și venind spre ei. Era o pisică sălbatică, mare și galbenă. Omul de Tinichea își dădu seama că pisica gonea după un vînat, fiindcă urechile îi erau lipite de cap și avea gura larg deschisă, arătînd două șiruri de dinți fîroși, în timp ce ochii ei roșii luceau ca niște globuri de foc. Cînd pisica se apropie, Omul de Tinichea văzu că animalul gonea după un șoarece de cîmp, mic și cenușiu. Cu toate că nu avea inimă, simțea că era o cruzime ca pisica să omoare o vietate atît de mică și nevinovată.

Așa că Omul de Tinichea ridică toporul și în clipa când pisica sălbatică trecu pe lângă el, îi dădu o lovitură fulgerătoare, tăind capul animalului, despărțindu-l de trup și făcându-l să se prăvălească la picioarele lui.

Șoarecele de câmp, când se văzu scăpat de dușmanul său, se opri din fugă și venind spre Omul de Tinichea, îi spuse cu o voce mică și ascuțită:

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc foarte mult că mi-ai scăpat viața.

— N-are nici o însemnătate, te rog, răspunse Omul de Tinichea, știi, eu n-am inimă, așa că sînt foarte dornic să ajut pe toți cei care au nevoie de un prieten, chiar dacă se întîmplă să fie vorba numai de un șoarece.

— Numai de un șoarece?!... strigă micul animal mîniat — ei bine, află că eu sînt o regină... regina tuturor șoarecilor de câmp.

— Așaaa! ! ! spuse Omul de Tinichea și făcu o plecăciune.

În clipa aceea o mulțime de șoareci se arătară, alergînd, atît de repede pe cît le îngăduiau piciorușele, și cînd observară pe regina lor, strigară:

— O, Măria Ta, noi gîndeam că ai să fii omorîată, cum ai izbutit să scapi de uriașa pisică sălbatică?

Și toți șoarecii făcură o plecăciune atît de adîncă în fața micii lor regine, încît păreau toți proptiți pe cap.

— Omul ăsta curios, de tinichea, răspunse ea, a omorît pisica sălbatică și mi-a scăpat viața. De aceea trebuie să-l sluiți toți și să-i îndepliniți orice dorință.

— Vom face întocmai! strigară toți șoarecii în cor cu glasul lor ascuțit.

Deodată începură să fugă pentru că Toto se sculase din somn și văzînd liota de șoareci în jurul lui lătra de plăcere și sări tocmai în mijlocul lor. Cățelușului îi plăcuse totdeauna să fugărească șoarecii, acasă, în Kansas, și nu vedea în treaba asta nimic rău.

Dar Omul de Tinichea prinse cățelul și îl ținu strîns în brațe, în timp ce striga către șoareci:

— Veniți înapoi, veniți înapoi, Toto-nu vă face nici un rău!

La vorbele acestea, regina șoarecilor scoase capul de dedesubtul unui smoc de iarbă și cu un glas sfios întrebă:

— Ești sigur că n-o să ne muște?

— N-am să-l las eu, răspunse Omul de Tinichea, așa că nu vă temeți.

Unul câte unul, șoarecii veniră tîrîș și Toto, de astă dată nu mai lătră, cu toate că încerca să scape cu orice chip din brațele Omului de Tinichea, și pe care l-ar fi mîșcat, dacă n-ar fi știut prea bine că e de tinichea. În cele din urmă, unul din șoarecii cei mari vorbi:

— Ce-am putea oare face să te răsplătim că ai scăpat viața reginei noastre?

— După cîte știu, nimic, răspunse Omul de Tinichea; însă Sperie Ciori, care în timpul acesta se străduia să gîndească dar nu izbutea, că tidva sa era umplută doar cu paie, spuse repede:

— O, ba da, voi puteți să scăpați pe prietenul nostru, Leul cel Laș, care a adormit în cîmpul de maci.

— Un leu! ? ! strigă mica regină. Păi ăsta o să ne înghită pe toți.

— O, nu, o încredință Sperie Ciori, acest leu e un laș.

— Cu adevărat? întrebă șoarecele.

— Așa spune el însuși, răspunse Sperie Ciori, și n-ar fi în stare să facă vreun rău nici unuia dintre prietenii noștri. Dacă vreți să-mi ajutați să-l scăpăm, vă făgăduiesc că leul se va purta frumos cu voi.

— Foarte bine, spuse regina. Ne încredem în vorbele dumitale. Dar ce trebuie să facem?

— Sînt mulți șoareci care te socot căpetenia lor și ar fi gata să-ți asculte poruncile?

Regina șoarecilor răspunse:

— Sînt mii și mii.

— Atunci cheamă-i pe toți încoace, cît pot ei de repede și fiecare să aducă o bucată mare de frînghie.

Regina se întoarse către șoarecii ce așteptau și le spuse să plece numaidecît și să aducă tot norodul șoricesc. De îndată ce auziră poruncile, șoarecii alergară cît putură de repede, fiecare luînd-o în altă parte.

—Acum, spuse Sperie Ciori către Omul de Tinichea, tu trebuie să te duci colo sus, la malul râului, și să întocmești din copaci un car cu care să-l tragem pe Leu.

Astfel că Omul de Tinichea se apucă din nou de lucru și îndată întocmi, din crengile de pe care cioplea crăcile și frunzele, un car. Înțepeni crengile una de alta cu cuie de lemn și făcu patru roți din trunchiul unui copac mare. Lucrase atît de bine și cu atîta grabă încît, atunci cînd începură să sosească șoarecii, carul era gata.

Șoarecii sosiră cu miile, din toate părțile, șoareci mari, șoareci mici și șoareci mijlocii, și fiecare dintre ei aducea cîte o bucată de frînghie în botișor.

Cam în timpul ăsta se trezi și Dorothea din somnul cel lung și cînd deschise ochii fu foarte mirată că se vede întinsă pe iarbă și în jurul ei mii de șoareci, care o privesc cu sfială. Sperie Ciori îi povesti toată tărășenia și, întorcîndu-se spre buna regină spuse:

—Îngăduie-mi să te înfățișez Măriei sale.

Dorothea dădu cu seriozitate din cap și regina o salută curtenitor. După aceea, deveni foarte prietenoasă cu fetița.

Sperie Ciori și Omul de Tinichea se așternură pe lucru. Legară șoarecii de car, întrebuițînd frînghiile aduse de aceștia. Un capăt al frînghiei era legat în jurul gîtului fiecărui șoarece și celălalt era legat de car. Firește, carul era de mii de ori mai mare decît fiecare din șoarecii ce trebuiau să-l tragă, dar cînd toți șoarecii fură înhămați, izbutiră să-l miște cu destulă ușurință. Ba chiar și Sperie Ciori și Omul de Tinichea, așezați în car, fură trași cu sprinteneală de căișorii aceștia mici și caraghioși, pînă la locul unde zăcea Leul adormit.

După o muncă foarte obositoare, căci Leul era greu, izbutiră să-l urce în car. Apoi regina dădu poruncă norodului său să pornească grabnic, fiindcă se temea că șoarecii, stînd prea mult printre maci, vor adormi și ei la rîndul lor.

La început, micile vietăți, cu toate că erau foarte numeroase, nu putură trage carul încărcat cu asemenea greutate, dar Omul de Tinichea și Sperie Ciori împinseră amîndoi din spate, se opintiră și carul porni. În scurt timp Leul fu scos

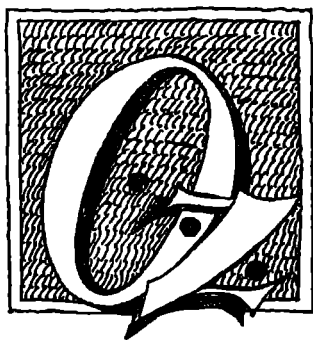
afară din patul de maci și adus pe câmpurile înverzite, unde putea să respire aerul proaspăt și dulce, în locul mirosului otrăvitor al florilor.

Dorothea le ieși înainte și mulțumi călduros micuților șoareci pentru că i-au scăpat tovarășul de la moarte. Se obișnuise atît de mult cu el și-l îndrăgea acum pe marele Leu, încît, era foarte bucuroasă că a scăpat.

Apoi șoarecii fură deshămați de la car și o luară prin iarbă, spre cuiburile lor, iar regina șoarecilor mai zăbovi puțin și spuse:

— Dacă mai aveți vreodată nevoie de noi, veniți în câmp și strigați-ne. Vă vom auzi și vă vom veni în ajutor. Vă las cu bine.

Și, cu aceste vorbe, regina se îndepărtă, în timp ce Dorothea îl ținea strîns pe Toto în brațe ca să nu fugă după ea și s-o sperie. După aceasta se așezară lîngă Leu, așteptînd să se trezească. Sperie Ciori îi aduse Dorotheii cîteva fructe dintr-un pom, pe care fata le mîncă cu poftă.

recu cîtăva vreme pînă ce se deșteptă Leul cel Laș căci zăcuse cam multișor printre maci, respirînd mireasma lor otrăvitoare, dar cînd deschise ochii, se dădu jos din car și se simți foarte bucuros că se mai afla în viață.

— Am fugit pe cît am putut de repede, spuse el, căscînd, dar florile erau prea tari pentru mine. Cum de m-ați scos de acolo?

Îi povestiră despre șoarecii de cîmp și cum aceștia, mărini-moși, l-au scăpat de la moarte. Leul cel Laș rîse, zicînd:

— Totdeauna m-am crezut foarte mare și tare; totuși, niște flori miciute erau cît p-aci să mă omoare și niște animale miciute, ca șoarecii, mi-au scăpat viața. Ce curioase sînt toate astea! Dar, tovarăși de drum, ce ne facem acum?

—Trebuie să ne continuăm drumul pînă cînd ne vom regăsi poteca de cărămizi galbene, spuse Dorothea, și apoi o vom porni înainte, spre Orașul Smaragdelor.

Leul, simțindu-se înviorat și din nou în puteri, o porni cu ei la drum, pășind vesel prin iarba moale și fragedă. Nu dură mult și ajunseră la cărarea de cărămizi galbene, îndreptîndu-se spre Orașul Smaragdelor unde locuia Marele Oz.

Calea era acum netedă și bine pietruită și locurile pe unde treceau, foarte frumoase, așa că drumeții noștri erau bucuroși că lăsaseră în urmă pădurea și, o dată cu ea, și primejdiile pe care le întâlneau în umbrarele ei întunecoase. Din nou văzură ulucile rînduite la marginea drumului, dar acestea erau vopsite în culoare verde. Cînd se apropiară, întîlniră o casă mică, în care fără îndoială că locuia un fermier. Observară că și casa era zugrăvită în culoare verde. În timpul după-amiezii trecură pe lîngă multe case de felul acesta și uneori oamenii ieșeau în uși privind spre mica ceată, de parcă ar fi vrut să-i întrebe ceva; dar nici unul nu se apropie de drumeți și nici nu le spuse vreun cuvînt, din pricina Leului, de care se temeau grozav. Oamenii întîlniți erau toți îmbrăcați în culoarea verde a smaragdului și aveau pălării cu vîrfurile țuguiate ca acelea pe care le purtau altinezii.

—Asta trebuie să fie Țara Oz, spuse Dorothea, și, de bună seamă, ne apropiem de Orașul Smaragdelor.

—Da, răspunse Sperie Ciori, aici totul este verde, în vreme ce la altinezi culoarea preferată era albastru. Dar poporul ăsta nu pare să fie atît de prietenos ca altinezii și mă tem că nu vom fi în stare să găsim un adăpost pentru noapte.

—Aș dori să mai mănînc și altceva decît fructe, zise Dorothea, și sînt încredințată că și Toto e lihnit de foame. Să ne oprim la prima casă și să le vorbim locuitorilor.

Așa că, atunci cînd se apropiară de o gospodărie mai arătoasă, Dorothea avu îndrăzneala să bată la o ușă. O femeie crăpă ușa, numai atît cît să poată privi afară, și spuse:

—Ce dorești, copilo, și de ce te însoțește leul ăsta mare?

—Noi dorim să petrecem noaptea asta cu voi, dacă ne îngăduiți, bineînțeles, răspunse Dorothea, iar leul este prietenul

și tovarășul meu și pentru nimic în lume nu v-ar face vreun rău.

— Leul e îmblînzit? întrebă femeia, întredeschizînd ușa.

— Da, îmblînzit, răspunse fata și, pe deasupra mai este și laș, așa că se va speria mai tare el de voi decît voi de el.

— Bine, spuse femeia, după ce mai chibzui, uitîndu-se încă o dată, pe furiș, la Leu. Dacă astfel stau lucrurile, atunci puteți intra, și am să vă dau ceva de mîncare și un loc unde să vă odihniți.

Intrară cu toții în casa unde se mai aflau, în afară de femeie, doi copii și un bărbat. Bărbatul se rănise la un picior și zăcea pe un pat dintr-un colț al odăii. Părea foarte uimit la vederea acestui grup curios și, în timp ce se îndeletnicea cu rînduirea mesei, bărbatul întrebă:

— Încotro ați luat-o?

— Spre Orașul Smaragdelor, spuse Dorothea, ca să-l vedem pe Marele Oz.

— Așa! făcu bărbatul, dar sînteți încredințați că Marele Oz vrea și el să vă vadă?

— De ce nu? întrebă fata.

— Păi fiindcă se spune că el nu lasă niciodată pe cineva să intre la dînsul. Am fost în orașul Oz de mai multe ori, e un loc minunat de frumos, dar nu mi s-a îngăduit niciodată să-l văd pe Marele Oz și nici nu cunosc vreun muritor care să-l fi văzut pînă acum.

— Nu iese niciodată la plimbare? întrebă Sperie Ciori.

— Niciodată! Șade zi de zi în sala mare a tronului din palatul său și nici acei care-l păzesc nu-i văd niciodată fața.

— Dar cum arată? întrebă copila.

— Asta e greu de spus, zise bărbatul, îngîndurat. Să vezi, Oz este un mare vrăjitor și poate, dacă vrea, să ia orice chip dorește. Așa că unii spun că arată ca o pasăre, alții spun că arată ca un elefant și sînt și alții care spun că are o înfățișare de pisică. Unora li se înfățișează ca o zîină frumoasă, sau ca un spiriduș, sau în orice altă formă, care-i place lui; dar cum arată adevăratul Oz, atunci cînd este cu propriul său chip, vezi, asta nu o poate spune nici un om.

—Toate astea sînt foarte ciudate, spuse Dorothea, dar trebuie totuși să încercăm, într-un fel sau altul să-l vedem; de nu, am făcut călătoria degeaba.

—De ce doriți atît de mult să-l vedeți pe Oz cel cumplit?

—Doresc să-l văd ca să-mi dea puțină minte, spuse Sperie Ciori, plin de rîvnă.

—Ohoho! Oz ar putea foarte ușor să facă una ca asta, răspunse bărbatul. Oz are, oricum, mult mai multă minte decît are nevoie.

—Și eu doresc să-l văd ca să-mi dea o inimă, se amestecă Omul de Tinichea.

—Asta nu o să-l supere, continuă bărbatul, pentru că Oz are o colecție mare de inimi, de toate mărimile și toate formele.

—Iar eu doresc să-mi dea curaj, spuse Leul cel blînd.

—Oz păstrează în sala tronului un borcan mare, plin cu curaj, spuse omul nostru, pe care l-a acoperit cu un capac de aur, ca să nu se reverse cumva în afară; sînt încredințat că îți va da bucuros, puțin, din el.

—Iar eu doresc să mă trimită înapoi în Kansas, spuse Dorothea.

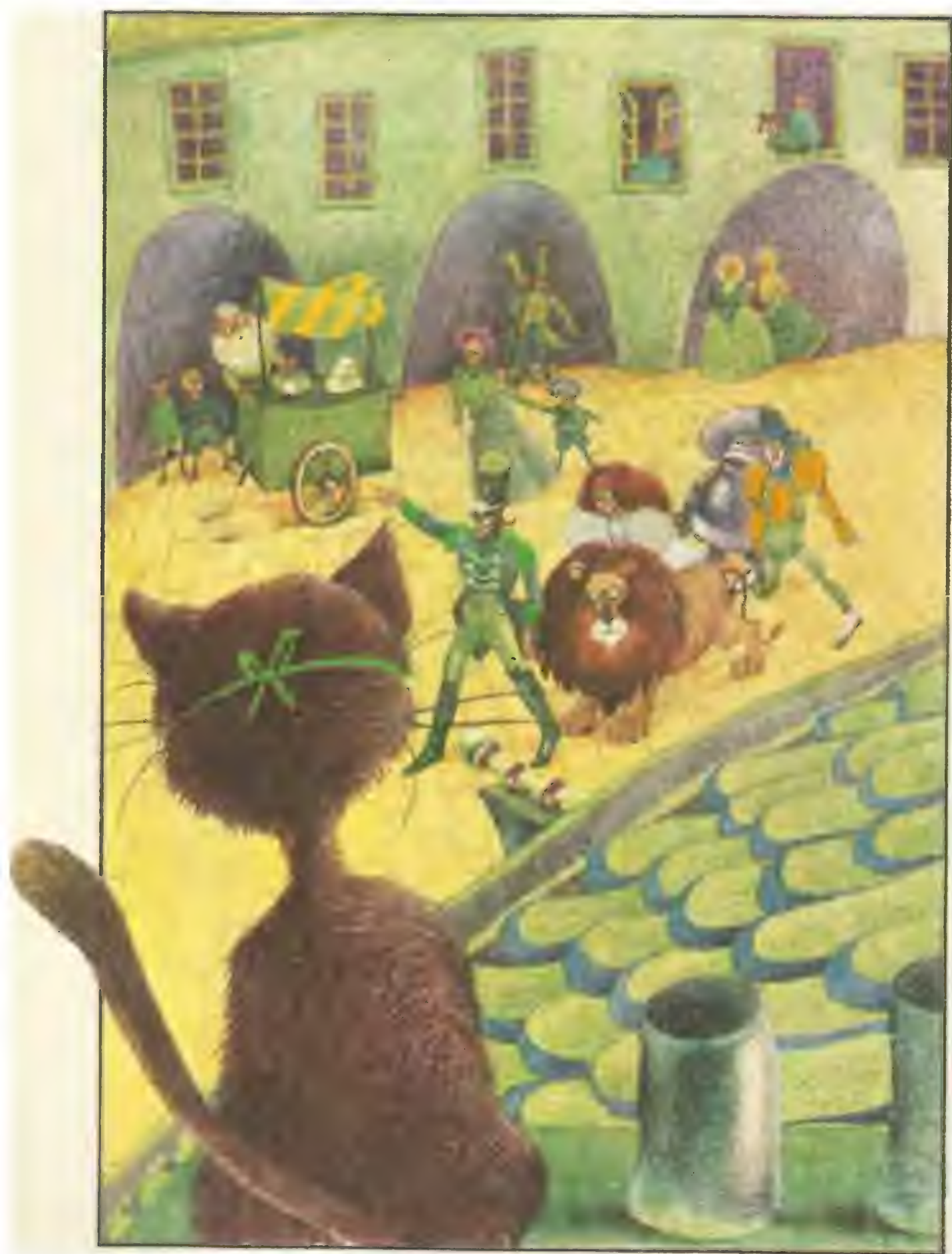
—Unde e Kansasul? întrebă omul plin de uimire.

—Nu știu, răspunse Dorothea, îndurerată, dar acolo se află casa mea și sînt încredințată că o să ajung acolo.

—De bună seamă. Ei bine, Oz îți va găsi și Kansasul tău. Dar mai întîi va trebui să-l vedeți și asta va fi o treabă greu de îndeplinit pentru că marelui vrăjitor nu-i place să vadă pe nimeni și, de obicei, are drumuri pe care umblă numai el. Dar tu ce dorești? îl întrebă pe Toto.

Toto dădu numai din coadă căci, foarte curios de spus, cățelul nu știa să vorbească.

În clipa asta femeia le strigă că mîncarea era gata, așa că se așezară împrejurul mesei. Dorothea mîncă niște păsări de griș gustos, o porție de jumări de ouă și o felie de pîine albă bună și era cît se poate de bucuroasă de această masă. Leul mîncă puțin păsări de griș, dar nu-i prea plăcu și spuse că asemenea mîncare e făcută din ovăz și ovăzul e hrană pentru cai, nu pentru lei. Sperie Ciori și Omul de Tinichea nu mîncară de loc.

Toto gusta cîte puțin din toate și era voios că avea din nou mîncare bună.

Femeia îi dădu apoi Dorotheii un pat unde să se culce. Toto se culcă lîngă ea, în timp ce Leul păzea ușa odăii ca să nu-i tulbure nimeni somnul. Sperie Ciori și Omul de Tinichea stătură, liniștiți, toată noaptea, în cîte un colț; firește nu puteau dormi.

A doua zi de dimineață, cum se înălță soarele, o porniră la drum și îndată zăriră, tocmai în fața lor, o văpaie verde și frumoasă pe cer.

— Țsta trebuie să fie Orașul Smaragdelor, spuse Dorothea. Pe măsură ce înaintau, văpaia verde se făcea din ce în ce mai strălucitoare și se părea că, în cele din urmă, se apropiau de sfîrșitul călătoriei lor. Cu toate acestea ajunseră abia după-masă la marele zid care înconjura orașul. Zidul era înalt, gros și de culoare verde.

În mijlocul zidului, la marginea drumului pietruit cu cărămizi galbene, se afla o poartă mare, împodobită toată cu smaragde, care scînteiau atît de tare în soare, încît îi luau vederea pînă și ochilor desenați ai lui Sperie Ciori. Într-o parte a porții se afla un clopoțel. Dorothea trase de un cîrlig și auzi îndată un sunet argintiu. Apoi poarta mare se deschise încet, scîrțîind. Trecură pragul și se treziră într-o încăpere înaltă și boltită, ai cărei pereți sclipeau, împodobiți cu nenumărate smaragde.

În fața lor stătea un bărbat mic, cam de aceeași înălțime cu un altinez.

Era îmbrăcat, din cap pînă în picioare, cu totul în verde, chiar și pielea lui avea o nuanță verzuie. Într-o parte ținea o cutie mare, verde.

Cînd văzu pe Dorothea cu tovarășii ei, bărbatul o întrebă:

— Ce cauți în Orașul Smaragdelor?

— Am venit aici să-l vedem pe Marele Oz, răspunse Dorothea.

Bărbatul fu atît de uimit de acest răspuns, încît se așeză ca să poată chibzui.

— Au trecut mulți ani de cînd mi-a spus cineva că vrea să-l

vadă pe Oz, spuse el, clătinînd capul în uimirea lui. Oz e puternic și cumplit, și dacă veniți cu o cerere nefolositoare sau neroadă, să supărați înțeleapta gîndire a Marelui Vrăjitor, acesta ar putea să se mînie și să vă nimicească într-o clipită.

— Dar nu venim cu o cerere neroadă, nici nefolositoare, răspunse Sperie Ciori, ci plină de însemnătate și ni s-a spus că Oz este un vrăjitor bun.

— Așa și este, spuse omul verde, și domnește bine și înțelept peste Orașul Smaragdelor. Dar față de cei care se apropie de vrăjitor numai din curiozitate, Oz este cumplit și puțin sînt acei ce și-au îngăduit să ceară vreodată să-i vadă fața. Sînt paznicul porților și deoărece voi îmi cereți să-l vedeți pe Marele Oz, sînt nevoit să vă conduc la palatul lui. Dar mai întîi trebuie să vă puneți niște ochelari.

— De ce? întrebă Dorothea.

— Pentru că dacă nu puneți ochelari, strălucirea Orașului Smaragdelor v-ar orbi. Chiar și așa, acei ce locuiesc în oraș sînt nevoiți să poarte ochelari zi și noapte. Toți ochelarii sînt încuiați, fiindcă așa a dat poruncă Oz, la început, cînd a fost întemeiat orașul și numai eu țin cheia cu care să descui.

Bărbatul deschise cutia mare și Dorothea văzu că aceasta era plină cu ochelari de tot felul de mărimi și forme. Toți însă aveau sticla verde. Paznicul porților găsi o pereche potrivită pentru Dorothea și i-i puse pe nas. Două panglicuțe de aur, ce treceau în jurul capului, erau legate la spate și încuiate cu o cheiță mică pe care o purta paznicul pe un lăntșor de aur legat de gît. După ce îi fură aninați, Dorothea n-ar mai fi putut să-i scoată chiar dacă ar fi vrut, dar fata nu voia una ca asta pentru că nu ținea să orbească din pricina strălucirii prea mari a orașului Smaragdelor.

Omul verde puse apoi ochelari și lui Sperie Ciori, Omului de Tinichea, Leului și micuțului Toto; și toți fură încuiați cu aceeași cheiță. După aceea paznicul porților își puse și el ochelari și le spuse că e gata să le arate palatul. Luînd dintr-un cui o cheie mare, de aur, deschise altă poartă și toată ceata îl urmă, intrînd prin portal, pe străzile Orașului Smaragdelor.

hiar și cu ochii ocrotiți de ochelarii verzi, Dorothea și prietenii ei erau orbiți de strălucirea minunatului oraș. Străzile erau mărginite de case frumoase, întocmite toate din marmoră verde și împodobite pretutindeni cu

smaragde scînteietoare. Pășeau pe un caldarîm din aceeași marmoră verde și acolo unde pietrele din caldarîm se uneau, erau șiruri de smaragde, așezate des și ele scînteiau în sclipirea soarelui. Geamurile ferestrelor erau din sticlă verde. Chiar și cerul de deasupra orașului era puțin verzui, și razele soarelui erau verzi.

Pe străzi era mult norod: bărbați, femei și copii ce se plimbau agale, toți îmbrăcați în haine verzi și avînd pielea verzuie. Mulțimea privea la Dorothea și la tovarășii ei ciudați, cu mi-

rare, iar copiii, cînd văzură leul, o luară la fugă sau se ascuseră în spatele mamelor. Pe străzi se aflau multe prăvălii și Dorothea observă că tot ce se vindea în magazine era verde; astfel, erau înfățișate spre vînzare zahăr candel verde și porumb verde, tot astfel și ghetete verzi, haine verzi, pălării verzi. Într-un loc, un om vindea limonadă verde și atunci cînd copiii o plăteau, Dorothea zări că scoteau din buzunar bănuți verzi. Părea că în oraș nu se aflau cai sau alte animale. Bărbații își duceau marfa în roabe mici, verzi, pe care le împingeau cu mîna. Fiecare părea fericit, mulțumit și toate înfloreau în orașul acesta.

Paznicul porților îi duse pe străzile orașului pînă sosiră la o casă mare, care se găsea tocmai în mijlocul lui. Era, de fapt, palatul lui Oz, Marele Vrajitor. În fața ușii ședea un ostaș îmbrăcat în uniformă verde și care purta o barbă lungă, tot verde.

— Iată niște străini, îi spuse paznicul orașului. Cer să-l vadă pe Marele Oz.

— Intrați înăuntru, spuse ostașul, și am să-i duc solia voastră.

Astfel prietenii trecură porțile palatului și fură călăuziți într-o odaie mare, cu un covor verde și mobilă frumoasă, verde, împodobită cu smaragde. Înainte de a intra în această odaie, ostașul îi rugă pe toți să-și șteargă picioarele pe o rogojină verde. Ostașul le spuse respectuos:

— Luați, vă rog, loc, în timp ce eu mă duc la ușa sălii tronului spre a-l vesti pe Oz că sînteți aici.

Așteptară cîtva timp pînă să se înapoieze ostașul. Cînd, în cele din urmă, acesta se întoarse, Dorothea îl întrebă:

— L-ai văzut pe Oz?

— O, nu! răspunse ostașul, nu l-am văzut niciodată, dar i-am vorbit pe cînd ședea în dosul paravanului său și i-am transmis solia voastră. A spus că vă dăruiește o audiență dacă doriți; dar fiecare din voi trebuie să intre singur și fiecare în altă zi; de aceea, pentru că trebuie să rămîneți în palat cîteva zile, am să pun să vi se arate odăile voastre, unde veți locui în acest timp.

— Mulțumesc, răspunse fetița, e foarte drăguț din partea lui Oz.

Ostașul suflă de astă dată într-un fluier verde și de îndată intră în odaie o fată tânără, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde. Avea părul frumos buclat, verde, ochii tot verzi, și făcu o adâncă plecăciune înaintea Dorotheii, rostind:

— Urmați-mă și am să vă arăt odaia dumneavoastră. Dorothea spuse la revedere prietenilor ei, luă pe Toto în brațe și o urmă pe fata verde; trecu prin șapte coridoare și urcă trei perechi de scări, pînă ajunse într-o odaie ce se afla în mijlocul palatului.

Era cea mai arătoasă odăiță din lume, cu un pat moale și plăcut, cu cearșafuri de mătase verde și o plapumă de catifea verde. În mijlocul odăii susura o fîntînă micuță care împrăstia un parfum verde ce cădea înapoi într-un bazin de marmură verde. Ferestrele erau împodobite cu flori frumoase, verzi. Pe peretele odăii se mai afla un raft cu un fel de cărți mici, verzi. Cînd Dorothea avu răgaz să deschidă aceste cărți, văzu că sînt împodobite cu poze verzi și începu să rîdă pentru că desenele erau atît de caraghioase!

Într-un dulap atîrnau multe rochii verzi, croite din mătase, satin și catifea și toate i se potriveau de minune Dorotheii.

— Fiți ca la dumneavoastră acasă, rostise fata verde, și dacă doriți ceva, sunați din clopoțel. Oz o să vă cheme la el mîine dimineață.

O lăsă pe Dorothea singură și se duse la ceilalți. Și pe aceștia îi conduse în odăi și fiecare din prieteni fu găzduit într-o încăpere plăcută a palatului. Acest fel curtenitor era de prisos pentru Sperie Ciori, fiindcă atunci cînd se văzu singur în odaie, rămase prosteste locului, tocmai în dreptul ușii, ca să aștepte acolo, pînă dimineața. Nu-i intra în cap să se culce și nici n-ar fi putut să închidă ochii, astfel că rămase treaz toată noaptea privind țintă un paianjen mic ce își ținea casa într-un ungher al odăii, de parcă n-ar fi fost una din cele mai frumoase încăperi din lume. Omul de Tinichea, prin puterea obișnuinței, se trînti în patul său, căci își mai amintea cum fusese atunci cînd era din oase și carne. Dar, nefiînd în stare să

adoarmă, își petrecu noaptea mișcînd în jos și în sus încheieturile sale, ca să fie încredințat că lucrează bine. Leul ar fi dorit mai bine un pat cu frunze uscate, în pădure, și nu-i plăcea că a fost închis într-o odaie. Dar, n-avea prea multă minte ca să se necăjească din pricina asta, sări în pat, se ghemui ca o pisică și torcînd, adormi îndată.

A doua zi, după ce bău cafeaua cu lapte, fata verde veni s-o ia pe Dorothea și o îmbrăcă în una din rochiile cele mai frumoase din dulap, o rochie de brocart verde; Dorothea își puse deasupra ei un șorțuleț de mătase verde și legă în jurul gîtului lui Toto o panglică verde. Apoi o porniră spre sala tronului Marelui Oz.

Întîi ajunseră într-o încăpere mare, unde găsiră multe doamne și domni de la Curte, toți îmbrăcați în costume bogate. Acești oameni n-aveau nimic de făcut decît să vorbească unul cu altul, dar veneau totdeauna ca să aștepte în fiecare dimineață, în preajma sălii tronului, cu toate că nu li se îngăduise niciodată să-l vadă pe Oz. Cînd intră Dorothea, o priviră cu multă curiozitate și una din doamne îi șopti:

— Vrei într-adevăr să vezi fața lui Oz cel cîmplit?

— Negreșit! spuse fetița, dacă el vrea să mă vadă.

— O, vrea să te vadă, rosti ostașul care duse solia lor la marele vrăjitor, cu toate că nu-i place să fie văzut. Bineînțeles că, la început, a fost mînios și mi-a spus să vă trimit înapoi de unde ați venit, după aceea însă s-a îmbunat și m-a întrebat cum arătați și cînd i-am atras atenția că purtați pantofi de argint, asta l-a interesat în chip deosebit. Apoi cînd i-am spus că purtați pe frunte și un semn luminos, s-a hotărît în cele din urmă să vă primească.

În clipa aceea sună un clopoțel și fata îmbrăcată în verde spuse Dorotheii:

— Acesta e semnalul. Trebuie să intri singură în sala tronului.

Îi deschise o ușă mică și Dorothea trecu pragul cu îndrăzneală, pomenindu-se într-un loc fermecător. Era o încăpere mare, cu acoperișul înalt și boltit. Pereții, tavanul și dușumeaua erau acoperiți cu smaragde mari. În mijlocul acope-

rișului lucea o lumină mare, atît de strălucitoare, ca soarele, care făcea ca smaragdele să sclipească într-un chip neobișnuit.

Dar ceea ce o atrăgea mai mult era marele tron de marmură verde ce străjuia în mijlocul încăperii. Avea forma unui scaun și strălucea plin de pietre prețioase. În mijlocul scaunului se afla un cap enorm, fără un trup care să-l susțină, fără brațe sau picioare. Pe cap nu vedeai păr, dar avea ochi, nas și gură și era un cap mult mai mare decît capul celui mai falnic uriaș.

Cum Dorothea stătea cu privirea ațintită, plină de uimire și teamă, ochii uriașului se învîrtiră încet și o priviră ascuțit și neclintit. Apoi gura se mișcă și Dorothea auzi o voce care grăia:

— Sînt Oz cel Mare și Cumplit. Cine ești tu și de ce mă cauți?

Vocea nu era atît de fioroasă după cum se aștepta fetița ca să iasă din acest cap mare, așa că prinse curaj și răspunse:

— Sînt Dorothea cea neînsemnată și smerită și am venit la tine ca să mă ajuți.

Ochii o priviră cu luare-aminte cîteva clipe, apoi se auzi din nou glasul:

— De unde ai luat pantofii de argint?

— Îi am de la vrăjitoarea cea rea, de la Răsărit. Casa mea a căzut peste ea și a omorît-o.

— Cum ai dobîndit semnul acela pe frunte? continuă Marele Oz.

— L-am căpătat pe locul unde m-a sărutat vrăjitoarea de la Miazănoapte, cînd și-a luat rămas bun de la mine și m-a trimis la tine, spuse fata.

Ochii o priviră din nou cu pătrundere, ca să-și dea seama dacă ea spune sau nu adevărul, apoi Oz întrebă:

— Și acum ce vrei de la mine?

— Trimite-mă înapoi în Kansas, unde se află mătușa mea Em și unchiul Henry, răspunse ea cu hotărîre și seriozitate. Mie nu-mi place țara voastră, cu toate că este așa de frumoasă, apoi știu că mătușa Em trebuie să fie nespus de mîhnită din cauza lipsei mele îndelungate.

Ochii sclipiră de trei ori, apoi priviră spre tavan, spre

dușumea, și se învîrtiră împrejur, atît de ciudat încît păreau că văd fiecare colțișor din odaie. În sfîrșit, ajunseră din nou la Dorothea.

— De ce aș face asta pentru tine? întrebă Oz.

— Pentru că tu ești puternic și eu sînt slabă, pentru că tu ești marele vrăjitor și eu nu sînt decît o copilă neputincioasă.

— Dar ai fost destul de puternică spre a omorî pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit!

— Asta s-a întîmplat fără voia mea, răspunse Dorothea cu simplitate.

— Bine, grăi capul, îți voi da răspunsul meu. N-ai nici un drept să aștepti de la mine să te trimit înapoi în Kansas, pînă ce nu-mi faci și tu în schimb un bine. În țara asta oricine trebuie să plătească pentru ceea ce primește. Dacă dorești ca eu să întrebuițez puterea mea vrăjitoarească spre a te trimite acasă, tu trebuie să faci mai întîi ceva pentru mine. Ajută-mă și te voi ajuta.

— Ce trebuie să fac? întrebă fetița.

— Omoară pe ticăloasa de vrăjitoare de la Apus! răspunse Oz.

— Dar nu pot! strigă Dorothea, foarte uimită de cererea lui Oz.

— Ai omorît pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit și porți pantofii de argint care au o putere nemărginită. În țara asta nu se mai află decît o singură vrăjitoare ticăloasă și cînd ai să-mi poți spune că aceasta e moartă, atunci am să te trimit înapoi în Kansas... în nici un caz înainte.

Fetița începu să plîngă tare, atît era de descurajată; ochii aceia clipiră din nou și o priviră rugători, de parcă Marele vrăjitor Oz simțea că Dorothea putea să-l ajute dacă voia.

— N-am omorît niciodată pe cineva de bună voie, spuse ea în hohote de plîns, și chiar dacă aș dori s-o fac, cum să o omor eu pe reaua de vrăjitoare?... Dacă tu, care ești mare și cumplit, nu poți s-o omori, cum aștepti să fac eu una ca asta?!

— Nu știu, grăi capul, dar acesta e răspunsul meu. Și pînă nu moare vrăjitoarea cea rea, n-ai să-ți vezi unchiul și pe mătușa Em. Amintește-ți că vrăjitoarea cea rea... înspăimîntător de

rea... trebuie să fie ucisă! Acum du-te și să nu ceri să mă vezi pînă nu ți-ai îndeplinit sarcina.

Dorothea părăsi sala tronului îndurerată și se duse în încăperea unde Leul, Sperie Ciori și Omul de tinichea o așteptau nerăbdători să afle ce-a vorbit cu Oz.

— Pentru mine nu mai e nici o nădejde, spuse fetița întristată. Oz nu vrea să mă trimită acasă pînă nu omor pe reaua vrăjitoare de la Apus. Și asta, niciodată n-am s-o pot face, niciodată.

Prietenii Dorotheii se întristară, dar nu puteau face nimic ca s-o ajute. Dorothea se duse în odaia ei, se trînti pe pat și încercă să adoarmă.

A doua zi, ostașul cu favoriți verzi veni la Sperie Ciori și îi spuse:

— Vino cu mine, Oz a trimis după dumneata.

Sperie Ciori îl urmă și fu introdus în marea sală a tronului unde văzu o femeie frumoasă, șezînd pe tronul de smaragde. Era îmbrăcată în văluri de mătase verde și purta în jurul buclelor verzi o coroană de nestemate. Din umeri îi creșteau aripi în culori strălucitoare și atît erau de ușoare încît adiau la cea mai mică respirație care le atingea.

După ce Sperie Ciori făcu în fața acestei ființe foarte frumoase o plecăciune atît de îndemînică pe cît îi îngăduiau paiele cu care era umplut, aceasta îl privi blînd și îi grăi:

— Sînt Oz cel Mare și Cumplit; cine ești și de ce mă cauți?

Sperie Ciori care se aștepta să vadă capul mare de care îi vorbise Dorothea, era foarte încurcat, dar răspunse curajos.

— Sînt numai o biată sperietoare, umplută cu paie. De aceea nu am minte și am venit la dumneavoastră ca să vă rog să puneți în capul meu creier în loc de paie, să devin astfel și eu un bărbat ca orice alt bărbat dintre supușii dumneavoastră.

— De ce să fac asta pentru tine? întrebă făptura din fața lui.

— Pentru că dumneavoastră sînteți înțelept și puternic și nimeni altul nu mă poate ajuta, răspunse Sperie Ciori.

— Nu dau niciodată favoruri fără obligații, spuse Oz, dar ție îți făgăduiesc asta. Dacă vrei să omori pentru mine pe reaua vrăjitoare de la Apus, o să-ți dărui multă minte și un creier

atît de bun, încît vei fi cel mai înțelept om din țara Oz.

— Eu credeam că îi ceri Dorotheii să omoare pe vrăjitoare, spuse mirat Sperie Ciori.

— Așa am și făcut, însă nu-mi pasă cine o omoară. Dar pînă nu va fi ea omorîță, nu îți îndeplinesc dorința. Acum du-te și nu mă mai căuta pînă nu îți vei cîștiga creierii pe care îi dorești atît de mult.

Sperie Ciori se întoarse mîhnit la prietenii săi și le povesti ceea ce îi ceruse Oz. Dorothea fu foarte mirată aflînd că Marele Oz nu a mai apărut ca un cap, cum îl văzuse ea, ci ca o făptură frumoasă.

— Totuna e! spuse Sperie Ciori; partea mai importantă e că și ea avea nevoie de o inimă ca și Omul de Tinichea.

A doua zi dimineată, ostașul cu favoriți verzi veni la Omul de Tinichea și spuse:

— Oz a trimis după dumneata, urmează-mă.

Și astfel, Omul de Tinichea sosi în sala mare a tronului. Nu știa dacă îl va găsi pe Oz prefăcut în cap sau în făptură frumoasă, dar nădăjduia că va fi femeie «pentru că, își spunea el; dacă este un cap, sînt încredințat că n-o să-mi dea inimă, deoarece un cap nu are inimă și nu poate simți nimic pentru mine. Dar dacă e o femeie frumoasă, mă voi ruga mult să-mi dea inimă și după cum se spune, femeile sînt foarte inimoase».

Dar cînd Omul de Tinichea intră în sala tronului nu văzu nici un cap, nici o femeie, pentru că Oz se prefăcuse într-o fiară groaznică. Era aproape tot atît de mare cît un elefant și tronul verde nu părea că ar putea suporta asemenea povară. Lighioana avea un cap de rinocer, numai că în loc de doi, avea cinci ochi. Avea și cinci brațe lungi ce-i creșteau din trup și mai avea cinci picioare subțiri. Era în întregime acoperit cu păr des și lînos și nu și-ar fi putut închipui nimeni un monstru mai înspăimîntător. Era o fericire că Omul de Tinichea n-avea inimă, pentru că i-ar fi bătut prea repede și tare de frică, dar fiind numai de tinichea, Omul de Tinichea nu se sperie, cu toate că era foarte dezamăgit de ceea ce vedea în fața lui.

— Eu sînt Oz cel Mare și Cumplit, răcni fiara, cu un muget. Cine ești tu și de ce mă cauți?

— Sînt un fost tăietor de lemne, întocmit din tinichea. De aceea n-am inimă și nu pot iubi. Mă rog ție să-mi dai o inimă spre a fi la fel ca toți oamenii.

— De ce aș face una ca asta? întrebă lighioana.

— Pentru că îți cer eu și numai tu poți să-mi îndeplinești rugămintea.

Oz mîrîi încet și răspunse arțăgos:

— Dacă îți dorești cu adevărat o inimă, trebuie să ți-o câștigi.

— Cum? întrebă Omul de Tinichea.

— Ajută-i Dorotheii să omoare pe vrăjitoarea cea rea de la Apus. Cînd vrăjitoarea va fi răpusă, vino la mine și-ți voi da inima cea mai mare și cea mai iubită din Oz.

Astfel Omul de Tinichea fu nevoit să se întoarcă și el, necăjit, la prietenii lui și să le povestească despre fiara pe care o văzuse. Toți fură uimiți de cîte chipuri poate să ia Marele Vrăjitor și Leul grăi:

— Dacă și cînd mă duc eu este o fiară, am să urlu atît de tare, încît o să se sperie și o să-mi îndeplinească tot ce doresc. Dacă va fi o femeie frumoasă, mă voi preface că sar la dînsa și astfel o voi sili să-mi îndeplinească porunca. Iar dacă va fi marele cap, va fi în puterea mea, fiindcă am să rostogolesc capul acesta prin toată odaia pînă cînd ne va făgădui că ne dă ceea ce dorim. Așa că fiți voioși, prietenii mei, totul o să meargă strună!

A doua zi, de dimineață, ostașul cu favoriți verzi îl mîină pe Leu în sala mare a tronului. De cum păși pragul, Leul își aruncă privirea împrejur, dar, spre mirarea lui, văzu că în fața tronului se află un glob de foc atît de dogoritor încît abia putea să-l privească. Primul lui gînd fu că Oz, printr-un accident, căzuse în foc și ardea; dar cînd încercă să se apropie, căldura fu atît de aprigă încît îi pîrli mustața, așa că se retrăsese înapoi, tremurînd și rămase într-un loc mai aproape de ușă.

O voce înceată veni din globul de foc și spuse:

— Sînt Oz cel Mare și Cumplit; cine ești și de ce mă cauți?

Și Leul răspunse:

— Sînt Leul cel Laș, care mă sperii de orișicine, și vin la tine

să te rog să-mi dăruiești curaj, ca să pot deveni cu adevărat regele animalelor, așa cum mă numesc oamenii.

— De ce ți-aș da curaj? întrebă Oz.

— Pentru că din toți vrăjitorii, tu ești cel mai mare și numai tu ai putea să-mi îndeplinești rugămintea, răspunse Leul.

Globul de foc dogorî un timp, apoi vocea răspunse:

— Adu-mi o dovadă cum că vrăjitoarea cea rea e moartă și îți voi da curaj, dar atîta timp cît trăiește vrăjitoarea, vei rămîne un leu laș.

Leul era mînios din cale afară de această rostire, dar nu putea răspunde nimic și, în timp ce stătea nemișcat, privind fix la globul de foc, căldura deveni nesuferită, încît spălă putina. Era bucuros să-și reîntîlnească prietenii care îl așteptau și le povesti despre groaznica lui întîlnire cu vrăjitorul.

— Ce să ne facem acum? întrebă Dorothea, tristă.

— Un singur lucru ne rămîne de făcut, răspunse Leul, și asta e să ne ducem în țara winkiezielor s-o căutăm pe vrăjitoarea cea rea și s-o omorîm.

— Dar dacă nu o să izbutim, atunci ce ne facem?

— Atunci nu am să am niciodată curaj.

— Și eu nu am să am niciodată minte, spuse Sperie Ciori.

— Iar eu nu am să dobîndesc niciodată inimă, intră în vorbă Omul de Tinichea.

— Iar sărmana de mine n-am să mă pot întoarce niciodată la mătușa Em și la unchiul Henry, se văită Dorothea, începînd să plîngă.

— Fii cu băgare de seamă, strigă fata verde, lacrimile au să cadă pe rochia de mătase și au s-o păteze.

Dorothea își șterse ochii și grăi:

— Cred că trebuie să încercăm; dar știu bine că nu doresc să omor pe nimeni, nici chiar cu prețul de a revedea pe mătușa Em.

— Voi merge cu tine, zise Leul; sînt însă prea laș să omor o vrăjitoare.

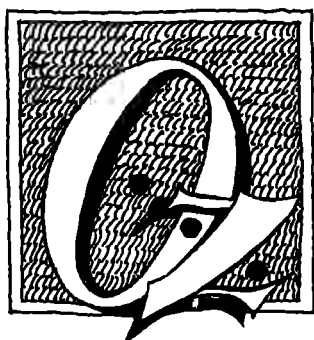
— Merg și eu, adăugă Sperie Ciori, dar nu-ți pot fi de mare folos, căci sînt atît de prost!...

— Eu nu am inimă nici cît să fac rău unei vrăjitoare, zise

Omul de Tinichea, dar dacă vă duceți voi, bineînțeles că mă duc și eu.

Astfel hotărîră să pornească a doua zi de dimineață. Omul de Tinichea își ascuți toporul pe o piatră de moară verde și-și unse toate încheieturile cu îngrijire. Sperie Ciori se umplu el însuși cu paie proaspete, iar Dorothea îi așternu vopsea nouă la ochi, ca să vadă mai bine. Fata verde, care fusese foarte bună cu drumeții, îi umplu Dorotheii coșulețul cu merinde și atîrnă de gîtul lui Toto un clopoțel pe o panglică verde.

Se duseră devreme la culcare și dormiră bine pînă ce se crăpă de ziuă, cînd fură deșteptați de cucurigul unui cocoș verde și de cotcodăcitul unei găini ce ouase un ou verde.

stașul cu favoriți verzi îi călăuzi pe străzile Orașului Smaragdelor pînă ce ajunseră în încăperea unde locuia paznicul porților. Acest slujbaş le deschise lacătele ochelarilor și-i puse înapoi în cutia lui mare, apoi deschise

respectos poarta prietenilor noștri.

— Care e drumul care duce la vrăjitoarea păcătoasă de la Apus? întrebă în cor.

— Nu există drum într-acolo, răspuse paznicul porților, nimeni nu cutează să o ia pe acest drum.

— Atunci cum putem s-o găsim? întrebă fata.

— Asta vă va fi ușor, răspuse el, căci dacă vrăjitoarea va afla că sînteți în țara winkiezilor, va ști să vă găsească și să vă facă robii ei.

— Poate că nu va izbuti, spuse Sperie Ciori, pentru că noi socotim că o vom răpune.

— A, asta e cu totul altceva, răspunse paznicul porților, pînă acum nimeni n-a putut s-o răpună, așa că am crezut, bineînțeles, că o să ajungeți sclavii ei, cum s-a-ntîmplat și cu ceilalți. Dar băgați de seamă, vrăjitoarea aceea este rea și fionoasă și n-o să vă îngăduie s-o răpuneți. Luați-o spre Apus, pe acolo unde apune soarele, și astfel o veți găsi.

Prietenii noștri îi mulțumiră, își luară rămas bun și purceseră spre Apus, trecînd peste cîmpuri de iarbă moale, ici, colo, presărată cu bănuțe și calce. Dorothea mai purta încă rochia străvezie de mătase, pe care o îmbrăcase la palat, dar acum, spre mirarea ei, rochia nu mai era verde, ci albă și panglica din jurul gîtului lui Toto era și aceasta albă ca și rochia Dorotheii.

În curînd lăsară departe Orașul Smaragdelor. Pe măsură ce înaintau, pămîntul devenea mai aspru și mai deluros. În ținutul acesta de la Apus, nu se aflau ferme, nici locuințe și pămîntul era nelucrat.

După-masă soarele le ardea în față, căci în ținut nu erau pomi care să facă umbră, așa că înainte să cadă noaptea, Dorothea, Toto și Leul, fiind obosiți, se culcară pe pămînt, în iarbă și adormiră. Omul de Tinichea și Sperie Ciori stăteau de veghe, în preajma lor.

Vrăjitoarea cea rea de la Apus nu avea decît un ochi, dar acesta era puternic, întocmai ca un telescop, și cu el putea privi oriunde. Așa că, stînd în ușa castelului ei își aruncă privirea și o văzu pe Dorothea adormită și cu prietenii aflați în preajma ei. Se aflau la mare depărtare de ea, dar vrăjitoarea cea rea se mînie că-i vedea în țara ei și suflă într-un fluier de argint ce-i atîrna la gît.

Numaidecît veniră, alergînd, spre vrăjitoare, o haită de lupi mari; aveau picioare lungi, ochi fionoși și dinți ascuțiți.

— Duceți-vă la străinii aceia, spuse vrăjitoarea și rupeți-i în bucăți!

— Nu vrei să ți-i faci robi? întrebă căpetenia lupilor.

— Nu, răspunse ea. Unul e de tinichea, celălalt e de paie,

una este o fată și celălalt e un leu. Nici unul din ei nu e bun de lucru, așa că puteți să-i sfîrtecați în bucăți.

— Foarte bine, spuse lupul cel mare și o luă la goană, urmat de ceilalți.

Era o fericire că Sperie Ciori și Omul de Tinichea erau cu desăvîrșire treji, așa că auziră venind lupii.

— Acum e rîndul meu la luptă, spuse Omul de Tinichea. Treci în spatele meu și îi voi întîmpina cum se cuvine.

Apucă toporul, pe care-l ascuțise foarte tare, și atunci cînd căpetenia lupilor se apropie, Omul de Tinichea ridică brațul și lăsa să cadă toporul pe capul lupului; despărțindu-i capul de trup, lupul muri imediat. De îndată ce ridică toporul se apropia alt lup și căzu și acesta sub ascuțișul toporului. Erau cu totul patruzeci de lupi și de patruzeci de ori toporul se ridică și-i spintecă unul după unul, așa că, la sfîrșit, aceștia zăceau morți cu grămada în fața Omului de Tinichea.

Acesta își lepădă toporul și se așeză lîngă Sperie Ciori, care-i zise:

— A fost o luptă frumoasă, prietene.

Așteptară pînă a doua zi de dimineată, cînd se trezi Dorothea, care fu tare speriată văzînd marea grămadă de lupi uciși. Omul de Tinichea îi povesti cele întîmplate. Dorothea îi mulțumi că i-a scăpat și se așezară să îmbuce ceva. Apoi o porniră din nou la drum.

Vrăjitoarea cea rea veni la ușa castelului și privi din nou afară, cu singurul ei ochi, care putea vedea hăt, departe. Văzu lupii zăcînd morți și străinii continuîndu-și călătoria prin țară. Asta o făcu să fie și mai mînioasă ca înainte. Suflă de două ori în fluierul de argint.

Un cîrd mare de corbi sălbatici se apropie, zburînd, de vrăjitoare. Erau atît de mulți că întuneceau cerul și vrăjitoarea cea rea grăi către căpetenia corbilor:

— Zburați numaidecît la străinii aceia, scoateți-le ochii și sfîșiați-i apoi în bucăți.

Corbii sălbatici zburară într-un stol mare către Dorothea și tovarășii ei. Cînd fetița îi văzu, se înspăimîntă, dar Sperie Ciori îi liniști:

—Asta e bătălia mea, așa că vă sfătuiesc să vă culcați jos, lângă mine, și n-o să vi se întâmple nimic rău.

Se trântiră la pământ, iar Sperie Ciori rămase în picioare și întinse brațele. Când îl văzură corbii, se speriară de el și nu îndrăzniră să se apropie. Dar căpetenia corbilor rosti:

—Ăsta e numai un împăiat, am să-i scot ochii.

Zicînd astfel, căpetenia corbilor zbură spre Sperie Ciori, care îl și prinse de cap și îi răsuci gîtul, pînă ce muri. Apoi alt corb zbură spre sperietoare și Sperie Ciori îi răsuci și lui gîtul. Erau patruzeci de corbi mari și de patruzeci de ori Sperie Ciori le răsuci, unul cîte unul, gîturile, pînă ce, la sfîrșit, aceștia zăceau morți la pământ. Apoi strigă tovarășilor săi să se ridice și purceseră mai vîrtos la drum.

Cînd vrăjitoarea cea rea privi iarăși afară și văzu toți corbii morți, fu cuprinsă de o furie cumplită și suflă de trei ori în fluierul de argint.

Deodată se auzi un bîzîit nemaipomenit și un roi de albine negre veniră, zburînd, spre vrăjitoare.

—Duceți-vă la acești străini și înțepați-i pînă vor muri, le porunci. Și albinele se întoarseră și o porniră către Dorothea și tovarășii ei.

Omul de Tinichea le văzu venind și Sperie Ciori hotărî ce măsuri trebuie să ia:

—Scoate paiele din mine și împrăștie-le peste fetiță, cîine și Leu, spuse acesta către Omul de tinichea. Astfel albinele n-au să-i poată înțepa.

Omul de Tinichea făcu întocmai. Dorothea se culcă lângă Leu, ținînd pe Toto în brațe, și paiele îi acopereau în întregime.

Albinele sosiră și nu găsiră decît Omul de Tinichea ca să-l înțepa. Zburară spre acesta și-și rupseră acele, izbindu-se de străinul de tinichea, fără ca să-i poată pricinui vreun rău. Și deoarece albinele mor cînd acele lor s-au rupt, asta înseamnă sfîrșitul albinelor negre, care zăceau acum împrăștiate, ca mici grămezi de cărbuni, în jurul Omului de Tinichea.

Apoi Dorothea și Leul se ridicară și fata îi ajută Omului de Tinichea să vîre la loc paiele în Sperie Ciori și acesta redeveni

cel dinainte. Și astfel o întinseră voinicește la drum.

Vrăjitoarea cea rea se înfurie așa de tare când văzu și albinele negre zăcînd la pămînt, ca niște mici grămezi de cărbune, încît bătu din picior, își smulse părul din cap și scrîșni din dinți. Chemă apoi o duzină de robi winkiezi, le dădu sulite ascuțite, poruncindu-le să se ducă și să-i omoare pe călătorii străini.

Winkiezii nu erau un popor de viteji, dar erau nevoiți să asculte de porunca vrăjitoarei, așa că o porniră înainte pînă se apropiară de Dorothea. Atunci Leul scoase un urlet grozav și sări între ei. Bieții winkiezi se speriară așa de rău încît o luară înapoi, fugind de rupeau pămîntul.

Cînd se înapoiară la castel, vrăjitoarea îi bătu grozav cu o curea. După aceea se așază să chibzuiască ce să facă mai întîi. Nu putea înțelege de ce toate planurile de a răpune călătorii străini nu-i izbutiseră. Dar era o vrăjitoare pe cît de rea pe atît de puternică, așa că în curînd pricepu ce anume măsură trebuie să ia.

În dulapul ei se afla o bonetă de aur mărginită de un șir de diamante și rubine. Această bonetă de aur avea o vrajă, oricine o stăpînea putea să cheme de trei ori maimuțele înaripate, care ascultau de orice poruncă. Dar nici o ființă nu putea porunci mai mult de trei ori acestor lighioane ciudate. Vrăjitoarea cea rea se folosise de două ori de vraja bonetei; odată, atunci cînd robise winkiezii și se făcuse stăpînă peste țara lor, maimuțele înaripate o ajutaseră. A doua oară le-a folosit atunci cînd luptaseră împotriva Marelui Oz, dîndu-l afară din țară. Acum nu mai putea folosi decît o singură dată boneta de aur. De aceea n-a întrebuintat-o pînă n-a istovit celelalte puteri. Dar fiindcă pierduse lupii ei feroși, corbii și albinele, iar sclavii fuseseră speriați de Leu, își zise că nu-i mai rămînea decît acest ultim mijloc de a răpune pe Dorothea și pe tovarășii ei.

Vrăjitoarea cea rea luă boneta de aur din dulap și o puse pe cap, apoi se învîrti pe piciorul stîng și spuse încet:

— Ep-pe, pēp-pe, tak-ke! După aceea stătu în piciorul drept și spuse: Hil-lo, hol-lo, hel-lo!

După aceea, înțepenindu-se pe ambele picioare, strigă cu o voce puternică:

— Ziz-zy, zuz-zy, zik!

În clipa următoare începu să lucreze descîntecul. Cerul se întunecă și se auzi un huruit în aer. Era ca vîjîitul a mii de aripi. Se auzi o mare gălăgie și rîsete. Soarele ieși din nou pe cer, o clipă întunecat, și atunci putu fi văzută vrăjitoarea cea rea împrejmuită de o droaie de maimuțe, fiecare cu o pereche de aripi uriașe și puternice, aninate de umeri.

O maimuță mai mare decît celelalte, care părea să fie căpetenia lor, zbura lîngă vrăjitoare și spuse:

— Ne-ai chemat pentru a treia și ultima oară. Ce poruncești?

— Duceți-vă la străinii care mai sînt încă în țara mea și răpuneți-i pe toți afară de Leu. Aduceți lighioana asta la mine pentru că vreau s-o înham ca pe un cal de poștă și s-o pun la lucru.

Apoi maimuțele înaripate zburară, cu mare gălăgie și larmă, spre locul unde se aflau Dorothea și prietenii ei.

Cîteva maimuțe apucară pe Omul de Tinichea și-l duseră prin aer pînă se văzură deasupra unui ținut acoperit de stînci ascuțite, acolo îi dădură drumul bietului tăietor de lemne care căzu de la o mare înălțime, pe stînci, unde rămase atît de zdrobit și plin de cucuie, încît nu mai putea nici să se miște, nici să se vaite.

Alte maimuțe îl apucară pe Sperie Ciori și cu degetele lor lungi îi scoaseră toate paiele din cap și din haine. Din pălărie, din ghetе și din haine făcură o mică legătură, pe care o aruncară în vîrfurile unui copac înalt.

Maimuțele care mai rămaseră, trei perechi de maimuțe vînjoase, legară pe Leu cu niște frînghii și răsuciră cîteva gheme de sîrmă în jurul capului și a picioarelor sale, pînă cînd nu mai fu în stare să muște, să zgîrie sau măcar să se zbată. Apoi îl ridicară și zburară cu el la castelul vrăjitoarei, unde-l închiseră într-o curte mică, împrejmuită de un gard de fier ca să nu poată fugi.

Dorotheii însă nu-i făcură nici un rău. Fata stătea cu Toto

în brațe și privea la pățania tristă a tovarășilor ei, gîndindu-se că în curînd va veni și rîndul ei. Căpetenia maimuțelor înaripate zbură spre Dorothea cu brațul lung și păros întins și cu fața-i urîță, rînjind groaznic. Dar văzînd semnul lăsat pe frunte de sărutarea vrăjitoarei bune, se opri deodată și spuse celorlalte maimuțe să nu se atingă de fetiță.

— N-avem voie să facem vreun rău acestei fetițe, căci e ocrotită de puterea Binelui și aceasta este mai mare decît puterea Răului. Tot ce putem face este s-o ducem la castelul vrăjitoarei celei rele și s-o lăsăm acolo.

Astfel că o ridicară cu grijă pe Dorothea și o duseră la castel, unde o așezară în fața ușii de la intrare. Apoi căpetenia maimuțelor spuse vrăjitoarei:

— Te-am ascultat atît cît ne-a stat în putință. Omul de Tinichea și Sperietoarea de Ciori sînt omorîți, iar Leul se află legat în curtea ta. De fetiță nu cutezăm să ne atingem, nici de cîinele pe care-l ține în brațe. Puterea ta peste ceata noastră a încetat și tu n-ai să ne mai vezi niciodată.

Apoi toate maimuțele înaripate se ridicară în aer, rîzînd și pălăvrăgînd, și în curînd pieriră.

Vrăjitoarea cea rea era în același timp și uimită și necăjită cînd văzu semnul de pe fruntea Dorotheii, pentru că știa prea bine că nici maimuțele înaripate și nici ea nu avea voie să lovească în nici un fel fetița. Privi la picioarele Dorotheii și văzînd pantofii de argint, începu să tremure de teamă, știind ce vrajă puternică aveau. La început vrăjitoarea fu ispitită să fugă din fața Dorotheii, dar privind în ochii copilei, își dădu seama cît de nevinovat era sufletul acesteia și că Dorothea nu știa ce putere minunată îi dădeau pantofii de argint. Așa că vrăjitoarea își zise în sinea ei: «Mai pot încă să o fac roaba mea pentru că nu știe cum să-și întrebuițeze puterea», apoi spuse Dorotheii cu asprime:

— Vino cu mine și ia seama să faci tot ce-ți poruncesc, căci de nu, sfîrșesc cu tine așa cum am făcut cu Omul de Tinichea și cu Sperie Ciori.

Dorothea o urmă prin multe și frumoase odăi, pînă ce ajunseră la bucătărie, unde vrăjitoarea îi porunci să curețe oalele

și crătițile, să măture dușumeaua și să ațîțe focul cu lemne.

Dorothea, supusă, se apucă de lucru, gîndindu-se să-și vadă de treabă cu rîvnă, fiind mulțumită că vrăjitoarea cea rea se hotărîse să-i lase viața.

Vrăjitoarea o lăasă să muncească și se duse în curtea unde se afla Leul ca să-l înhame ca pe un cal. I-ar fi făcut plăcere să-l silească să-i tragă trăsura, cînd ieșea la plimbare. Dar de cum deschise poarta, Leul scoase un răget îngrozitor și se zburli la ea atît de fioros, încît vrăjitoarea se sperie, fugi afară din curte și închise din nou poarta.

— Dacă nu pot să te înham la căruță, spuse vrăjitoarea către Leu, vorbindu-i printre gratii, pot să te fac să mori de foame. Nu vei căpăta nimic de mîncate, pînă nu vei face întocmai cum îți cer eu.

De aici înainte nu-i mai duse merinde leului închis, ci în fiecare zi, venea la gratii și întreba:

— Ești gata să te lași înhămat ca un cal? Iar Leul răspundea:

— Nu! Dacă intri, te mușc.

Pricina pentru care Leul putea ține piept vrăjitoarei era că Dorothea îi aducea în fiecare noapte, cînd dormea vrăjitoarea, hrană luată din dulap. După ce mîncă, Leul se trîntea jos, pe patul lui de paie, iar Dorothea se culcă lîngă prietenul ei și pune capul pe coama lui moale și zbîrlită. În timpul acesta își vorbeau despre necazurile lor și făceau planuri cum să scape. Dar nu puteau găsi nici un mijloc să scape de aici, pentru că erau tot timpul păziți de winkiezii galbeni, care erau robii vrăjitoarei și se temeau prea tare de aceasta ca să n-o asculte.

Fata trebuia să muncească din greu în timpul zilei și vrăjitoarea o amenința adesea că o va lovi cu umbrela veche pe care o purta totdeauna asupra ei. Dar de fapt nu cuteza să se atingă de Dorothea din pricina semnului de pe frunte. Fetița nu știa asta și era plină de teamă pentru sine și pentru Toto. Odată vrăjitoarea îl lovise pe Toto cu umbrela și viteazul cățeluș, ca răzbunare, alergă la ea și o mușcă de picior. Vrăjitoarea nu sîngeră cînd fu mușcată, căci era atît de rea încît sîngele se uscaser de multă vreme în trupul ei.

Viața Dorotheii devenea din ce în ce mai anevoioasă fiindcă

își dădea seama cât de greu îi va fi să se înapoieze în Kansas, la mătușa Em. Cîteodată plîngea amarnic ore întregi, cu Toto în brațe. Cățelul scîncea ca să-i arate că simte și el durerea micii sale stăpîne. La drept vorbind, lui Toto nu-i păsa dacă este în Kansas sau în țara lui Oz, atît timp cît Dorothea era cu el; dar știa că fetița este nenorocită și aceasta îl făcea să fie și el nenorocit.

Vrăjitoarea cea rea avea un chef grozav să pună mîna pe pantofii pe care fetița îi purta tot timpul în picioare. Albinele, corbii și lupii zăceau grămezi și se uscau și ea folosisese toată puterea pe care o avea asupra bonetei de aur. Dar dacă ar fi putut să capete pantofii de argint, aceștia i-ar fi putut aduce mai multă putere decît aveau la un loc toate lucrurile pe care le pierduse. O păzea deci pe Dorothea cu strășnicie să vadă dacă își descaltă vreodată pantofii, gîndindu-se că ar putea să i-i fure. Dar copila era atît de mîndră de pantofii ei frumoși că nu-i scotea niciodată; numai noaptea cînd se culca și cînd făcea baie. Vrăjitoarea era prea înspăimîntată de întuneric ca să cuteze să intre noaptea în odaia Dorothei și să-i fure pantofii. Iar groaza de apă era mai mare decît frica de întuneric, așa că nu se apropia niciodată de Dorothea cînd fetița se spăla. Într-adevăr, bătrîna vrăjitoare nu se atîngea niciodată de apă. Dar ființa asta rea era foarte vicleană și pînă la urmă găsi un șiretlic prin care putu să capete ce dorea. Puse un drug de fier în mijlocul dușumelii din bucătărie și apoi, prin meșteșugul vrăjitoresc, făcu ca fierul să nu poată fi văzut de ochi ome-nești. Așa că, atunci cînd Dorothea trecu prin bucătărie, ne-fiind în stare să-l vadă, se împiedică de drug și căzu de-a lungul dușumelii. Nu se lovi prea tare, dar, în cădere, unul din pantofii de argint îi scăpară și, pînă să-l ridice, vrăjitoarea îl înhăță și-l puse în piciorul ei sfrijit.

Femeia cea răutăcioasă era foarte mulțumită că îi izbutise șiretlicul, întrucît, dacă avea unul din pantofi, avea jumătate putere din vraja lor și Dorothea nu putea s-o întrebuițeze împotriva ei, chiar dacă ar fi știut cum s-o facă.

Fetița, văzînd că își pierduse unul din frumoșii ei pantofi, se mînie și-i strigă vrăjitoarei:

— Dă-mi înapoi pantoful!

— Nu vreau, fiindcă acum este pantoful meu și nu al tău.

— Ești o ființă rea, strigă Dorothea. Tu n-ai nici un drept să-mi iei pantoful!

— Cu toate astea am să-l păstrez, zise vrăjitoarea, rîzînd. Și într-o bună zi am să ți-l iau și pe celălalt.

Asta o înfurie pe Dorothea așa de tare încît apucă o găleată cu apă, ce se afla în apropierea ei, și-o turnă peste vrăjitoare, udînd-o din cap pînă în picioare.

În clipa aceea femeia cea rea scoase un țipăt de spaimă și cînd Dorothea privi la ea, văzu cu uluire, că vrăjitoarea începu să se micșoreze și se prăbuși.

— Uite ce-ai făcut! țipă aceasta. Într-o clipă am să mă topesc.

— Îmi pare, într-adevăr foarte rău, zise Dorothea, care era sincer îngrozită, văzînd cum vrăjitoarea se topește ca zahărul ars, în fața ochilor ei.

— Tu n-ai știut că apa îmi va aduce moartea? întrebă vrăjitoarea, bocindu-se deznădăjduită, cu vocea stinsă.

— De bună seamă că nu! răspunse Dorothea. De unde să fi știut?

— Ei bine, în cinci minute, voi fi toată topită și tu vei rămîne stăpîna castelului. Am fost rea în zilele mele, dar niciodată n-am crezut că o fetiță ca tine va fi în stare să mă învingă și să pună capăt faptelor mele rele. Privește... m-am dus!

În această clipă Vrăjitoarea se prefăcu într-o masă informă, neagră, topită și începu să se împrăstie pe dușumelele din bucătărie. Văzînd că vrăjitoarea se topește, într-adevăr, și că n-a rămas nimic din ce-a fost, Dorothea azvîrli încă o găleată de apă peste mormanul acela, apoi cu o mătură o scoase pe ușă afară.

După aceea își luă pantoful de argint (singurul lucru rămas de la bătrîna vrăjitoare), îl spălă, îl șterse cu o cîrpă și îl puse din nou în picior. Apoi, fiind, în sfîrșit, liberă să facă ce vrea, alergă în curte, să-i povestească Leului că s-a sfîrșit cu vrăjitoarea păcătoasă de la Apus și că nu mai sînt prizonieri într-o țară străină.

eul cel Laș fu încântat cînd află că vrăjitoarea s-a topit din cauza unei găleți de apă și Dorothea descuie îndată poarta închisorii sale, punîndu-l în libertate. Intrară amîndoi în castel și primul

lucru pe care îl făcu Dorothea, fu să cheme pe toți winkiezii și să le spună că de aici înainte nu mai sînt robi.

Winkiezii galbeni fură foarte bucuroși, pentru că fuseseră nevoiți să muncească din greu în cursul anilor, pentru vrăjitoarea cea rea și aceasta se purtase cu multă cruzime față de dînșii. Făcură din ziua aceasta o zi de sărbătoare pentru acum și pentru totdeauna și-și petrecură timpul veselindu-se și dănuind.

— Dacă prietenii Sperie Ciori și Omul de Tinichea ar fi și ei cu noi, numai atunci aș fi fericit, spuse Leul.

—Nu crezi că i-am putea scăpa? întrebă fata, îngrijorată și ea de soarta prietenilor săi

—Putem încerca, răspunse Leul.

Așa că îi chemă pe winkiezii galbeni și îi întrebă dacă vor să-i ajute să-și scape prietenii. Și winkiezii spuseră că ar fi încântați să facă tot ce le stă în putere pentru a servi pe Dorothea, care îi scăpase de robie. Astfel că aleseră un număr de winkiezi, care păreau mai destoinici, și o porniră la treabă. Călătoriră o zi și jumătate pînă ajunseră la cîmpia stîncoasă unde zăcea Omul de Tinichea, zdrobit și plin de cucuie. Toporul lui se afla alături, dar limba toporului era ruginită iar coada ruptă în bucățele.

Winkiezii îl ridicară cu duioșie în brațe, ca să-l ducă la castelul galben. Dorothea vărsă multe lacrimi, văzînd în ce hal ajunse vechiul ei prieten, iar Leul îl privea curios și cu părere de rău. Cînd ajunseră la castel, Dorothea spuse winkiezilor:

—E careva dintre voi tinichigiu?

—Da, da, răspunseră aceștia, sînt printre noi cîțiva tinichigii foarte buni.

—Atunci, aduceți-i înapoi.

Și cînd sosiră tinichigii, cu sculele lor așezate în coșuri, fata întrebă:

—Puteți voi să îndreptați aceste cucuie ale Omului de Tinichea, să-l neteziți, aducîndu-l la forma pe care o avea înainte și să-l lipiți pe unde este spart?

Tinichigii priviră cu luare-aminte la Omul de tinichea și spuseră că socot că pot să-l dreagă, ca să fie la fel ca înainte. Astfel că se așternură la lucru într-una din încăperile galbene ale castelului. Munciră trei zile și patru nopți ciocnînd, răsucind, îndoind, lipind, lustruind și bătînd în picioare la trupul și capul Omului de Tinichea, pînă îl aduseră la înfățișarea sa de mai înainte și văzură că încheieturile îi lucrau tot așa de bine ca la început. Ca să spunem drept, era cam peticit, dar tinichigii lucraseră totuși bine. Cît privește Omul de Tinichea, acesta nu era un îngîmfat, așa că puțin îi păsa de peticele de pe el:

Cînd, în sfîrșit, fu gata și intră în odaia Dorotheii, ca să-i mulțumească pentru scăparea lui, era atît de fericit că vărsă

lacrimi de bucurie și Dorothea trebui să-i șteargă fiecare lacrimă cu șorțulețul ei, ca nu cumva să-i ruginească iar încheieturile. În același timp și lacrimile fetei cădeau din belșug, dar aceste lacrimi nu trebuiau șterse. Cît despre Leu, acesta se ștergea atît de des de lacrimi cu vîrfurile cozii încît o udă complet și fu nevoit să se ducă în curte și să și-o usuce la soare.

—Numai dacă ar fi și Sperie Ciori cu noi, aș fi pe deplin mulțumit, grăi Omul de Tinichea, după ce Dorothea îi istorisise tot ce se întîmplase între timp.

—Trebuie să încercăm să-l găsim, spuse fata.

Chemă winkiezii în ajutor și aceștia umblară două zile în șir pînă ajunseră la copacul cel mare în ale cărui crăci maimuțele înaripate zvîrliseră hainele lui Sperie Ciori.

Era un pom tare înalt și trunchiul lui era așa de neted că nimeni nu se putea cățăra pe el. Atunci Omul de Tinichea spuse numaidecît:

—Am să-l spintec și am să-l dobor la pămînt și astfel vom putea lua hainele lui Sperie Ciori.

În timp ce tinichigii munciseră să dreagă pe omul de tinichea, alți winkiezi, care erau giuvaergii pricepuți, întocmiseră o coadă din aur curat și înțepeniseră toporul în ea. Alții lustruiseră limba toporului atît de bine, pînă îi scoaseră toată rugină și acum strălucea ca argintul.

După cum făgăduise, Omul de Tinichea se și apucă să taie copacul; în scurt timp acesta căzu cu un trosnet mare și hainele lui Sperie Ciori alunecară dintre crăci și se rostogoliră la pămînt. Dorothea le ridică și le dădu winkiezilor să le ducă la castel, unde fură umplute cu paie proaspete și curate, și iată-l din nou pe prietenul Sperie Ciori la fel ca și înainte, mulțumind de mii de ori că a fost scăpat.

Acum, că se aflau din nou cu toții laolaltă, petrecură cîteva zile fericite în castelul galben, unde găsiră tot ce le trebuia ca să le fie plăcut. Dar, într-o bună zi, fata își aduse aminte de mătușa Em și spuse:

—Trebuie să ne înapoiem la Oz și să-i cerem vrăjitorului să-și ție făgăduiala.

—Da, spuse Omul de Tinichea și, în sfîrșit, atunci îmi voi

căpăta și eu inima.

—Iar eu creierul, adăugă Sperie Ciori.

—Iar eu curajul, spuse Leul gînditor.

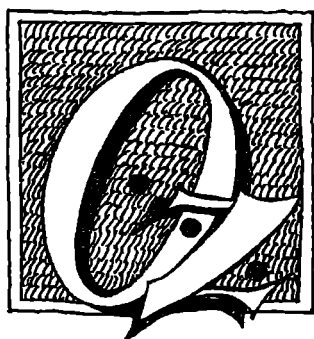
—Și eu mă voi întoarce în Kansas, strigă Dorothea, bătînd din palme. Haideți s-o pornim chiar de mîine spre Orașul Smaragdelor.

Și așa rămase. A doua zi adunară toți winkiezii laolaltă ca să-și ia rămas bun de la ei. Winkiezilor le părea tare rău că plecau. Îl îndrăgiseră așa de mult pe Omul de Tinichea încît îl rugară să rămînă cu ei și să domnească peste țara galbenă a Apusului. Cum însă prietenii noștri erau nevoiți să plece, winkiezii dăruiră lui Toto și Leului cîte o zgardă de aur. Dorotheii îi dăruiră o brățară frumoasă, împodobită cu diamante. Sperie Ciori primi un baston cu cap de aur, în care să se poată sprijini ca să nu se mai împiedice, iar Omului de Tinichea îi dădură un bidon de argint, încrustat cu aur și împodobit cu pietre prețioase.

Fiecare din călători spuse cîteva cuvinte de mulțumire apoi dădură mîna cu toți winkiezii pînă simțiră că-i dor brațele.

Dorothea se duse la dulapul vrăjitoarei ca să-și umple coșulețul cu merinde pentru călătorie și acolo dădu peste boneta de aur. O încercă pe cap și găsi că o prinde de minune. Nu știa nimic despre vraja pe care o avea boneta de aur, dar văzînd cît e de frumoasă, se gîndi să o poarte și să-și pună boneta veche în coș.

Apoi, fiind pregătiți pentru drum, o porniră spre Orașul Smaragdelor urmați de strigătele de ura! ura! ura! ale winkiezilor și de urările lor de bine.

upă cum vă amintiți, nu se afla nici un drum, nici măcar o potecă între castelul vrăjitoarei celei rele și Orașul Smaragdelor. Când cei patru drumeți plecaseră în căutarea vrăjitoarei, aceasta îi văzuse venind și trimisese pe

maimuțele înaripate să îi aducă. Era de astă dată mult mai greu să găsească un drum printre câmpurile pline de bănuțe și calce. Ceea ce știau era numai că trebuie să o țină drept, tot spre răsărit, adică spre locul de unde se vedea răsărind soarele. Așa că o porniră pe drumul potrivit. Dar pe lună, când soarele apusese, nu puteau ști care era răsăritul și care era apusul și din pricina asta se găsiră neajutorați în câmp și se opriră din mers. Și când căzu noaptea, luna strălucea cu putere, așa că se culcară printre florile roșii, frumos mirositoare și dormiră pînă

dimineata..., afară de Sperie Ciori și Omul de Tinichea.

A doua zi dimineata soarele era ascuns sub un nor și ei purceseră la drum, fiind încredințați că o iau pe drumul potrivit.

—Dacă mergem într-una, spuse Dorothea, vom ajunge odată la țintă, sînt încredințată de asta.

Dar trecură zile și zile și nu vedeau în fața lor decît cîmpul. Sperie Ciori începu să mormăie:

—De bună seamă că ne-am rătăcit, și dacă nu regăsim drumul bun, ca să ajungem la Orașul Smaragdelor, nu mai dobîndesc mintea.

—Nici eu inima, adăugă Omul de Tinichea. Mi se pare că abia mai pot aștepta să mă văd la Oz, și trebuie să recunoști că drumul ăsta este cam lung.

—Vedeți voi, zise Leul, cu un scîncet, nu mai am curaj să umblu într-una fără să ajung nicăieri.

De astă dată Dorothea își pierdu curajul. Se așeză în iarbă și privi spre tovarășii ei de suferință. Aceștia, de asemenea, se așezară și o priviră și ei la rîndul lor. Și Toto se simțea că, pentru prima dată, era prea obosit ca să alerge după un fluture, care se tot rotea pe lîngă capul lui; așa că scoase limba, și fii și privi spre Dorothea de parcă ar fi vrut s-o întrebe ce au ce făcut mai întîi.

—Ce-ar fi să chemăm pe șoarecii de cîmp în ajutor? fu de părere Dorothea. S-ar putea ca ei să știe încotro s-o apucăm.

—Fără îndoială că ar putea, spuse Sperie Ciori. De ce oare nu ne-am gîndit pînă acum la ei?

Dorothea suflă în micul fluier pe care îl purta atîrnat de gît, din ziua în care i-l dăduse regina șoarecilor. În cîteva clipe auziră tropăitul micuțelor picioare și nenumărați șoareci cenușii alergară spre ea. Printre aceștia se afla și regina lor, care întrebă cu un glas pițigăiat:

—Ce putem face pentru prietenii noștri?

—Am greșit drumul, spuse Dorothea, ne puteți spune unde se află Orașul Smaragdelor?

—Bineînțeles, răspunse regina, dar este un drum foarte lung pentru că ați mers depărtîndu-vă mereu de el. Dar de ce nu folosești boneta fermecată și nu chemi maimuțele înaripate

în ajutor? Acestea o să vă ducă în Oraşul Smaragdelor în mai puţin de un ceas.

— N-am ştiut că boneta mea e dătătoare de puteri, spuse fata, uimită. Dar ce trebuie să fac?

— Stă scris înăuntrul bonetei de aur, o lămuri regina şoarecilor. Dar dacă chemi maimuţele înaripate, noi trebuie să fugim, pentru că acestea săvîrşesc o mulţime de pozne şi or să se amuze chinuindu-ne.

— N-au să mă lovească? întrebă fata îngrijată.

— O, nu, maimuţele trebuie să asculte de purtătoarea bonetei de aur. Adio.

Şi regina fugi în goană, urmată de toţi şoarecii ce grăbeau după urmele ei.

Dorothea privi înăuntrul bonetei de aur şi văzu scris pe căptuşeală câteva cuvinte. Acestea, gândi ea, trebuie să fie vraja, aşa că citi cu luare-aminte şi puse boneta la loc, pe cap.

— Ep-pe, pep-pe, tak,ke! spuse ea, stînd în piciorul stîng.

— Ce-ai spus? întrebă Sperie Ciori, care nu înţelegea ce rosteşte.

— Hil-lo, hol-lo, hel-lo! continuă Dorothea, stînd acum pe piciorul drept.

— Hello! o imită Omul de Tinichea, liniştit.

— Ziz-zy, zuz-zy, zik! zise Dorothea care stătea înţepenită acum pe amîndouă picioarele.

Cum termină rostirea descîntecului, se auzi o mare pălăvrăgeală şi o fîlfîire de aripi şi cîrdul maimuţelor înaripate se ivi în faţa lor. Căpetenia lor se înclină în faţa Dorotheii şi întrebă:

— Care îţi este porunca?

— Dorim să ne ducem în Oraşul Smaragdelor şi am rătăcit drumul.

— O să vă ducem noi, răspunse căpetenia.

Şi cum sfîrşi de vorbit, o prînseră pe Dorothea în braţe şi zburară cu ea. Alte maimuţe luară pe Sperie Ciori, Omul de Tinichea şi Leul, iar o maimuţă mică îl apucă pe Toto şi zbură după celelalte, cu toate că Toto încercă s-o muşte.

Sperie Ciori şi Omul de Tinichea fură mai întîi speriaţi,

pentru că își aminteau încă ce rău s-au purtat maimuțele cu ei, dar dîndu-și seama că acestea n-au gînduri rele călătoriră prin văzduh foarte voioși, uitîndu-se cu plăcere la pădurile și grădinile de sub ei.

Dorothea se văzu călătorind între două maimuțe, una dintre ele fiind chiar căpetenia maimuțelor. Jivinele întocmiseră un scaun din mîinile lor împletite și aveau grijă să n-o lovească.

— De ce sînteți nevoite să ascultați de vraja bonetei de aur? întrebă ea.

— Asta e o poveste lungă, răspunse căpetenia, rîzînd, dar cum avem o călătorie lungă înaintea noastră, am să am timpul trebuincios să ți-o istorisesc toată, dacă dorești așa de mult.

— Aș fi mulțumită să aud povestea, răspunse Dorothea. Și căpetenia maimuțelor începu:

— Noi am fost pe vremuri un popor liber, ce trăia fericit, în pădurea mare, zburînd din pom în pom, hrănindu-ne cu nuci și fructe și făcînd numai ceea ce ne plăcea, fără să avem un stăpîn peste noi. Poate că vreuna din noi era prea poznașă, zburînd jos, ca să tragă de coadă animalele ce nu aveau aripi, gonind păsările, sau aruncînd cu nuci după oamenii ce se plimbau prin pădure. Dar trăiam fără grijă și fericite, făceam mult haz și ne bucuram de fiecare clipă a zilei. Asta s-a întîmplat cu mulți ani în urmă, înainte ca Oz să fi coborît din cer, spre a cîrmui această țară.

Pe vremea aceea trăia în ținuturile acestea, mai departe, însă, spre miazănoapte, o prințesă frumoasă, care era în același timp și o vrăjitoare cu puteri mari. Tot meșteșugul ei vrăjitoresc era folosit pentru a veni în ajutorul norodului și nu a lovit niciodată pe cel ce era om de treabă. Numele prințesei era Gayelette și locuia într-un palat frumos, întocmit din pătrate mari de rubine. Toată lumea o iubea, dar durerea ei cea mare era că nu găsea pe cineva pe care să-l iubească, la rîndul ei, deoarece toți bărbații erau, fie prea proști, fie prea urîți, ca să se poată măsura cu prințesa, atît era de frumoasă și de înțeleaptă. În sfîrșit, găsi totuși un băiat care era minunat îmbrăcat și foarte deștept pentru vîrsta lui. Gayelette își puse în gînd să facă din acesta, atunci cînd va mai crește, soțul ei. Așa

că îl luă la palat și folosi toată iscusința vrăjitoarească spre a-l face puternic, bun și iubitor, așa cum și-ar dori un soț, orice femeie. Când ajunse mare, Quelala, așa se numea, era cel mai bun și mai înțelept bărbat din țară și frumusețea lui era atât de mare încât Gayelette îl îndrăgi nepus și se zorea să pregătească totul pentru nunta lor.

Pe vremea aceea, bunicul meu era căpetenia maimuțelor înaripate, care trăiau în pădurea din apropierea palatului Gayelettei și bătrînului îi plăcea mai mult o glumă bună decît bucate alese. Într-o zi, tocmai în ajunul nunții, bunicul meu își luase zborul cu droaia lui, cînd îl văzu pe Quelala plimbîndu-se pe marginea rîului. Era îmbrăcat într-un costum bogat, croit din mătase roză și catifea purpurie, iar bunicul meu își zise că ar vrea să vadă ce e în stare să facă Quelala. Dădu poruncă droaiei lui și aceasta zbură jos, îl apucă pe Quelala în brațe și-l trase pînă deasupra rîului, iar acolo îi dădură drumul în apă.

— Înoată, frumosule, strigă bunicul meu, și vezi dacă apa nu ți-a pătat cumva hainele.

Quelala era prea cuminte ca să nu înoate și nici norocul nu îl părăsise. Rîse cînd ajunse la suprafața apei și înotă spre mal. Dar cînd Gayelette veni, alergînd spre el, văzu hainele de catifea și mătase cu totul mototolite și murdare.

Prințesa fu foarte mînioasă și, bineînțeles, știu cine a făcut pozna asta, așa încît chemă toate maimuțele înaripate înaintea ei și spuse că le va lega aripile și că le va face ceea ce i-au făcut acestea lui Quelala: le va arunca în rîu. Dar bunicul s-a rugat mult de prințesă să n-o facă, pentru că știa că, într-adevăr, maimuțele vor fi aruncate în rîu cu aripile tăiate. Quelala puse și el un cuvînt bun pentru maimuțe, așa că Gayelette, pînă la urmă, le cruță, cu condiția ca maimuțele înaripate să fie osîndite de aici înainte să asculte de trei ori poruncile celui ce are în stăpînirea lui boneta de aur. Boneta fusese făcută ca dar de nuntă pentru Quelala și se spunea că pe domniță boneta aceasta o costase jumătate din regat. Firește că bunicul meu și celelalte maimuțe primiră îndată această condiție și de atunci mai sîntem încă și astăzi de trei ori robii celui ce stăpînește boneta de aur, oricine ar fi acesta.

—Și ce s-a mai întâmplat cu maimuțele înaripate? întrebă Dorothea, căreia îi plăcuse povestea.

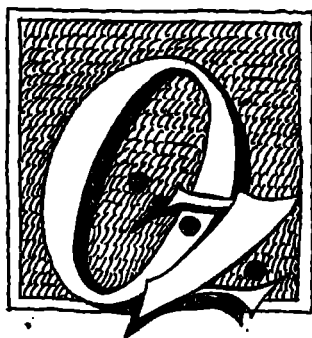
—Quelala, fiind primul posesor al bonetei de aur, a fost și cel dintâi care ne-a poruncit. Pentru că mireasa lui nu putea suferi să ne vadă în fața ochilor, ne chemă într-o zi, după ce se însurase cu ea, în pădure și ne porunci să stăm acolo pentru ca Gaylette să nu vadă niciodată o maimuță înaripată, ceea ce făcurăm bucuroși, întrucât ne temeam de prințesă.

Asta e tot ce am avut de făcut pînă ce boneta de aur a căzut în mîinile vrăjitoarei cele rele de la Apus, care ne-a folosit spre a robi pe winkiezi și altădată, ca să-l alungăm pe Oz din țara ei. Acum, boneta de aur e a ta, și ai dreptul să ne poruncești de trei ori.

Cînd regele maimuțelor își termină povestea, Dorothea privind în jos, văzu zidurile verzi ale Orașului Smaragdelor. Se miră cît de repede zburaseră maimuțele, dar se și bucură cînd se terminase călătoria lor. Ființele ciudate puseră cu băgare de seamă călătorii chiar în fața porților. Căpetenia făcu o plecăciune adîncă înaintea Dorotheii, apoi zbură, voios, urmat de întreaga ceată.

—A fost o călătorie strașnică!

—Da, și un mijloc rapid de a scăpa de necazuri, adăugă Leul; ce fericire că ai luat de la vrăjitoarea cea rea boneta asta minunată!

ei patru călători, ajunși la marea poartă a Orașului Smaragdelor, traseră de clopoțel. Ușa fu deschisă de același paznic al porților pe care îl întâlniseră mai înainte.

— Ce, v-ați înapoiat? întrebă el mirat.

— Păi, nu ne vezi? răspunse Sperie Ciori.

— Bine, dar știam că v-ați dus s-o vizitați pe vrăjitoarea cea rea a Apusului.

— Am vizitat-o, spuse Sperie Ciori.

— Și v-a lăsat ea să plecați? întrebă omul, nespus de uimit.

— N-a avut încotro, pentru că s-a topit.

— S-a topit ! ? ! Dar bine, asta e o veste grozavă. Și cine a răpus-o?

— Asta a săvârșit-o Dorothea, zise Leul, serios.

—Extraordinar, exclamă omul, făcînd o adîncă plecăciune în fața ei. Apoi îi călăuzi spre încăperea cea mică, descuie cutia în care se aflau ochelarii și le anină cîte o pereche la ochi, așa cum făcuse și prima dată. După aceea trecură pragul porții și intrară în Orașul Smaragdelor. Și cînd norodul află, de la paznicul porților, că ei sînt cei care au răpus pe vrăjitoarea cea rea a Apusului, mulțimea se ținu scai după dînșii, pînă la palatul lui Oz.

Tot ostașul cu favoriți verzi era de gardă în fața ușii, dar îi lăsă numaidecît să intre și fură din nou întîmpinați de fata cea frumoasă, verde, care îi călăuzi, pe fiecare în odaia în care mai fuseseră găzduiți, ca să aștepte acolo pînă ce Marele Oz îi va primi. Ostașul dusesse vestea de-a-dreptul lui Oz, cum că Dorothea cu ceilalți drumeți s-au înapoiat, după ce au răpus pe vrăjitoarea cea rea de la Apus, iar Oz nu dăduse nici un răspuns. Prietenii noștri crezuseră că marele vrăjitor îi va chema îndată, dar nu s-a întîmplat așa cum crezuseră ei. Nu primiră de la Oz nici un cuvînt, nici a doua zi, nici a treia zi, nici a patra. Așteptarea aceasta era obositoare și pînă la urmă, călătorii se supărară că Oz se purta cu ei atît de urît după ce îi făcuse să îndure primejdii grele și chiar robia.

Așa că Sperie Ciori spuse în cele din urmă fetei verzi să ducă o nouă solie, trimițîndu-i vorbă că dacă nu-i primește îndată, vor chema maimuțele înaripate în ajutor și vor afla astfel dacă vrăjitorul are de gînd să-și țină făgăduiala. Cînd vrăjitorul primi această veste fu atît de înspăimîntat, încît le trimise vorbă să vină a doua zi de dimineață la ceasul nouă și patru minute. Se mai întîlnise o dată cu maimuțele în țara de la apus și nu mai dorea să dea ochii cu ele.

Cei patru drumeți petrecură o noapte de nesomn, fiecare gîndindu-se la darul pe care Oz făgăduise să i-l facă. Într-un tîrziu Dorothea adormi și visă că se afla în Kansas, unde mătușa Em îi spunea cît de mulțumită e că o vede din nou acasă.

A doua zi dimineață, la ceasul nouă fix, ostașul cu favoriți verzi veni să-i ia și patru minute mai tîrziu intrară cu toții în sala tronului.

Fiecare din prietenii noștri se aștepta să vadă pe Marele Oz

întruchipat așa cum îl văzuse înainte și toți fură foarte mirați când, privind în jur, nu văzură pe nimeni în încăpere.

Rămaseră aproape de ușă, strîns alăturați unul de altul. Linștea și încăperea goală erau marînspăimîntătoare decît orice întruchipare ar fi luat Oz.

Deodată auziră o voce ce părea că vine de undeva din marea cupolă și care rosti solemn:

— Eu sînt Oz cel mare și cumplit. De ce mă căutați?

Priviră din nou în fiecare ungher al odăii și cum nu văzură pe nimeni, Dorothea întrebă:

— Unde ești?

— Eu sînt pretutindeni, răspunse vocea. Dar pentru ochii muritorilor sînt nevăzut. Acum mă voi așeza pe tron ca să pot sta de vorbă cu voi. Și, într-adevăr, vocea părea că vine de astă dată direct din tron, așa că se înșirară în fața tronului, în timp ce Dorothea rosti răspicat:

— Am venit să cerem să-ți ții făgăduiala, Oz.

— Care făgăduială? întrebă Oz.

— Mi-ai făgăduit că dacă voi răpune vrăjitoarea cea rea, mă vei trimite înapoi în Kansas, rosti fata.

— Și mie mi-ai făgăduit că-mi dai minte, interveni Sperie Ciori.

— Iar mie mi-ai făgăduit că-mi dai inimă, ceru Omul de Tinichea.

— Iar mie, strigă Leul cel Laș, că-mi dai curaj.

— Vrăjitoarea cea rea este într-adevăr, răpusă? întrebă vocea care Dorotheii i se păru că tremură.

— Da, răspunse fata, s-a topit într-o găleată de apă.

— Extraordinar! exclamă vocea, pe neașteptate. Bine. Veniți mîine pentru că am nevoie de timp să chibzuiesc.

— Ai avut pînă acum destul timp de chibzuit, zise mînios Omul de Tinichea.

— Nu așteptăm nici o zi mai mult, declară Sperie Ciori.

— Trebuie să-ți ții făgăduiala față de noi, strigă Dorothea.

Leul, socotind că ar fi bine să-l sperie nițeluș pe vrăjitor, scoase un răget puternic, atît de fioros și însăimîntător încît Toto sări speriat într-o parte. În spaima lui, dădu peste para-

vanul aflat într-un colț. Acesta căzu cu o pocnitură și cei de față priviră cu toții într-acolo. Mare le fu mirarea la ce le văzură ochii. Pentru că, în fața lor, stătea, tocmai în locul în care alunecase paravanul, un om mic și bătrîn, cu capul chel și fața zbîrcită. Părea să fie la fel de uimit ca și vizitatorii săi. Omul de Tinichea ridică toporul și se repezi înaintea omulețului, strigînd:

— Cine ești tu?

— Sînt Oz cel mare și cumplit, spuse omulețul, cu un glas tremurător. Dar nu mă lovi... te rog... Am să fac tot ce-mi cereți.

Prietenii noștri priviră cu uluire și descurajare:

— Eu am crezut că Oz are un cap mare, rosti Dorothea.

— Și eu am crezut că Oz e o femeie frumoasă, spuse Sperie Ciori.

— Iar eu am crezut că Oz e o fiară cumplită, grăi Omul de Tinichea.

— Iar eu am crezut că Oz este un glob de foc!

— Nu ați greșit nici unul, spuse omulețul, blajin. Totul a fost numai o prefăcătorie.

— O prefăcătorie? strigă Dorothea. Nu ești marele vrăjitor?

— Mai încet, draga mea, spuse Oz, nu vorbi așa de tare, căci s-ar putea să te audă cineva, și voi fi nimicit. Toți mă cred un mare vrăjitor.

— Și nu ești? întrebă ea.

— Nu, cîtuși de puțin, sînt doar un om ca toți oamenii.

— Ești mai mult decît atît, spuse Sperie Ciori, supărat. Ești un mincinos.

— Întocmai, recunosc omulețul, frecîndu-și o mîină de alta, de parcă îi plăcea cuvîntul ăsta, sînt un mincinos.

— Dar asta e groaznic, spuse Omul de Tinichea, cum am să mai dobîndesc inimă?

— Sau eu curajul? întrebă Leul.

— Sau eu creierii? se tîngui Sperie Ciori, ștergîndu-și lacrimile cu mîneca.

— Dragii mei prieteni, spuse Oz, vă rog să nu mai vorbiți despre lucrurile astea fără însemnătate, gîndiți-vă la mine, în

ce încurcătură groaznică mă aflu. Dacă sînt descoperit?

—Nu mai știu și alții că ești un mincinos? întrebă Dorothea.

—Nimeni, afară de voi... și eu. Am înșelat cu atîta stăruință și șiretenie, încît am crezut că nu voi fi vreodată descoperit. A fost o mare greșeală din partea mea că v-am lăsat să intrați prima dată în sala mare a tronului. De obicei, nu-mi văd supușii și astfel aceștia cred că sînt cineva grozav.

—Bine, dar nu înțeleg, zise Dorothea nedumerită, cum s-a întîmplat că mi-ai apărut mie ca un cap mare?

—E unul din șiretlicurile mele, răspunse Oz. Luați-o, vă rog, pe partea asta și eu am să vă lămuresc totul.

Le arată un drum spre o odăiță, în partea dinapoi a sălii. Acolo le arată cu degetul, într-un colț, capul mare, făcut din hîrtie presată și desenat cu mare pricepere.

—Atîrnam asta de tavan cu o sîrmă, îi lămuri Oz. Stăteam în dosul paravanului și trăgeam de o sfoară ca să fac să se miște ochii și să se deschidă gura.

—Dar cu vocea ce e?

—O, sînt ventriloc, îi lămuri omulețul și pot să răspîndesc sunetul vocii mele unde voiesc, așa că tu, Dorothea, ai crezut că e din cap. Aici se află și celelalte lucruri cu care v-am amăgit.

Îi arată lui Sperie Ciori rochia și masca pe care o purtase cînd se prefăcuse în femeia cea frumoasă. Omul de Tinichea văzu că fiara cea groaznică nu era decît o mulțime de blănuri cusute laolaltă și susținute cu niște vergele de jaluzele.

Iar cît privește globul de foc, vrăjitorul îl atîrnase și pe el de tavan și acesta nu era altceva decît un ghem de bumbac peste care, dacă torni ulei, lua foc și ardea cu flacără mare.

—Zău, spuse Sperie Ciori, ar trebui să-ți fie rușine că ești așa de prefăcut.

—Da, mi-i rușine, răspunse omulețul nostru, cu părere de rău, dar era singurul lucru pe care am putut să-l fac. Ședeți, vă rog, aici sînt o mulțime de scaune și am să vă spun toată povestea vieții mele.

Se așază și Oz începu să le povestească cele de mai la vale:

—M-am născut în Omaha...

—Păi, asta nu e departe de Kansas! strigă Dorothea.

—Da, dar e departe de ținutul acesta, adăugă el, dînd din cap cu mîhnire. Cînd am crescut mare, m-am făcut ventriloc, așa am fost învățat de un dascăl priceput. Pot să imit orice fel de pasăre sau animal. Și el mieună deodată ca o pisicuță, iar Toto ciuli urechile și se uită împrejur, să vadă de unde vine sunetul. După un timp, continuă Oz, am obosit să fac meseria asta și m-am făcut balonist.

—Ce înseamnă asta? întrebă Dorothea.

—Un om care, în zilele de bîlci, se suie într-un balon, ca să adune o mulțime de lume în jurul lui, și apoi să-i facă să plătească intrarea la circ, lămuri el.

—A, rosti Dorothea, înțeleg.

—Ei bine, într-o bună zi, m-am ridicat cu balonul și în timp ce mă înălțam, frînghiile se răsuciră între ele, încît n-am mai putut să cobor. Balonul se ridică sus, pînă la nori, pînă ce dădu de un curent de aer care-l trase kilometri și kilometri mai departe. Am călătorit o zi și o noapte prin aer și în dimineața zilei următoare m-am trezit că balonul plutește peste un ținut ciudat de frumos.

Încetul cu încetul se lăsă în jos și, în cădere, nu m-am lovit de loc. Dar, la coborîre, m-am găsit deodată în mijlocul unui popor curios, care văzîndu-mă sosind dintre nori s-a gîndit că sînt un mare vrăjitor. Bineînțeles că i-am lăsat să stăruie în credința asta, pentru că erau grozav de speriați de ivirea mea și făgăduiau să facă tot ce am să le cer.

Ca să-mi fac o plăcere și ca să-i dau de lucru acestui popor cumsecade, le-am poruncit să întocmească orașul și palatul meu și au făcut-o temeinic și de bună voie. Apoi, pentru că ținutul era verde și frumos, m-am gîndit să-l numesc Orașul Smaragdelor. Ca să fac să se potrivească numele ăsta mai bine, am aninat ochelari verzi pe ochii tuturor locuitorilor, așa fel că tot ce văd ăștia să fie de culoare verde.

—Dar cum, pe aici nu-s toate verzi? întrebă Dorothea.

—Nu sînt mai verzi ca în orice alt oraș. Dar dacă porți ochelari verzi, firește că le vezi pe toate verzi. Orașul Smaragdelor a fost zidit cu mulți ani în urmă. Fiindcă, pe vremea cînd

m-a adus balonul aici, eram un bărbat tânăr și acum sînt un om foarte bătrîn. Dar poporul meu a purtat tot timpul ochelari verzi, așa că cei mai mulți dintre ei cred, într-adevăr, că acesta e un oraș al Smaragdelor. Și, la drept vorbind, e un ținut frumos în care prisosesc nestematele și metalele prețioase și toate lucrurile bune de care ai nevoie ca să te simți fericit.

Am fost bun cu poporul meu, și acesta mă iubește, dar de cînd s-a clădit acest palat, m-am închis înlăuntrul lui și n-am mai văzut pe nici unul din supușii mei. Una din temerile mele mari erau vrăjitoarele, pentru că în timp ce eu nu aveam nici o putere vrăjitoarească, mi-am dat seama că vrăjitoarele adevărate puteau face isprăvi minunate. Erau patru vrăjitoare ce stăpîneau, una la Miazănoapte, alta la Miazăzi, alta la Răsărit și alta la Apus. Din fericire vrăjitoarele de la Miazăzi și Miazănoapte erau bune și știam că acestea n-o să-mi pricinuiască nici un rău; dar vrăjitoarele de la Răsărit și Apus erau grozav de răutăcioase și dacă n-ar fi fost încredințate că sînt mai puternic decît ele, de bună seamă că m-ar fi răpus. Din pricina asta am trăit mulți ani cu teamă de moarte; așa că vă puteți închipui ce bucuros am fost cînd am auzit că a căzut casa ta, Dorothea, pe vrăjitoarea cea rea de la Răsărit.

Cînd ați venit la mine eram gata să vă făgăduiesc orice, dacă ați fi fost în stare s-o răpuneți și pe cealaltă vrăjitoare, dar acum, după ce ați ucis-o, mă rușinez s-o spun, nu-mi pot ține făgăduiala.

— Socot că ești un om foarte rău.

— O, nu, draga mea, sînt într-adevăr un om foarte bun, dar sînt un prost vrăjitor, asta trebuie s-o recunosc.

— Nu poți să-mi dai creieri? întrebă Sperie Ciori.

— N-ai nevoie de ei. Ai învățat în fiecare zi cîte ceva. Un prunc are creieri, dar nu știe prea multe. Experiența este singurul lucru prin care dobîndești cunoștințe și cu cît trăiești mai mult pe pămînt, cu atît poți fi încredințat că vei căpăta mai multă experiență.

— Asta poate să fie adevărat, spuse Sperie Ciori, dar atîta timp cît nu-mi dai creieri, voi fi nenorocit.

Falsul vrăjitor îl privi cu luare-aminte.

—Bine, zise el, oftînd. După cum ți-am spus, nu sînt un mare vrăjitor, dar dacă vii mîine dimineață la mine, am să-ți umplu capul cu creieri. Nu pot să-ți spun însă cum să-i folosești. Asta va fi treaba ta.

—O, îți mulțumesc, îți mulțumesc, strigă de două ori Sperie Ciori. Voi găsi mijlocul să-i întrebuițez, nu avea nici o grijă.

—Dar ce se întîmplă cu curajul meu? întrebă Leul, îngrijorat.

—Tu ai mult curaj, sînt încredințat de asta, răspunse Oz, tot ce îți trebuiește este încrederea în tine însuți. Nu există vietate care să nu simtă teamă în fața primejdiilor. Adevăratul curaj este acela care te împinge să faci față primejdiei chiar atunci cînd ești înspăimîntat. Și acest soi de curaj îl ai, Leule, într-o mare măsură.

—Poate că îl am, dar cu toate astea mi-i frică, răspunse Leul și voi fi nenorocit pînă nu voi avea acel fel de curaj care m-ar face să uit că mi-e teamă.

—Foarte bine, îți voi insufla mîine acest fel de curaj, răspunse Oz.

—Și ce-i cu inima mea? întrebă Omul de Tinichea.

—Eh, în ce privește asta, răspunse Oz, cred că greșești cerînd o inimă. Aceasta face pe mulți oameni nenorociți. Dacă ți-ai da seama de acest lucru, ai ști și cît de fericit ești că nu ai inimă.

—Asta e numai o părere, spuse Omul de Tinichea, în ce mă privește eu sînt gata să sufăr toate nenorocirile, fără cîrtire, dacă-mi dai o inimă.

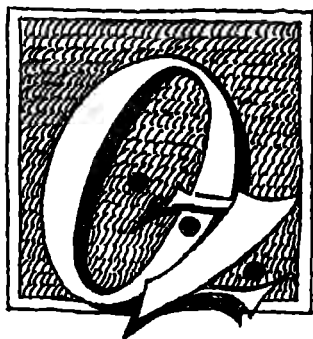
—Foarte bine, răspunse Oz, blajin. Vino mîine la mine și vei avea inimă. M-am jucat atîția ani de-a vrăjitorul încît pot să mai continui încă puțin jocul meu.

—Și acum, zise Dorothea, cum mă întorc eu în Kansas?

—La acest lucru trebuie să ne mai gîndim, spuse omulețul. Dă-mi două sau trei zile de chibzuială și voi încerca să găsesc un mijloc de a trece peste pustiul ăsta. În acest răstimp veți fi oaspeții mei. Deoarece locuiți în palatul meu, oamenii mei vă vor sluji și vor asculta cea mai mică dorință a voastră; un singur lucru vă cer, ca răsplată pentru ajutorul meu... așa cum va

fi el: să păstrați secret faptul că sînt un înșelător.

Fură de părere să nu spună nimănui nimic despre ceea ce știau și se întoarseră în odăile lor foarte veseli. Chiar și Dorothea nădăjduia că acum «marele și cumplitul șarlatan» cum îi spunea în gînd, va găsi un mijloc s-o trimită înapoi în Kansas, și dacă o va face, era gata să-i ierte orice.

16 MEȘTEȘUGUL VRĂJITORESC AL MARELUI OZ

doua zi, de dimineață, Sperie Ciori spuse prietenilor săi:

—Felicități-mă, mă duc la Oz să-mi dea minte. Când am să mă întorc voi fi

la fel ca toți oamenii.

—Mie mi-ai plăcut așa cum erai, zise Dorothea.

—E foarte frumos din partea ta să iubești o sperietoare, îi răspunse el, dar de bună seamă că ai să gîndești mai frumos despre mine cînd ai să auzi gîndurile minunate pe care noul meu creier le va da la iveală. Apoi le spuse la revedere, cu o voce veselă și o luă spre sala tronului unde bătu la ușă.

—Intră, zise Oz.

Sperie Ciori intră și găsi pe omulețul nostru șezînd la fereastră, adîncit în gînduri.

—Am venit să-mi dai creier, spuse Sperie Ciori, cam stin-

gherit.

— O, da, da... Ia loc în acest scaun, te rog. Trebuie să mă ierți dacă am să-ți scot capul, dar sînt nevoit s-o fac, pentru că numai astfel pot pune creierii în locul unde trebuie.

— Foarte bine, spuse Sperie Ciori. Fă ce socotești că e bine. Scoate-mi capul, fiindcă mi-l vei înlocui cu unul mai bun.

Vrăjitorul îi scoase căpățîna și o goli de paie. Apoi intră într-o odăiță dosnică, luă o măsură de tărîțe, amestecînd-o cu foarte multe cuie și ace. Bătu bine acest amestec și umplu cu el partea de sus a capului; restul i-l umplu iar cu paie. După ce fixă capul pe trupul lui Sperie Ciori, îi spuse:

— De acum înainte vei fi un om mare, fiindcă ți-am introdus o mulțime de creier.

Sperie Ciori era deopotrivă satisfăcut și mîndru că i se împlinise dorința arzătoare. Mulțumind călduros lui Oz, se întoarse la prietenii săi. Dorothea se uită la sperietoare, foarte mirată. Capul îi era umflat în partea de sus, acolo unde avea creier.

— Cum te simți acum? întrebă fata.

— Mă simt foarte înțelept, răspunse acesta, serios și, cînd am să încep să-mi folosesc mintea, am să știu de toate.

— Dar ce sînt acele și cuiele care se văd ieșind afară din capul tău? întrebă Omul de Tinichea.

— Așa înseamnă că mintea lui este ascuțită, fu de părere Leul.

— Bine, acum mă duc și eu la Oz, să-mi dea inima, spuse Omul de Tinichea, și o luă spre sala trîmului, unde bătu la ușă.

— Intră, spuse Oz, și Omul de Tinichea intră și zise:

— Am venit să-mi dai inimă.

— Foarte bine, răspunse omulețul nostru, dar am să fiu nevoit să-ți tai o bucată de piept, ca să pot așeza inima la locul ei. Nu cred că o să te doară.

— O, nu! răspunse Omul de Tinichea. N-am să simt de loc.

Oz luă o pereche de foarfeci și tăie o gaură mică și pătrată în partea stîngă a pieptului Omului de Tinichea. Apoi scoase dintr-un scrin o inimă micuță, croită din mătase și umplută cu rumeș.

—Nu-i așa că e drăguță? întrebă el.

—Este, într-adevăr, recunosc Omul de Tinichea, tare bucuros. Dar este o inimă plină de bunătate?

—O, da, răspunse Oz.

Așeză inima în pieptul Omului de Tinichea și apoi puse la loc pătrățelul de tinichea, lipindu-l frumos, acolo de unde îl tăiasse.

—O făcurăm și pe asta, zise satisfăcut. Acum ai o inimă de care poți fi mândru. Îmi pare rău că am fost nevoit să îți pun un petic pe piept, dar n-am avut încotro.

—Nu face nimic, exclamă fericitul Om de Tinichea. Îți sînt foarte recunoscător și n-am să uit niciodată fapta dumitale frumoasă.

—Să nu mai vorbim de asta! zise Oz.

Omul de Tinichea se înapoie la prietenii săi care îl felicitară pentru norocul lui.

De astă dată fu rîndul Leului să o ia spre sala tronului și să bată la ușă.

Intră, zise Oz.

—Am venit să-mi dai curaj, anunță Leul, intrînd în odaie.

—Foarte bine, ți-l voi da.

Omulețul nostru se duse la dulap și întinzîndu-se la un raft înalt, luă de acolo o sticlă verde, pătrată, al cărei conținut îl vărsă într-un castron verde-auriu și-l puse în fața Leului cel Laș care strîmbă din nas de parcă nu-i plăcea băutura.

Vrăjitorul zise:

—Bea.

—Ce-i asta? întrebă Leul.

—Păi, răspunse Oz, cînd va fi în tine licoarea asta se va numi curaj. După cum știți, curajul se află întotdeauna înăuntrul corpului vietății, așa că nu poate fi numit curaj pînă ce nu-l înghiți. De aceea, îți spun, bea cît poți de repede.

Leul nu se mai codi și bău pînă ce goli tot castronul.

—Cum te simți acum? întrebă Oz.

—Plin de curaj, răspunse Leul, care se întoarse fericit la prietenii săi să le vorbească despre marele său noroc.

Cînd Oz rămase singur, zîmbi de succesul pe care l-a avut la

Sperie Ciori, la Omul de Tinichea și la Leu, dându-le tocmai ceea ce credeau că doresc... «Cum să nu fiu înșelător, își zise el, dacă toți mă silesc să fac lucruri despre care oricine știe că nu se pot face?! Era foarte ușor să fericesc pe Sperie Ciori, pe Omul de Tinichea și pe Leu, pentru că aceștia și-au închipuit că pot face orice pentru ei. Dar îmi va trebui cu mult mai multă închipuire ca să pot duce pe Dorothea înapoi, în Kansas și nu știu, drept să spun, cum s-ar putea face una ca asta.»

rei zile Dorothea nu mai auzi nimic despre Oz. Zilele acestea fură triste pentru fetiță, cu toate că prietenii ei erau bucu-roși și mulțumiți. Sperie Ciori le povestea că în capul lui um-blau gânduri minunate, dar nu voia să spună ce anume gânduri

erau, fiind încredințat că nimeni în afară de el nu poate să le înțeleagă. Când Omul de Tinichea se plimba, simțea că i se mișcă și îi sună inima în piept. Și îi povesti Dorotheii că a băgat de seamă că inima asta e mai duioasă decât cea pe care a avut-o când era de carne și oase. Leul spunea și el că nu se mai sperie de nimeni pe pământ și că ar lupta voios cu o armată întreagă de bărbați sau cu o duzină de kalidahi.

Deci, toți erau satisfăcuți, numai Dorothea nu. Și fata do-rea acum mai mult ca oricând să se înapoieze în Kansas.

În ziua a patra, spre marea ei bucurie, Oz o chemă. Când intră în sala tronului, îi spuse:

—Ia loc, draga mea. Socot că am găsit mijlocul să te scot din țara asta.

—Și... înapoi în Kansas? întrebă fata cu avînt.

—Hm! nu sînt sigur de Kansas, răspunse Oz, pentru că n-am nici cea mai slabă idee unde se află Kansasul, dar primul lucru ce trebuie făcut, este să trecem peste pustiu și apoi va fi mai ușor să găsești drumul spre casa ta.

—Cum poți trece peste pustiu? întrebă Dorothea.

—Iată, îți voi spune ce gîndesc, zise omulețul. Vezi tu, cînd am venit în ținutul ăsta, am venit cu un balon. Și tu ai venit prin văzduh, purtată fiind de un ciclon. De aceea cred că mijlocul cel mai bun de a trece peste acest pustiu e tot prin văzduh. Acum, ca să fac un ciclon, nu mi-e cu puțință, dar m-am gîndit mult la lucrul ăsta și pot să construiesc pentru drum un balon.

—În ce fel? întrebă Dorothea.

—Un balon se face din mătase și este acoperit cu clei, ca să se păstreze în el gazele. Am destulă mătase în palat, așa că putem întocmi balonul, dar în tot ținutul ăsta nu se găsesc gazele cu care să umplem balonul pentru ca să-l facem să zboare.

—Dacă n-o să zboare, fu de părere Dorothea, atunci nu e de nici un folos.

—Adevărat, răspunse Oz. Dar nu este alt mijloc să-l facem să zboare, decît să-l umplem cu aer cald. Aerul cald nu e la fel de bun cum sînt gazele, căci dacă se răcește în balon, atunci acesta cade și ne putem trezi părăsiți în pustiu.

—Cum ne putem trezi? întrebă fetița. Mergi și dumneata cu mine?

—Dar, bineînțeles, răspunse Oz. Am obosit să tot înșel lumea. Dacă aș ieși din palatul ăsta, poporul meu ar descoperi îndată că nu sînt vrăjitor, și s-ar supăra că l-am amăgit, de aceea sînt silit să stau tot timpul închis în aceste încăperi și asta m-a plictisit grozav. Așa că mai bine m-aș înapoia în Kansas cu tine, ca să intru într-un circ.

—Am să fiu foarte încîntată de tovărășia dumitale.

— Mulțumesc, răspunse Oz, și acum, dacă vrei să-mi ajuți, să coși mătasea, vom începe numaidecît să lucrăm la balonul nostru.

Dorothea luă ac și ață. În vreme ce Oz tăia fișii de mătase, fata le cosea, înnădindu-le frumos laolaltă. Mai întîi venea o fișie de mătase de culoare verde deschis, apoi una de culoare verde ca smaragdul, pentru că Oz năzuia să facă un balon întocmit din diferitele nuanțe ale aceleiași culori.

Trei zile cusu laolaltă fișiile și cînd fură gata, se văzură în fața unui sac mare, de mătase verde, lung de peste douăzeci de picioare. Apoi Oz vopsi sacul pe dinăuntru cu un strat subțire de clei, ca să-l facă impermeabil, după care anunță că balonul e gata.

— Dar acum ne trebuie și un coș, în care să călătorim.

Așa că trimise pe ostașul cu favoriți verzi să aducă un coș mare, pe care îl legă cu multe frînghii de fundul balonului.

Cînd totul fu gata, Oz trimise vorbă poporului pe care îl cîrmuia, că va pleca să viziteze pe un mare frate vrăjitor, care trăia în împărăția norilor. Această veste se răspîndi ca fulgerul în oraș și locuitorii veniră să vadă cu toții minunăția.

Oz poruncise ca balonul să fie tras în fața palatului și mulțimea stătea uluită împrejur. Omul de Tinichea tăiasă o mare grămadă de lemne din care făcu un foc mare și Oz ținea capătul balonului peste foc, așa fel ca aerul cald ce se ridica, să intre în sacul de mătase. Încetul cu încetul, balonul se umflă și se ridică în aer pînă cînd numai coșul mai atinge pămîntul.

Oz intră apoi în coș și spuse cu voce tare norodului adunat:

— Plec acum să fac o vizită. În timpul cît lipsesc, Sperie Ciori va domni peste voi. Vă poruncesc să-l ascultați ca și cum aș fi eu în persoană.

În timpul acesta balonul sta cu frînghiile care-l mai țineau încă de pămînt, întinse, căci aerul dinăuntru fiind fierbinte, îl făcea mult mai ușor în greutate decît aerul de afară și acesta îl împingea sus.

— Vino, Dorothea! strigă bătrînul, grăbește-te, că balonul își ia zborul.

— Nu pot să-l găsesc nicăieri pe Toto, răspunse Dorothea

care nu voia să-și părăsească cățelușul. Toto se furișase prin mulțime, luându-se după o pisicuță. Dorothea îl găsi, în sfârșit, îl luă în brațe și fugi spre balon.

O mai despărțeau de el câțiva pași, Oz stătea cu brațele întinse ca să-i ajute să intre în coș, când deodată, crac! frînghiile se smuciră și balonul se înălță în văzduh fără ea.

—Întoarce-te! strigă Dorothea. Vreau să merg și eu cu tine.

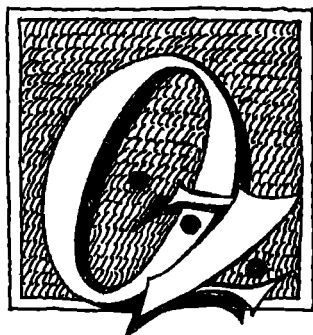
—Nu pot să mă mai întorc, draga mea, strigă Oz din coșul său. Rămas bun!

—Rămas bun! strigă, și ochii tuturor erau îndreptați în sus, unde vrăjitorul călătorea în balon, ridicându-se spre cer.

Asta a fost ultima dată când îl mai văzură pe Oz, minunatul vrăjitor. Poate că a ajuns la Omaha sănătos și se află acum acolo. Dar norodul lui își amintește cu drag de dînsul și vorbesc astfel despre el:

—Oz ne-a fost totdeauna prieten. Cît timp a fost mai marele nostru, a clădit pentru noi orașul acesta frumos al Sma-ragdelor și acum, când a plecat, a lăsat pe această sperietoare înțeleaptă să ne stăpînească.

Și multe zile încă de aici înainte fură mîhniți de lipsa minunatului vrăjitor și nimic nu-i putea mîngîia de pierderea suferită.

orothea plînse amarnic cînd văzu că și de data asta i se năruise nădejdea de a se înapoia acasă, în Kansas. Dar cînd își făcu mai bine socoteala, fu bucuroasă că nu se urcase în balon. Îi pă-

rea însă rău de pierderea lui Oz și de asemenea le părea rău și tovarășilor ei.

Omul de Tinichea se apropie și zise:

—Îți mărturisesc că m-aș simți nerecunoscător dacă n-aș jeli pe omul care mi-a dat o inimă atît de duioasă. Aș vrea să plîng și eu că a plecat Oz, dar tu ai vrea să fii bună să-mi ștergi lacrimile, ca să nu ruginesc.

—Cu plăcere, răspunse Dorothea. Și aduse numaidecît un prosop. Omul de Tinichea plînse cîteva minute și fata-i șterse, cu băgare de seamă, lacrimile cu ștergarul. Cînd isprăvi de

plîns, Omul de Tinichea îi mulțumi și apoi își unse încheieturile cu ulei din bidonul prețios, împodobit cu nestemate.

Sperie Ciori era acum mai marele Orașului Smaragdelor. Și, cu toate că nu era vrăjitor, poporul era mîndru de cîrmuitor. «Pentru că, spunea mulțimea, nu există alt oraș în lume care să fie cîrmuit de un împăiat».

A doua zi dimineată, după ce balonul se ridicase cu Oz, cei patru călători se întîlniră în sala tronului. Sperie Ciori ședea în tronul cel mare și ceilalți stăteau, respectuoși, în fața lui.

—Nu sîntem atît de nefericiți, spuse noul cîrmuitor, pentru că acest palat al Smaragdelor ne aparține și putem face ce ne place. Cînd mi-aduc aminte, că pînă nu de mult am stat co-coțat într-o prăjină, pe cîmpul unui fermier și acum sînt conducătorul acestui frumos oraș, sînt foarte mulțumit cu soarta mea.

—Și eu, spuse Omul de Tinichea, sînt încîntat de noua mea inimă și, zău că ăsta a fost singurul lucru pe care mi l-am dorit.

—Dinspre partea mea, sînt mulțumit să știu că sînt la fel de curajos ca orice altă fiară care trăiește, dacă nu și mai curajos, spuse Leul, cu modestie.

—Numai dacă Dorothea ar fi mulțumită să locuiască aici, în Orașul Smaragdelor, am putea fi toți laolaltă fericiți, adăugă Sperie Ciori.

—Dar eu nu vreau să locuiesc aici! strigă Dorothea. Vreau să mă înapoiez în Kansas și să stau acolo cu mătușa mea.

—Bine, atunci ce putem face? întrebă Omul de tinichea.

Sperie Ciori luă hotărîrea să gîndească, și se gîndi atît de vîrtos, încît cuiele și acele începură să-i iasă și mai mult afară din cap. În cele din urmă spuse:

—De ce nu chemi maimuțele înaripate să le ceri să te treacă peste pustiu?

—Nu m-am gîndit pînă acum la una ca asta, e tocmai ceea ce trebuie să fac. Mă duc să iau boneta de aur.

Cînd o aduse în sala tronului, rosti cuvintele știute și numaidecît ceata maimuțelor înaripate intră pe fereastra deschisă și se opri în fața ei.

—Asta e a doua oară cînd ne chemi, spuse căpetenia maimuțelor, plecîndu-se în fața fetei. Ce dorință ai?

—Doresc să zbori cu mine în Kansas, o rugă Dorothea.

Căpetenia maimuțelor clătină capul.

—Asta nu putem face, spuse ea. Aparținem numai de acest ținut și nu-l putem părăsi. Pînă acum n-au existat încă în Kansas maimuțe înaripate, și socot că nici nu or să existe vreodată. Te vom sluji bucuroși după putințele noastre, dar nu putem străbate pustiul. Rămas bun!

Făcînd din nou o plecăciune, căpetenia maimuțelor își întinse aripile și zbură prin fereastră, urmată de toată droaia.

Dorothea era gata să înceapă a plînge de deznădejde.

—Am risipit fără nici un folos puterea bonetei de aur, se vaită ea, căci maimuțele înaripate nu-mi pot ajuta.

—Asta este prea de tot, făcu inimosul Om de Tinichea.

Sperie Ciori se gîndea iar și capul lui se umflă atît de îngrozitor încît Dorothea se temea că va plesni.

—Să-l chem pe ostașul cu favoriți verzi și să-i cerem și lui sfatul, își dădu cu părerea Sperie Ciori.

Ostașul fu chemat și intră cu sfială în sala tronului pentru că pe vremea cît a domnit Oz, lui nu i se permisesese să treacă mai departe de ușă.

—Această fetiță, spuse Sperie Ciori către ostaș, vrea să străbată pustiul. Cum poate ca să facă asta?

—Asta nu pot să spun, răspunse ostașul, fiindcă nimeni n-a străbătut încă pustiul, afară de Oz.

—Nu există nimeni care ar putea să mă ajute? întrebă Dorothea.

—Poate că Glinda, îi răspunse ostașul.

—Cine e Glinda? se informă Sperie Ciori.

—Vrăjitoarea de la Miazăzi. Ea e mai puternică din toate vrăjitoarele și domnește peste Quadlingi.

Afară de aceasta, castelul ei se află la marginea pustiului, așa că ea știe cum poate să-l străbată.

—Glinda este o vrăjitoare bună, nu-i așa? întrebă copila.

—Quadlingii spun că este bună, zise ostașul. Am auzit că Glinda este o femeie frumoasă care știe cum să se păstreze

mereu tînăra, în ciuda multilor ani pe care i-a trăit.

— Cum pot să ajung la castelul Glindei? întrebă Dorothea.

— Mergi drept spre Miazăzi, răspunse ostaşul, dar se spune că drumul e plin de primejdii pentru călători. În păduri trăiesc fiare sălbatice şi un neam de oameni ciudaţi, care nu îngăduie străinilor să treacă prin ţara lor. Iată pricina pentru care niciodată un Quadling nu a venit în Oraşul Smaragdelor.

Cînd ostaşul îi părăsi, Sperie Ciori spuse:

— Pare-se că, în ciuda primejdiilor, cel mai bun lucru pe care îl are de făcut Dorothea, e să plece spre ţara de la miazăzi şi să o roage pe Glinda s-o ajute, pentru că — şi asta e fără îndoială — dacă Dorothea rămîne locului, nu va ajunge niciodată în Kansas.

— După cum se vede, te-ai gîndit iar, spuse Omul de Tinichea.

— Asta am şi făcut!

— O însoţesc pe Dorothea, grăi Leul, pentru că sînt obosit de oraşul vostru, şi am chef de păduri şi de libertate. Sînt cu adevărat o fiară sălbatică. În plus, Dorothea va avea nevoie de cineva care s-o ocrotească în călătoria ei.

— Asta e adevărat, fu de părere Omul de Tinichea. Toporul meu ar putea s-o slujească, aşa că şi eu aş vrea s-o însoţesc în drumul către ţara de la miazăzi.

— Cînd o pornim? întrebă Sperie Ciori.

— Vii şi tu? întrebare cu toţii, miraţi.

— Fireşte. dacă n-ar fi fost Dorothea n-aş fi avut niciodată creier. Prietena noastră m-a dat jos de pe prăjină şi m-a adus în Oraşul Smaragdelor. Deci eu îi datoresc norocul meu şi nu o voi părăsi pînă ce nu va ajunge la ea acasă, în Kansas.

— Vă mulţumesc, spuse Dorothea, plină de recunoştinţă. Sînteţi toţi foarte buni cu mine. Aş dori s-o pornim cît mai curînd.

— Vom pleca mîine dimineaţă, răspunse Sperie Ciori. Şi acum să ne pregătim de drum, pentru că va fi o călătorie lungă.

n dimineața următoare, Dorothea o sărută pe fata verde și frumoasă, apoi dădu mîna cu ostașul cu favoriți verzi, care îi întovărăși pînă la poarta orașului. Cînd paznicul porților îi văzu din nou, fu mirat că sînt în stare să părăsească un oraș

atît de frumos, spre a porni în întîmpinarea unor noi necazuri. Dar le descuie și de astă dată ochelarii lor, pe care îi puse în cutia verde și le ură drum bun.

—Dumneavoastră sînteți acum cîrmuitorul nostru! spuse către Sperie Ciori, așa că trebuie să vă înapoiați cît mai repede cu putință.

—Firește așa am să fac, dacă voi fi în stare, răspunse Sperie Ciori, dar trebuie mai întîi să-i ajut Dorotheii să ajungă acasă.

Cînd Dorothea își luă rămas bun de la paznicul cel cumse-

cade îi spuse:

— Voi, toți, din orașul ăsta minunat, v-ați purtat frumos și ați fost bun cu mine. Nu pot să-ți spun ce recunoscătoare îți sînt.

— O, nu încerca, draga mea, răspunse acesta. Am fi dorit să te păstrăm aici, dar dacă tu vrei să pleci, spre a te înapoia în Kansas, ți-o uez din toată inima și sînt încredințat că vei găsi drumul.

Apoi deschise poarta zidului din afară, trecură tuspătru și apoi purceseră la drum.

Soarele strălucea cînd prietenii noștri își întoarseră fața spre țara de Miazăzi. Erau toți veseli, rîdeau și pălăvrăgeau împreună. Dorothea era din nou plină de nădejdea că va ajunge acasă. Iar Sperie Ciori și Omul de Tinichea erau bucuroși că îi pot fi de folos. În ce privește pe Leu, acesta adulmeca aerul proaspăt cu nesaț și-și mișca coada într-o parte și într-alta de bucurie că se afla din nou în cîmp, în timp ce Toto alerga în jurul lor, gonind după molii și fluturi și lătra voios tot timpul.

— Viața de oraș nu mi se pare potrivită de loc și nu-mi priește, grăi Leul, în timp ce mergeau cu pasul sprinten. Am slăbit mult în timpul cît am locuit acolo și acum sînt nerăbdător să arăt și celorlalte fiare cît de curajos m-am făcut.

În clipa asta grupul se întoarse să mai arunce o ultimă privire spre Orașul Smaragdelor. Tot ce putură vedea era o mulțime de turnuri și clopotnițe, în dosul zidurilor verzi, și deasupra tuturor străluceau vîrfurile și cupola palatului lui Oz.

— La urma urmei, Oz nici nu era vrăjitor atît de prost, spuse Omul de Tinichea, simțind cum îi sună inima în piept.

— S-a priceput cum să-mi dea creier și încă de cel bun, spuse Sperie Ciori.

— Dacă Oz ar fi luat și el o porție din același curaj, din care mi-a dat mie, adăugă Leul, ar fi fost un bărbat viteaz.

Dorothea nu spuse nimic. Oz nu-și ținuse făgăduiala față de ea, dar făcuse tot ce a putut pentru ea, așa că îl iertă. Era un om bun, chiar dacă nu era un bun vrăjitor.

Prima zi a drumului îi purtă prin cîmpuri verzi cu flori pline de strălucire, ce se întindeau pretutindeni, împrejurul

Oraşului Smaragdelor. Dormiră noaptea asta în iarbă, fără alt acoperământ decît pologul stelelor, şi se odihniră foarte bine.

În zori, îşi continuară călătoria pînă ce ajunseră într-o pădure deasă. Nu era drum bătătorit ca s-o poţi ocoli, deoarece codrul părea că se întinde şi la dreapta şi la stînga, atît cît puteai cuprinde cu privirea şi afară de asta nu cutezau să schimbe direcţia de teamă să nu se rătăcească. Astfel încît căutară poteci pe unde era mai uşor să străbată prin pădure.

Sperie Ciori, care mergea înaintea lor, descoperi, în sfîrşit, un copac mare, cu crengi atît de mari încît închipuiau un adăpost pentru toţi. O luă înainte spre copac, dar tocmai cînd ajunse sub primele crăci, acestea se îndoiră şi-l încolăciră şi în clipa următoare fu ridicat de pe pămînt şi zbură valvîrtej, înapoi, la tovarăşii săi.

Lovitura nu-l duru, dar îl uimi şi cînd Dorothea îl ridică de pe jos privi în jur buimăcit.

—Iată un alt loc printre pomi, strigă Leul.

—Lăsaţi-mă întîi pe mine să încerc, spuse Sperie Ciori, pentru că pe mine n-o să mă doară dacă voi fi aruncat în aer.

În timp ce vorbea, o luă spre alt copac, dar crăcile acestuia îl apucară imediat şi-l aruncară înapoi.

—Asta e foarte ciudat! exclamă Dorothea. Ce ne facem? Se pare că pomii şi-au pus în gînd să nu ne lase să trecem.

—Ia să încerc eu, spuse Omul de Tinichea, ridicînd toporul şi punîndu-l pe umăr. O luă spre primul pom, cel care îl zgîlţise pe Sperie Ciori. Cînd o cracă mare se apucă să-l apuce, Omul de Tinichea o lovi cu atîta mînie încît o spintecă în două.

Copacul începu să-şi scuture crengile de parcă suferea şi Omul de Tinichea trecu neatins sub pom.

—Haideţi, strigă spre ceilalţi, grăbiţi-vă. O luară înainte şi ajunseră sub pom fără nici o supărare, afară de Toto care fu prins de o cracă mică şi aşa de tare încît începu să urle. Dar Omul de Tinichea tăie cu toporul craca şi-l scăpă pe Toto.

Ceilalţi copaci ai pădurii nu se împotriviră la trecerea lor aşa că îşi spuseră că numai primul şir al copacilor putea să-şi îndoaie crăcile şi, că pesemne, aceştia alcătuiau un fel de paz-

nici ai pădurii și aveau puterea minunată de a împiedica străinii s-o străbată.

Cei patru călători trecură cu ușurință printre copaci, pînă ce ajunseră la capătul pădurii. Aici, spre mirarea lor, se găsiră în fața unui zid înalt, ce părea făcut din porțelan alb. Era nedat ca o farfurie și mai înalt decît capetele lor.

— Ce ne facem acum? întrebă Dorothea.

— Voi întocmi o scară, spuse Omul de Tinichea, pentru că, de bună seamă, trebuie să ne urcăm pe zid și să-l sărim pentru a ajunge dincolo.

n timp ce Omul de Tinichea
întocmea scara din lemne pe
care le găsisese în pădure, Do-
rothea se culcă și dormi
pentru că era obosită de
plimbarea lungă ce o făcuse.
Leul se încovrigă și el ca să

doarmă, iar Toto se încolăci lângă prietenul său.

Sperie Ciori privea la Omul de Tinichea în timp ce acesta
lucra și spuse:

. — Tu poți înțelege de ce se află zidul ăsta aici și din ce
anume-i făcut?

— Odihnește-ți creierii și nici nu te necăji din pricina zidu-
lui, grăi Omul de Tinichea; cînd ne vom cățara sus o să vedem
ce se află de cealaltă parte a lui.

După cîtva timp scara fu gata. Părea cam grosolană, dar
Omul de Tinichea era încredințat că fiind destul de trainică, îi

va ține pe toți. Sperie Ciori deșteptă pe Dorothea, pe Leu și pe Toto și îi informă că scara e gata. Sperie Ciori fu primul care se urcă pe scară, dar era atît de neîndemînic încît Dorothea se grăbi să-l urmeze ca să-l ferească să nu cadă. Cînd Sperie Ciori ajunse cu capul peste partea de sus a zidului, strigă:

— Aoleu!

— Ia-o înainte, îl îndemnă Dorothea.

Sperie Ciori mai sui o treaptă și se așează pe creasta zidului. Dorothea se ridică și ea să privească peste zid și strigă:

— Aoleu! întocmai cum strigase Sperie Ciori.

Apoi se urcă și Toto pe scară și începu să latre, dar Dorothea îl făcu să tacă.

Acum era rîndul Leului să urce scara și după acesta, la sfîrșit, veni la rînd Omul de tinichea, iar amîndoi strigară la rîndul lor «aoleu!» de cum priviră peste zid. Se așezară cu toții în șir pe streășina zidului, și uitîndu-se în jos, li se înfățișă o priveliște ciudată.

În fața lor se afla o întindere mare ca o pardoseală netedă, strălucitoare și albă. Pe această întindere netedă erau împrăștiat multe case făcute pe de-a-ntregul din porțelan și pictate în culorile cele mai vii. Casele erau foarte mici, cea mai mare din căsuțe nu ajungea decît pînă la mijlocul Dorotheii. Se mai găseau acolo și mici șoproane împrejmuite cu uluci de porțelan și vaci, oi, cai, porci și pui, toate întocmite din porțelan și stăteau în grupuri.

Dar cei mai ciudați erau oamenii care trăiau în țara asta ciudată. Găseai aici mulgătoare și păstorițe cu pieptărașe colorate vioi și cu rochiile smălțate cu picățele aurii, prințese cu veșminte strălucitoare de argint, aur și purpură, ciobani ce purtau pantaloni scurți, vărğați cu roz, galbeni și albaștri și cu pantofi împodobiți cu cătărămi de aur, crăișori cu coroane pline de nestemate pe capetele lor, purtînd pelerină de hermină și pieptare de satin. Mai erau acolo măscărici caraghioși, în rochii largi, încrețite, cu pete roșii pe obraji și în cap cu pălării înalte, țuguiate. Și încă și mai ciudat era că toți oamenii aceștia erau întocmiți din porțelan, pînă și hainele lor erau

atît de mici încît cel mai înalt dintre oameni nu ajungea nici pînă la genunchii Dorotheii.

Nimeni din mulțimea asta nu văzu pe călătorii noștri afară de un mic cățeluș de porțelan, cu un cap mare, care se apropie de zid și îi lătra cu o voce subțirică, iar după aceea o luă la fugă.

— Cum să ne coborîm? întrebă Dorothea.

Cum scara era prea grea ca s-o așeze de partea cealaltă a zidului, Sperie Ciori se aruncă jos și ceilalți săriră pe el ca să nu-și lovească picioarele de pardoseala de porțelan. Bineînțeles că își dădură silința să nu pice pe capul lui, ca să nu le între cuiele în picioare. Cînd se aflară toți jos, ridicară pe Sperie Ciori, al cărui trup era cu totul amorțit, și bătură ușor paiele, ca să se așeze la loc.

— Trebuie să străbatem locul acesta ciudat, cu chibzuială, ca să ajungem de cealaltă parte, pentru că ar fi o greșeală de neiertat s-o apucăm pe alt drum decît acela spre miazăzi.

Începură să străbată țara oamenilor de porțelan și prima ființă pe care o întîlniră fu o mulgătoare de porțelan și o vacă de porțelan. Cum cei patru înaintau, vaca dădu o lovitură cu piciorul și răsturnă scăunelul, găleata și pe mulgătoare. Toți căzură cu o gălăgie mare pe pardoseala de porțelan.

Dorothea fu mîhnită văzînd că vaca și-a rupt piciorul stîng, că găleata e spartă în bucăți, iar biata mulgătoare avea o plesnitură la cotul stîng.

— Iată! strigă mulgătoarea mînioasă, uitați-vă ce ați făcut. Vaca mea și-a rupt piciorul și trebuie să mă duc cu ea la meșter, ca să-l lipească cu clei. Cine dracu v-a pus să treceți pe aici și să-mi speriați vaca?

— Îmi pare foarte rău, răspunse Dorothea, te rog să ne ierți.

Dar frumoasa mulgătoare era prea supărată ca să răspundă ceva. Ridică piciorul spart, îmbufnată, și mîină vaca. Bietul animal șchiopăta. La plecare, mulgătoarea mai aruncă peste umăr niște priviri pline de muștrare acestor străini neîndemînatici.

Dorothea era foarte necăjită de această întîmplare.

— Trebuie să umblăm cu luare-aminte prin locurile astea, spuse inimosul Om de Tinichea, de nu, vom face stricăciuni

acestor oameni mici și plăcuți.

Ceva mai încolo Dorothea întâlnește o prințesă tânără, îmbrăcată nespuse de frumos. La vederea străinilor se oprește locului, apoi o ia la fugă.

Dorothea, dorind s-o vadă mai bine, alergă după ea, dar fata de porțelan strigă:

— Nu mă fugăre! Nu mă fugăre!

Avea o voce mică și atât de speriată încât Dorothea se oprește și o întreabă:

— De ce să nu te fugăresc?

— Pentru că, răspunse domnița, rămânând un pic locului, la o oarecare depărtare, dacă fug, aș putea să cad și să mă sparg.

— Dar nu poți fi dreasă? întreabă fata.

— Ba da; o, ba da, dar nu mai ești atât de drăguță după ce ai fost lipită, răspunse prințesa.

— Cred și eu că nu, încuviințează Dorothea.

— Iată, aici se află mister Jocker, unul din măscăricii noștri, care tot timpul încearcă să stea în cap. S-a spart de atâtea ori încât e lipit în vreo sută de locuri și nu mai pare de loc atrăgător. Iată-l că vine și o să-l vezi și tu.

Într-adevăr, un măscărici mic și simpatic le venea în întâmpinare și Dorothea putu observa că, în ciuda veșmîntului lui frumos, roșu, galben și verde, era plin de crăpături, semn că a fost dres în multe locuri.

Măscăriciul bagă mâinile în buzunar și după ce își umflă obraji, dădu din cap și apoi recită cu neobrăzare:

*Frumoasa mea domniță,
de ce te zgîiești
la bietul Jocker, fetiță!
Nu vezi că ești
o păpușă-ncremenită,
dulce și înțepenită,
picată acum din rai,
parcă ai înghițit un vâtrai!?*

— Stai locului, domnule, spuse prințesa, nu vezi că ăștia sînt

străini și trebuie să fii cuviincios cu ei.

—Bine, dacă e vorba pe așa, să presupunem că asta e cuviință, spuse măscăriciul și se așază de îndată în cap.

—Nu vă supărați pe mister Jocker, spuse prințesa, Dorotheii. Capul lui e tare crăpat și asta l-a cam smintit.

—N-am nimic împotriva lui, spuse Dorothea. Dar tu ești așa de frumoasă, încît sînt încredințată că aș putea să te iubesc foarte mult. Nu vrei să mă lași să te iau cu mine în Kansas și să te așez pe prichiciul sobei, la mătușa Em? Aș putea să te iau cu mine în coș.

—Asta m-ar nenoroci, răspunse domnița de porțelan. Vezi dumneata, aici în țara noastră, trăim liniștiți, putem vorbi și ne putem mișca cum ne place nouă, dar dacă unul din noi este luat din aceste locuri, încheieturile i se întepenesc și altceva nu mai poate să facă decît să stea drept și să fie plăcut. Bineînțeles că numai asta se așteaptă de la noi cînd sîntem așezați pe prichiciuri de sobe, în cabinete de doctori sau avocați și pe mesele salonului, dar pentru noi viața e mult mai plăcută în țara noastră.

—Pentru nimica în lume n-aș vrea să te nănorocesc, zise Dorothea, așa că îți spun rămas bun.

—Rămas bun, spuse prințesa.

Umblară cu luare-aminte prin Țara de Porțelan. Micile animale și oamenii fugeau din calea lor, temîndu-se că străinii i-ar putea lovi și sfărîma. După un ceas de mers, ajunseră în cealaltă parte a țării, la un nou zid de porțelan.

Nu era atît de înalt ca primul și izbutiră să-l treacă, urcîndu-se unul după altul pe spatele Leului.

Apoi Leul își adună picioarele sub el și sări zidul. Dar în săritură, răsturnă cu coada lui o bisericuță de porțelan și o sfărîmă în bucăți.

—Asta e prea de tot! spuse Dorothea, dar zău că sîntem fericiți că n-am adus mai multă pagubă acestui mic popor decît ruperea piciorului vacii și sfărîmarea bisericii. Sînt atît de gingași!

—Adevărat că sînt, spuse Sperie Ciori, dar sînt foarte mulțumit că eu sînt făcut din paie și nu pot fi așa de ușor stricat.

upă ce trecură zidul de porțelan se găsiră într-un ținut neprietenos, plin de mlaștini, acoperit cu iarbă multă și înaltă. Mersul era anevoios, pentru că picau adesea în gropile pline de noroi, ce

nu se vedeau, dat fiind că le ascundea iarba deasă. Oricum, căutînd cu luare-aminte drumul, ajunseră cu bine pe pămînt uscat. Dar aici, regiunea părea mai sălbatică decît oriunde. Și după un drum lung și obositor prin mărăcinișuri, intrară într-o altă pădure, unde copacii erau mai înalți și mai bătrîni decît văzuseră vreodată.

— Pădurea e fermecătoare, grăi Leul, privind împrejurul lui cu plăcere. N-am văzut niciodată un loc mai frumos.

— Îmi pare cam întunecos, spuse Sperie Ciori.

— Nicidecum, răspunse Leul, mi-ar plăcea să locuiesc aici

toată viața. Ia uită-te ce moi se simt frunzele uscate sub călcătura piciorului meu și ce verde este mușchiul ce se urcă pe copacii ăștia bătrâni. De bună seamă că orice fiară și-ar dori un sălaș atît de plăcut.

— Poate că se află acum fiare sălbatice prin pădure, zise Dorothea.

— Cred că sînt, răspunse Leul, dar nu văd nici una pe aici.

Merseră prin pădure pînă ce se făcu prea întuneric ca să mai poată înainta. Dorothea, Toto și Leul se așezară jos, să doarmă, în timp ce Omul de Tinichea și Sperie Ciori îi vegheau ca de obicei.

Cînd se iviră zorile, o porniră iar la drum. Nu ajunseră departe, cînd auziră un hîrîit slab, ca un mîrîit al mai multor fiare. Toto scheună încetișor, dar ceilalți nu erau speriați și își urmară drumul pe poteca bătătorită, pînă ajunseră la un luminiș unde erau adunate sute de fiare de toate soiurile. Se aflau aici tigri, elefanți, urși, lupi, vulpi și alte multe soiuri de jivine. În prima clipă Dorothea se înspăimîntă, dar Leul o lămură că animalele țineau o adunare și, după mîrîitul lor, își dădea seama că aveau o mare supărare. De cum vorbi, mai multe lighioane îl văzură și îndată toată adunarea tăcu, de parcă Leul avea o putere nemaipomenită asupra lor. Cel mai mare dintre tigri veni spre Leu, făcu o plecăciune, și rosti:

— Fii binevenit, o, rege al animalelor! Ai sosit la timpul potrivit ca să lupți împotriva dușmanului nostru comun și să aduci din nou pacea tuturor animalelor acestei păduri.

— Care e supărarea voastră? întrebă Leul, liniștit.

— Sîntem cu toții amenințați, răspunse tigrul, de un vrăjmaș fioros, care a sosit acum, în ultimul timp, în pădurea asta. E un monstru înspăimîntător. Ca un păianjen mare, cu un trup gros de elefant și cu picioare lungi cît un trunchi de copac. Monstrul are opt picioare, din acelea lungi, și cînd se strecoară prin pădure, apucă un animal cu un picior și aducîndu-l la gură îl înghite așa cum ar înghiți un paianjen o muscă. Nici unul dintre noi nu e sigur de viața lui atît timp cît trăiește pe aici acest monstru. De aceea ne-am adunat aici, să hotărîm cum să ne apărăm viața, cînd te-am văzut pe tine venind

încoace...

Leul gîndi o clipă.

— Mai sînt și alți lei prin pădure? întrebă el.

— Nu. Au fost, dar monstrul i-a mîncat pe toți. Și afară de asta nici nu erau așa de mari și așa de viteji ca tine.

— Dacă răpun pe vrăjmașul vostru, vreți să vă supuneți mie și să mă ascultați ca pe regele pădurii? întrebă Leul.

— O vom face bucuros, răspunse tigrul și toate celelalte fiare urlară cu un răget puternic, care voia să însemne: «O vrem!»

— Unde se află păianjenul cel mare? întrebă Leul.

— Colo, printre stejari, spuse tigrul, arătînd cu laba dinainte.

— Ai grijă de prietenii mei, spuse Leul și o porni îndată să se ia la luptă cu monstrul.

Își luă rămas bun de la prieteni și plecă, mîndru, spre bătaia cu dușmanul.

Marele paianjen zăcea, adormit, cînd îl găsi Leul. Avea o înfățișare atît de urîță, încît vrăjmașul lui întoarse capul, cu silă. Picioarele erau întocmai așa de lungi cum spusese tigrul și trupul îi era acoperit de un păr negru. Avea o gură mare, cu un șir de dinți ascuțiți, dar capul îi era legat de trup printr-un gît atît de subțire, ca mijlocul unei viespi. Gîtul ăsta îl făcu pe Leu să-și dea seama că era mijlocul cel mai bun de a-l ataca. Și pentru că știa că era ușor să-l atace în timp ce dormea, făcu un salt mare și sări tocmai pe spatele monstrului apoi, cu o singură lovitură, a labei sale grele, înarmată cu gheare ascuțite, despărți capul păianjenului de trup. Sărind jos, așteptă pînă ce picioarele lungi nu se mai zbătură, ca să se încredințeze că e mort de-a binelea. Leul se înapoie în luminiș, unde îl așteptau fiarele pădurii și rosti mîndru:

— De aici înainte nu mai aveți de ce să vă temeți de dușmanul vostru.

Atunci fiarele se aplecară în fața Leului ca în fața regelui lor și Leul le făgădui că se va înapoia și va domni peste toți de îndată ce Dorothea va porni, sănătoasă, în drumul ei spre Kansas.

ei patru drumeți trecură cu bine restul pădurii și când ieșiră din întunecimea frunzișului, zăriră în fața lor un munte rîpos, acoperit de sus pînă jos cu stînci.

— O să fie urcuș cam anevoios, spuse Sperie Ciori,

dar cu toate astea trebuie să trecem muntele.

Așa că o luară înainte și ceilalți îl urmară. Ajunseră la prima stîncă și deodată auziră o voce aspră ce striga:

— Luați-o înapoi!

— Cine ești? întrebă Sperie Ciori.

Peste stîncă se ivi un cap și același glas spuse:

— Dealurile astea ne aparțin nouă și nu îngăduim nimănui să treacă peste coline.

— Dar noi trebuie să trecem, spuse Sperie Ciori. Sîntem în

drum spre țara Quadlingilor.

—Însă nu veți trece! răspunse vocea, și din spatele stîncii păși bărbatul cel mai ciudat din cîți văzuseră călătorii noștri pînă acum.

Era mic de statură, dar avea capul mare și greoi, sprijinit pe un gît gros și plin de zbîrcituri. Dar n-avea brațe de loc și Sperie Ciori, văzînd asta, nu se mai temu că ființa asta nevolnică îl va împiedica să urce muntele, așa că spuse:

—Îmi pare rău că nu pot face precum dorești, dar fie că îți place sau nu, noi trebuie să trecem peste muntele tău. Și o porni cu îndrăzneală, înainte.

Însă capul bărbatului se repezi înainte cu iuțeala fulgerului, gîtul lui se întinse pînă ce partea ȕuguiată a capului său îl lovi pe Sperie Ciori și îl făcu să se rostogolească la poalele muntelui. La fel de repede pe cît ȕîșnise, capul se întoarse la locul său și bărbatul rîse cu cruzime, spunînd:

—Nu-i așa de ușor cum îți închipui!

Din celelalte stînci se ridică un cor de rîsete furtunoase și Dorothea văzu sute de capete ciocane, fără brațe, ieșind cîte unul din spatele fiecărei stînci.

Leul se mînie grozav de rîsetul iscat de pățania lui Sperie Ciori și scoțînd un răget cumplit, care răsună ca un trăsnet, se azvîrli înainte, pe munte.

Din nou ȕîșni un cap și Leul cel mare se rostogoli, ca un tăvălug, pe munte în jos, de parcă ar fi fost lovit de un obuz.

Dorothea coborî dealul ca să-l ridice pe Sperie Ciori. Leul se ridică singur, veni spre ea, cu trupul plin de vînătăi dure-roase, și zise:

—N-are nici un rost să luptăm cu niște oameni cu capete împușcătoare. Nimeni nu li se poate împotrivi.

—Atunci ce e de făcut? întrebă ea.

—Cheamă pe maimuțele înaripate, o sfătui Tăietorul de lemne. Mai ai dreptul să le poruncești o dată.

—Foarte bine, răspunse fata, și punîndu-și boneta de aur pe cap, rosti cuvintele pline de putere. Maimuțele se grăbiră ca totdeauna să vie cît ai clipi din ochi.

—Care-i porunca? întrebă căpetenia maimuțelor, făcînd o

plecăciune.

— Duceți-ne peste munți, în țara Quadlingilor.

— Se face! zise căpetenia și maimuțele înaripate apucară pe cei patru călători și pe Toto în brațele lor și porniră în zbor. Când trecură peste munți, capetele-ciocan urlară de necaz și-și repeziră în aer creștetele dar nu putură ajunge maimuțele înaripate care duceau pe Dorothea și pe tovarășii ei peste munți ca să-i lase în țara frumoasă a Quadlingilor.

— Asta a fost ultima dată când m-ai putut chema, spuse căpetenia maimuțelor, așa că îți zic noroc bun și rămas bun!

— Adio! și vă mulțumesc foarte mult, răspunse fata. Iar maimuțele se ridicară în aer și, cât ai clipi din ochi, nu se mai văzură.

Țara Quadlingilor părea bogată și frumoasă. Cîmpiile cu grîne coapte se întindeau una după alta cît vedeai cu ochii și printre ele șerpuiau poteci frumos pietruite și pîrîiașe săltărețe, deasupra cărora se arcuiau punți trainice. Ulucile, casele, punțile, toate erau vopsite într-o culoare roșu-aprins, la fel cum fuseseră vopsite în culoarea albastră în țara altinezilor și galbene în țara winkiezilor. Quadlingii înșiși erau niște oameni scurți și grași, cu o înfățișare de bărbați rotunjori, cumsecade. Erau toți îmbrăcați în roșu, ceea ce arăta foarte frumos lîngă iarba lor verde și grîul galben.

Maimuțele îi lăsară jos în apropierea unei ferme și călătorii noștri bătură la ușa fermierului. Nevasta fermierului le deschise și când Dorothea îi ceru ceva de mîncare, femeia le dădu un prînz îmbelșugat compus din trei feluri de prăjituri și patru feluri de bucate, iar lui Toto o strachină plină cu lapte.

— Cît de departe se află de aici Castelul Glindei?

— Nu e un drum lung, răspunse nevasta fermierului. Luați-o spre Miazăzi și veți ajunge curînd acolo.

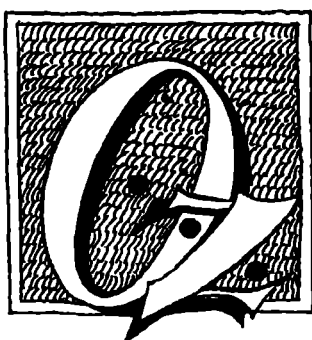
Mulțumind bunei femei, o porniră tuspătru, cu puterile îmbospătate. Trecură pe lîngă cîmpuri, trecură peste punți, pînă văzură în fața lor un castel frumos. În fața porții se aflau trei fete tinere, îmbrăcate în uniformă militară bărbătească, roșie, împodobită cu galoane de aur. Când Dorothea se apropie, una din ele spuse:

— De ce ai venit în țara de la Miazăzi?

— S-o văd pe vrăjitoarea bună, care domnește aici. Vrei să mă duci la ea?

— Spune-mi mai întâi numele tău și o voi întreba pe Glinda dacă vrea să te primească.

Spuseră cine sînt, și fata-ostaș intră în castel. După cîteva clipe se înapoie ca să le spună că Dorothea și cei ce o însoțeau erau poftiți să intre numaidecît.

23 GLINDA ÎNDEPLINEȘTE DORINȚA DOROTHEII

nainte de a intra la Glinda, fură poștiți într-o odaie a castelului, unde Dorothea își spală fața și-și pieptănă părul iar Leul își scutură praful din coamă, Sperie Ciori își potrive singur paiele, iar Omul de Tinichea

își lustrui tinicheua și își unse cu ulei încheieturile.

Cînd fură gata, urmară pe fata-ostaș. Aceasta îi călăuzi pînă la o încăpere mare, unde vrăjitoarea Glinda ședea pe un tron de rubine.

Vrăjitoarea era și frumoasă, și tînără. Părul roșcat îi cădea în bucle lungi pe umerii zvelți. Rochia îi era albă și ochii albaștri. Privi cu drăgălășenie la fetiță.

— Ce pot să fac pentru tine, copila mea?

Dorothea istorisi vrăjitoarei toate pățaniile ei: cum a fost

dusă de ciclon în țara lui Oz, cum și-a găsit tovarășii de drum și ce aventuri uimitoare au trăit împreună.

—Dorința mea cea mai mare e acum, adăugă fata, să mă înapoiez în Kansas, pentru că mătușa Em va crede, negreșit, că mi s-a întâmplat ceva rău de tot și va începe să poarte doliu, iar unchiul Henry n-are cu ce să-i cumpere rochie neagră decît dacă recolta de anul ăsta va fi mai bună decît cea de anul trecut.

Glinda se aplecă să sărute fața ridicată a fetei.

—Binecuvîntată să fie, draga ta inimioară, spuse Glinda. Sînt încredințată că îți pot spune cum te poți înapoia în Kansas. Apoi adăugă: Dar pentru asta trebuie să-mi dai boneta de aur.

—Cu plăcere, rosti Dorothea, nici nu o mai pot folosi. Dumneata însă poți să le mai poruncești de trei ori maimuțelor înaripate.

—Și cred că le voi folosi întocmai de trei ori, răspunse Glinda, zîmbind.

Dorothea îi dădu boneta de aur și Glinda întrebă pe Sperie Ciori:

—Ce ai de gînd să faci după ce ne părăsește Dorothea?

—M-aș întoarce în Orașul Smaragdelor, pentru că Oz m-a făcut cîrmuitorul lui și poporul mă iubește. Singurul lucru care mă neliniștește e cum să trec peste muntele capetelor-ciocane.

—Prin boneta de aur voi porunci maimuțelor înaripate să vie, să te ducă pînă la porțile Orașului Smaragdelor, pentru că ar fi o rușine să văduvim poporul de un cîrmuitor atît de minunat.

—Sînt într-adevăr minunat?

—Ești un cîrmuitor rar, răspunse Glinda și, întorcîndu-se spre Omul de Tinichea; îl întrebă: «Dar tu ce ai de gînd să faci cînd Dorothea va părăsi țara asta?»

Acesta se rezemă în topor, chibzui o clipă și răspunse:

—Winkiezii au fost foarte buni cu mine și... au dorit să le fiu cîrmuitor după moartea vrăjitoarei cele rele. Și eu îi iubesc pe winkiezi și dacă aș putea să ajung din nou în țara de la Apus, nu mi-ar plăce nimic mai mult decît să cîrmuiesc de-a pururi țara lor.

— A doua mea poruncă către maimuțele înaripate, va fi să te ducă, teafăr, în țara winkieților. Creierii tăi nu par atît de mari la vedere ca ai lui Sperie Ciori, dar tu strălucești într-adevăr mai mult ca Sperietoarea — și sînt încredințată că vei cîrmui bine și cu înțelepciune pe winkiezi.

— După ce Dorothea o să plece acasă, tu ce ai de gînd să faci? întrebă ea pe Leu.

— Peste muntele capetelor-ciocane se află o pădure mare și bătrînă. Fiarele care viețuiesc acolo m-au ales mai marele lor, numai de aș putea ajunge acolo, și atunci mi-aș petrece restul zilelor fericit.

— Cea de-a treia poruncă a mea către maimuțele înaripate, va fi ca să te ducă, Leule, în pădurea pe care o dorești. După ce voi folosi pentru a treia oară puterile acestei bonete de aur, o voi înmîna căpeteniei maimuțelor și astfel îi voi elibera.

Omul de Tinichea, Sperie Ciori și Leul mulțumiră bunei vrăjitoare pentru bunătatea ei, iar Dorothea spuse deodată:

— Ești, într-adevăr, la fel de bună pe cît ești de frumoasă, dar mie încă nu mi-ai spus cum pot să mă înapoiez în Kansas.

— Pantofii tăi de argint te vor purta peste pustiu, răspunse Glinda. Dacă ai fi cunoscut puterea lor, ai fi putut să pleci într-acolo din prima zi cînd ai sosit în ținutul ăsta.

— Dar atunci eu n-aș mai fi avut creierii mei minunați, strigă Sperie Ciori, și mi-aș fi petrecut toată viața în lanul de grîu al fermierului.

— Iar eu n-aș fi căpătat inima mea duioasă, spuse Omul de Tinichea, aș fi rămas acolo, ruginit, în pădure, pînă la sfîrșitul veacurilor.

— Și eu aș fi fost de-a pururi un laș, spuse Leul și nici o fiară din pădure nu m-ar fi întîmpinat cu un cuvînt bun.

— Astea sînt toate adevărate, consimți Dorothea, și sînt bucuroasă că le-am putut fi de folos bunilor mei prieteni. Dar acum, că fiecare are ce și-a dorit cel mai mult și fiecare e mulțumit, avînd și cîte un ținut de stăpînit, socot că ar fi timpul potrivit să plec în Kansas.

— Pantofii de argint, spuse vrăjitoarea cea bună, au puteri nelimitate și una din puteri e aceea că te pot duce din trei pași

în orice parte a lumii. Și fiecare pas va fi făcut în timpul cât ai clipi din ochi. Ce ai tu de făcut e doar să-ți lovești de trei ori călcîiele și să poruncești pantofilor încotro vrei să te ducă.

— Dacă e așa, spuse fata, bucuroasă, atunci le voi spune îndată să mă ducă în Kansas.

Își petrecu brațele după gîtul Leului și, sărutîndu-l, îl lovi ușor și cu duioșie pe cap. Apoi sărută pe Omul de Tinichea, care plîngea într-un fel cam primejdios pentru încheieturile lui. Îmbrățișă apoi trupul moale și împăiat al lui Sperie Ciori, îl strînse în brațe, fără însă să sărute fața lui desenată, și făcînd aceasta, își dădu seama că plînge și ea la despărțirea dureroasă de tovarășii aceștia dragi.

Glinda cea bună coborî de pe tronul împodobit cu rubine ca să-i dea fetei o sărutare de rămas bun. Dorothea îi mulțumi pentru bunătatea pe care i-o arătase ei și prietenilor săi.

Luă apoi pe Toto cu blîndețe în brațe și după ce mai rosti un ultim rămas bun, își lovi de trei ori călcîiele pantofilor unul de altul și strigă:

— Duceți-mă acasă, la mătușa Em.

.....

În aceeași clipă fu învîrtită repede prin aer, atît de repede încît tot ce putu vedea sau simți fu fluieratul vîntului ce-i trecu pe la urechi.

Pantofii de argint făcură numai trei pași și ea fu oprită atît de brusc încît se rostogoli de cîteva ori prin iarbă, pînă să-și dea seama unde se află.

Apoi, în sfîrșit, se ridică și privi în jurul ei. De uimire exclamă:

— Ce minune!

Pentru că stătea pe marginea cîmpiei din Kansas și tocmai în fața ei se ridica noua fermă a unchiului Henry, construită după ce ciclonul o nimicise pe cea veche. Unchiul Henry mulgea vacile în curtea fermei și Toto, sărind din brațele fetei, alergă fericit spre șopron.

Cînd se ridică, Dorothea observă că era numai în ciorapi, pentru că pantofii de argint îi căzuseră în timpul zborului prin văzduh și rămaseră pierduți pentru totdeauna, în pustiu.

ătuşa Em ieşise tocmai din casă să stropească nişte straturi de varză cînd, ridicîndu-şi privirea, o văzu pe Dorothea alergînd spre ea.

— Copila mea dragă, exclamă ea, strîngînd fetiţa în braţele ei şi acoperindu-i faţa cu sărutări. Unde ai fost pînă acum?... De unde vii?...

— Din ţara lui Oz, răspunse Dorothea cu seriozitate şi uite-l şi pe Toto! Vai, mătuşă Em, sînt atît de fericită că sînt din nou acasă!...

CUPRINS

1. Ciclonul	5
2. Sfatul cu altinezii	10
3. Dorothea salvează o sperietoare	19
4. Drumul prin pădure	26
5. Eliberarea Omului de Tinichea	31
6. Leul cel laș	38
7. Călătoria spre marele Oz	44
8. Cîmpul de maci ucigători	51
9. Regina șoarecilor de cîmp	58
10. Paznicul porților	64
11. Oz și minunatul Oraș la Smaragdelor	71
12. În căutarea vrăjitoarei celei rele	83
13. Eliberarea	95
14. Maimuțele înaripate	100
15. Acum descoperim cine e Oz cel Cumplit	107
16. Meșteșugul vrăjitoresc al Marelui Oz	117
17. Cum a fost lansat balonul	122
18. Spre Miazăzi	127
19. Atacați de copacii luptători	132
20. Țara gingașă de porțelan	137
21. Leul devine regele animalelor	143
22. Țara Quandlingilor	147
23. Glinda îndeplinește dorința Dorotheii	152
24. Din nou acasă	157

*Bine ați venit
în
Minunata lume a lui Oz
în curînd
noi aventuri cu Dorothea în
OZMA DIN OZ*

Lei 95+
2 T.L.
Total 97 Lei

ISBN 973-9082-00-9